

HAYATINI GERİ KAZANDIĞINI SANIYORDU.
YANILIYORDU.

BEN

O

DEĞİLİM

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MEGAN LALLY

ONA GÜVENMEKLE HATA ETMİŞTİ...

Genç bir kız, bir toprak yolun kenarında yara bere içinde ve titreyerek uyandığında ne oraya nasıl geldiğini ne de kim olduğunu hatırlıyordu. Polis de onun durumunu çözememişti ki karakola telaşlı bir adam geldi. Saatlerdir genç kızı arıyordu. Onda kızın okul kartı, doğum belgesi ve hatta fotoğrafları vardı.

Adam kızın babasıydı. Kızın adı Mary'ydi. Daha doğrusu adam öyle olduğunu söylüyordu.

Lola arabanın kapısını çarpıp karanlıkta gözden kaybolduğunda Drew sakinleşmek için biraz zamana ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Ne var ki Lola bir daha geri dönmedi. Şimdi arkadaşları, şerif ve bütün kasaba Drew'un kız arkadaşını öldürdüğüne inanıyordu. Fakat Drew'un umursadığı masumiyetini kanıtlamak değil, Lola'yı bulmaktı. Günler geçtikçe peşine düşülecek ipuçları azalıyordu... ve hem Lola'nın hem de onun hayatı daha fazla tehlikeye giriyordu.

"Tek solukta okunacak adrenalin yüklü bir roman."

—APRIL HENRY, *Two Truths and a Lie* ve *Girl, Stolen* romanlarının
New York Times coksatan yazarı

Ben O Değilim

Kitabın özgün adı: *That's Not My Name*

1. baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-423-967-0

Yayın kordinatörü: Ünal Üzüm

Telif hakları sorumlusu: Emrah Babal

Çeviren: Zehra Uzun

Editör: Aydan Yalçın

Grafik tasarımı: Sidem Zelal Edin

Kapak tasarımı: Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

Kapak fotoğrafı: © Magdalena Russocka/Trevillion Images

Baskı ve cilt: *Ömür Baskı Ambalaj A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Yakuplu Mah.

Birlik Cad. No.:20/1 Beylikdüzü 34524 İstanbul TÜRKİYE

Tel: 0212 422 76 00 Faks: 0212 422 46 00

Sertifika no: 47944

Copyright © (2023) by Megan Lally.

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC*www.sourcebooks.com

Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayım hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

İkitelli OSB Altıntaş İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi

D Blok No:8 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

MEGAN LALLY

BEN

O

DEĞİLİM

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova **BYOU**

*Babam'a.
Yanımda olsaydın
bu kitap için en çok sen heyecanlanırdın.
Seni hep özliyorum.*

BİR

KIZ

BİRİNCİ GÜN

Galiba ölmüştüm.

Nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama önümü göremiyordum. *Hiçbir şey* hissedemiyordum. Kendi vücudumu bile. Hissizlik, sessizliğin beni sarmalayıp sıkması... tüyler ürperticiydi. Bitmesini istedim...

Ta ki acı baş gösterene kadar.

Bütün vücuduma aynı anda yumruk inmiş gibiydi. Zihnim acıyan yerlerimin listesini çıkarmaya çalışsa da aslında *her yerim* acıyordu.

Eğri büğrü bir şeyin üzerindeki elim seğirdi. Yüzüstü yatıyordum ve sivri bir şey kaburgalarımın batıyordu. Çenemi hareket ettirdiğimde elmacık kemiğim nemli toprağa sürtündü. Burası çürük ve solmuş yaprak kokuyordu.

Korkudan nabzım hızlandı.

Galiba dışarıdaydım. Buraya nasıl gelmişim? Etrafa bakınmaya çalıştım ama kirpiklerim cam ya da çividenmişçesine göz kapaklarım birbirine sürttü. Hiçbir şey göremeden geri kapandılar.

Bir araba motorunun sesini duyunca gerildim, gerilmemle de kollarıma acı saplandı. Araç rüzgârıyla saçlarımı yüzüme savurarak yanımdan geçti, sonra etraf yeniden sessizliğe gömüldü.

Bir yolun kenarındaydım. Aracın sürücüsü beni görmüş müydü? Neden durmamıştı? Etrafa bakınmak için can havliyle bir hamle daha yaptım. Bu sefer gözlerim yaşlarla doldu. Önümü daha net görebilmek için gözlerimi kırıştırdım ve başımı sallayarak saçlarımı önümden çektim.

Siktir. Zifiri karanlıktı.

Görünürde ne bir sokak lambası ne de bir ev vardı. Gökyüzünde yıldız bile yoktu.

Gözlerim ağır ağır karanlığa alıştı. Aracın durmamasına şaşmamalıydı. Uzun bir kanalın içinde yatıyordum, yaprakların ve eğrelti otlarının arasına gömülmüştüm. İnce dallar pençe misali havaya uzanıyordu. Kanal, önümde dümdüz uzanarak bulanık ağaçların arasında gözden kaybolan dar bir toprak yolun hemen yanı başındaydı.

İçime bir panik çöreklenirken zihnim cevaplayamayacağım daha fazla soruyla doldu.

Ne cehennemdeydim ben?

Buraya nasıl gelmişim?

Hayatım tehlikede miydi?

Neden her yerim bu kadar ağrıyordu?

Kalkmalıydım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama hareket etmek, burada yatmaktan daha güvenli geliyordu. Parmaklarımı toprağa geçirerek dizlerimi yukarı çekmeye çalıştım. Ve o anda ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Parmak uçlarımı doğru düzgün hissetmiyordum bile.

Kollarım tutmuyordu ancak kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Kalkmamla göğsümden istemsiz bir hıçkırık koptu. Bir anlığına nasıl nefes alındığını unuttum. Her yerim acıyordu. Nabzım kulaklarımda *güm-güm* atıyordu ve en az on kez attıktan sonra yeniden nefes alabildim.

Gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımı yakıyordu. Buz sarkıtlarından farksız parmaklarımla burnuma dokundum. Çok sıcaktı. Şişmişti. Parmaklarımı indirdiğimde koyu ve ıslaktılar. Ağzıma kan tadı geldi.

Hassiktir. Galiba burnum kırılmıştı.

Buradan bir an evvel gitmem gerekiyordu.

Yol karşı yönde de aynıydı; göz alabildiğine toprak ve ağaçtan ibaretti. Yavaşça kanaldan çıktım. Dikenli çalılar çıplak kollarımı çizdi. Uzun bir ağaç dalının altından eğilerek geçtiğim sırada dalın üzerindeki daha küçük dallar beni eller misali geri çekti.

Ansızın zihnimde bir görüntü belirdi. Yol kenarındaki bir kutuda üzerinde anahtar delikleri olan minik kare kapılar. Bir küme posta kutusu belki? Patlamış bir sokak lambası. Bana uzanan büyük eller.

Geri kaçarak yolun ortasına doğru sendeledim.

Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atıyor, göğüs kaslarım acıyordu.

Az önce hatırladığım şey de neyin nesiydi?

Biri beni yakalamaya mı çalışmıştı?

Bunlar basit sorulardı fakat kafamın içinde tek bir cevap bile yoktu. Sadece zonkluyordu. Sanki benimle idrak yetim arasında bir duvar vardı. Dişlerimi sıkıp kendimi zorlayarak bir adım daha attım. Yardıma ihtiyacım vardı. Belki bir araba daha geçerdi ya da bir eve denk gelirdim. İlerlemeye devam etmek zorundaydım.

Tökezleye tökezleye ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum ama bana saatler geçmiş gibi geliyordu. Zihnim o kadar sık bulanıklaşıp yeniden berraklaşıyordu ki bilincimi mi kaybetmeye başlıyorum diye merak ettim.

Belki de çoktan kaybetmiştim. Belki de bu ilerleme tamamen kafamın içindeydi, ben hâlâ o kanalda yatıyordum. Daha da kötüsü, belki de *ölmüştüm* ve burası cehennemdi. Acı ve yalnızlıktan ibaret bir arafa hapsolmuş, asla bulamayacağım yardımı arayarak kıyamete dek boş boş dolanmaya mahkûm edilmiştim.

Arkamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönererek yolu renklendirdi. Ani bir polis sireni duymamla neredeyse korkudan yere kapaklanacakken içime dolan rahatlama beni ayakta tuttu. Biri bana yardım edecekti. Araç çakıl taşlarım ezerek durunca ışıklar toprak yolda bana benzer bir silüet oluşturdu. Tam arkama dönecektim ki—

“Sakın *kıyırdama*. Ellerini görebileceğim şekilde kaldır!” diye bağırdı bir adam.

Hiç düşünmeden ellerimi kaldırdım ve bir an sonra bir kapı kapandı.

Ne oluyordu? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Bu yüzden mi buradaydım? Polislerden mi kaçıyordum?

Şimdi de kaçmalı mıydım?

“Arkana dön!”

Döndüm ve devriye aracının parlak ışıklarına karşı gözlerimi kistim. Aracın yanında bir polis memuru vardı, yüzü gölgede kalıyordu, eli kılfındaki tabancasındaydı. İçimdeki son kanın da çekildiğini hissettim çünkü ışıpta üstüme baktığımda tek gördüğüm toz toprak ve kan oldu.

Çok fazla kan vardı.

“Tanrım, daha çocukmuşsun,” dedi polis memuru, elini silahından çekerken. Yavaşça yanıma geldi. “Ne oldu sana? Bunu sana biri mi yaptı?”

Cevap vermek için ağzımı açtım fakat tam o sırada dizlerimin bağı çözüldü, yere düştüm. Polis beni tutmaya çalıştıysa da ikimiz birden sertçe toprak yola kapaklandık.

Omzundaki telsize konuştu ama kulaklarımdaki uğultudan ve göğsümdeki kafesinde kendini oradan oraya vuran hayvanın çırpınışları yüzünden ne dediğini duyamadım. Ellerime, kot taytıma, açık gri tişörtümün önüne baktım; kurumuş çamur ve kopkoyu kanla kaplıydılar.

Eller omuzlarımı kavradı. Başımı kaldırıp polise baktım. Sözleri zihnimde yavaşça netleşti.

“Beni duyabiliyor musun? Ambulans yolda ama kim olduğunu öğrenmem lazım,” dedi. “Adın ne?”

Adım mı?

Ona şaşkın şaşkın bakarken cevabı bulmaya çalıştım fakat ne kadar uğraştıysam da her seferinde zihnimdeki o duvara çarptım. Adım neydi? Bu nasıl bu kadar zor bir soru olabiliyordu? Nefes almaya çalıştım ama daralmıştım. Soluklarım hızlanmaya başladı. Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

Adın ne?

Zonklayan başımı tuttum. “Bilmiyorum!”

İKİ

KIZ

BİRİNCİ GÜN

Karakolun gri duvarları hissettiğim kadar cansız görünüyordu. Beni bulan devriye polisi Memur Bowman masada karşımdaydı. Bir konferans salonundaydık, gerçi sorgu odası da olabilirdi. Tek bir penceresi vardı ve o da karakolun içine bakıyordu, simsiyahtı. Öte yandan memur kapıyı açık bırakmıştı, yani kilit altında tutmak istedikleri biri değildim. Hiç yoktan iyiydi.

Tedavi olmayı reddettiğimden beri alt dudağımı kemirmeyi bırakmamıştı.

Kim olduğumu bilmiyor olabilirdim ama ben istemediğim sürece kimsenin beni zorla hastaneye götüremeyeceğini biliyordum. Parlak ışıklar ve gürültülü sesler, tanımadığım başka yüzler, bunların dost mu düşman mı olduğunu bilememek... Teşekkürler, almayayım.

Birkaç saat önce sağlık görevlileri görünüşte tamamı burnumdan gelen kanı vücudumdan silmişlerdi. Burnum kırılmamıştı ama kırılmıştan beter acıyordu. Ayrıca başımın yan tarafında bir şişlik vardı. Sonraki birkaç gün beyin sarsıntısı belirtilerine dikkat etmem söylenmişti. Kalan yaralarımı üstünkörü temizleyip sarabildiklerini sarmışlardı.

“Çok kötü görünüyorsun,” demişti Memur Bowman, sağlık görevlileri beni hastaneye götürmeyi yine başaramadıktan sonra. “Burada işler böyle yürümez, izlememiz gereken bir prosedür var. Doktora görünmelisin. Cinsel saldırı olup olmadığını—”

Sonrasına kulaklarımı tıkamıştım. Henüz düşünmeye hazır olmadığım şeyler vardı. Bugün olmazdı. Belki hiçbir zaman olmazdı. Bu da onlardan biriydi.

Acile gitmeyeceğimi anladıklarında sağlık görevlileriyle Memur Bowman bakışmış ve dışarıda konuşmak üzere beni ambulansın içindeki sedyede yalnız bırakmışlardı. Kulak misafiri olmamı istemiyorlardıysa fısıldayarak konuşacaklardı. O ürkütücü yol mezarlık kadar sessizdi, dolayısıyla sesleri bana kadar gelmişti.

“Bütün morlukları yeni görünüyor. Tahminen son birkaç saatte olmuş. Şişlikler de yeni,” demişti uzun boylu, ince yapılı sağlık görevlisi. “Bunlar ve yüzündeki yaralar bir tür darbeye işaret ediyor. Araba kazası olabilir. Vücudunda emniyet kemerinin neden olduğu bir morluk yok ama burnuna aldığı darbe hava yastığı ya da direksiyon kaynaklı olabilir. Başının sol tarafındaki yaraya bakılırsa şoför tarafındaki cama çarpmış olması mümkün. Ama tabii bunların hepsi varsayım. Yine de hayati bulguları iyi. Acil tıbbi tehlikesi yok.”

Sedyenin kâğıdımsı çarşafına sımsıkı tutunurken olayların bu versiyonuna da sımsıkı tutunmuştum. Araba kazası, bundan çok daha karanlık diğer ihtimallerden iyiydi. Ayrıca cinsel saldırı olup olmadığımı kontrol etmeye de gerek bırakmıyordu.

Bowman not alırken İnce-Uzun sağlık görevlisi ambulansa geri binip bana yeni bir buz torbası vermişti. Ambulanstan inmeme yardım ederken, “İyi şanslar,” demişti.

Buz torbası şimdi masanın üzerinde, Memur Bowman’la aramda duruyordu ama artık ısınmıştı. Saatlerdir buradaydım. Memur Bowman sanki çılgın atmamı ya da başımın fıldır fıldır dönmesini bekliyormuş gibi tetikte bana bakıyordu. Kim bilir, belki de dönerdi. Şu anda gençlik korku filmlerindeki karakterlerden farkım yoktu.

Tepeden tırnağa kan içinde olmak? Tik.

Morarmadık yeri kalmaması? Tik

Gecenin bir yarısı yolda dehşet içinde nereye gideceğini bilmeden dolanmak? Tik.

Oda sıcaklığına gelen buz torbasının yanında dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata vardı ama alıp içmedim. Kıpırdamadım. Tek kelime etmedim. Memurun omuzlarıma örttüğü sert battaniyeye sarınmış, düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü öbür türlü hafızamdaki boşluklarda gezinmem gerekecekti ama buna daha fazla devam edebileceğimi sanmıyordum.

Memur Bowman sandalyesini gıcırdatarak öne doğru eğildi. Genç... sayılırdı. Yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında gibiydi. Bebeksi yüzü ve hevesli mavi gözleriyle rozetli bir lemura benziyordu. "Onu içmelisin," dedi başıyla fincanı işaret ederek. "Şokta olabilirsin."

Omzumu silktim.

Sağlık görevlileri gittikten sonra Bowman tutumunu değiştirmişti, elinden geldiğince kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Yolculuğu pek hatırlamasam da beni karakola getirmişti. Perişan hâldeki ayakkabılarımı fark ettiğinde –daha önce ne renk olduklarımı bilmiyordum ama kurumuş kan ve orman çamurundan rengârenk olmuşlardı– bana iş çantasından temiz bir çift siyah çorap ve bir *sweatshirt* vermişti. Lacivertti ve sağ üst tarafında "Alton Polis Teşkilatı" yazıyordu. Vücudumu yutsa da kumaşı yumuşaktı ve beni ısıtıyordu.

Biraz toparlandıktan sonra bana gülümsemişti. "Daha iyi misin?"

Daha iyiydim. Ta ki karanlık penceredeki yansımamı görüp de bana bakan kişiyi tanımayana kadar. Artık konuşmak istemiyordum. Sonsuza dek. Zaten ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Ben adı sanı olmayan, yüzünü tanımadığım bir hiçtim.

"Hanımefendi?" dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Başımınla onayladım.

"Hanımefendi, bir şeyler içmen lazım. Keşke seni hastaneye götürmeme izin verseydin. Çok solgunsun."

Hastaneye gittiğimi düşününce boğulacak gibi oldum. Solgun olmak şu anda endişelerimin en önemsiziydi. Başımı iki yana salladım.

Memur Bowman iç çekti. “Hanımef–”

Ona ters ters baktım. “Bana hanımefendi demeyi kes.”

Bir kere daha sandalyesini gıcırdatarak arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Ne diyeyim o zaman?”

Güzel soruydu. “Bilmiyorum. Ama öyle deme.”

Sesim binlerce kilometre öteden geliyor gibiydi. Sağlık görevlisinin beni uyardığı sarsıntı belirtilerinden biri miydi bu? Bunlara dikkat etmeliydim.

Memur Bowman fincanı bana doğru itti. “Seninle bir anlaşma yapalım. Bundan biraz iç ve kim olduğunu bulmama yardım et, ben de sana *hanımefendi* demeyi kesip hastane konusunu *da* kapatayım. Şimdilik.”

Ona uzun uzun baktım.

“Kafanda kocaman bir şişlik var ama uyamksın ve tepki veriyorsun. Yardımsız yürüyebiliyorsun, buradaki ışıklardan rahatsız oluyor gibi görünmüyorsun. Eğer konuşurken dilin dolanmaya başlarsa, dengeni kaybedersen, kusarsan, bayılırsan ya da beyin sarsıntısının diğer belirtilerini gösterirsen acile gideceğiz. O zamana kadar sana yeni bir buz torbası getirebilirim ve konuşabiliriz. Anlaştık mı?”

Neyse ne. Başımla onaylayıp sıcak çikolatadan bir yudum aldım.

İtiraf etmeyecek olsam da sıcak boğazıma iyi geldi ancak içecek mi-deme, bir su birikintisine düşen taş gibi indi. Anlaşılan uzun zamandır bir şey yememiştim.

Bowman odadan çıktı, ben de omuzlarımdaki battaniyeyi düzelttim. Yün boynumu kaşındırıyordu ama bunu umursayacak kadar enerjim yoktu. Battaniyeyle *sweatshirt* sayesinde bir hayli ısındıysam da titrememi durduramıyordum.

Bowman yeni bir buz torbasıyla döndü. Torbayı alıp dikkatlice saç çizgime bastırdım. Canımı yaksa da zonklamayı azalttı.

Bowman cebinden not defterini çıkarıp oturdu. “Pekâlâ, hadi konuşalım. Öncelikle resmî olarak başının belada olmadığını söyleyeyim. Sadece orada başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum.”

İkimizin de nereden geldiğime dair bir fikri yokken başımın belada olup olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Kim bilir, belki de birini suratından bıçaklamıştım. “Ben de.”

Kaşlarım çattı. “Hiç mi bir şey hatırlamıyorsun? Kanalda uyanmandan öncesine dair herhangi bir şey?”

Başımı iki yana salladım. “Bana uzanan eller gördüğümü sandım ama karanlık yüzünden öyle sanmış olabilirim.”

Not defterine bir şeyler yazdı. “Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki ya ailen? Anne babanın kim olduğunu söyleyebilir misin?”

Duvardaki saate bakarak saniye ibresinin ilerleyişini izledim. “Hayır.”

“Tamam. Hâlâ liseye gidecek kadar genç görünüyorsun. Okulunun adını hatırlıyor musun? Ya da maskotunu? Arayabileceğimiz bir telefon numarası? Herhangi bir şey?”

Yine omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Evden mi kaçtın?”

“Onu da bilmiyorum.”

“Araba kazası geçirmiş olabilir misin?”

Abartılı biçimde iç geçirdim. *Hatırlayamıyorum* lafının beyninde yer etmesi için daha kaç kez tekrarlamam gerekiyordu?

Ben cevap vermeyince kaşlarını çatıp kalemini çenesine pat pat vurdu. “Tamam. Yeni plana geçiyoruz. Hemen döneceğim.” Ana ofise gitti ve bir dakika sonra elinde bir dizüstü bilgisayarla geri döndü. “Doğrusunu istersen durumun benim boyumu biraz aşıyor. Normalde sadece aşırı hız cezası keserim. Amirimi aradım ama muhtemelen sabah karakol açılana kadar gelmez fakat ben sana bazı cevaplar vermek için o kadar beklemek istemiyorum.”

Bunu ben de istemiyordum.

“O yüzden elimizden geleni yapalım. Kimliğin olmadığından kayıp kişi ihbarlarını araştıracağız. Önce kasabayı elden geçireceğiz, sonra da erişim alanımızı genişleteceğiz. Birileri seni arıyor olmalı. Yüzünü bir

isimle ve ailenin iletişim bilgileriyle birlikte veri tabanında bulabiliriz. Biraz uzun sürebilir ama kim olduğunu bulmak, sana ne olduğunu öğrenmenin ilk adımı. Bakalım ne çıkacak, tamam mı?”

Başımla onayladığımda bilgisayara yazmaya başladı.

Sonraki bir saati dosyaları inceleyerek geçirdik. Yerel olanları hemen ayıkladık. Kasabada sadece bir kayıp vardı ve o da o bar senin bu bar benim gezerken “kaybolan” Noel Baba kılıklı yaşlı bir adamdı. Bowman her iki ayda bir o adamın izini sürmek zorunda kalmasıyla ilgili bir şeyler söyledikten sonra ilçenin kayıp listesine geçti. Meğer Alton, Oregon sahiline giderken yol üstünde kalıyordu.

Bu bilgilerin herhangi birinin tanıdık gelmesini bekledim ama gelmedi. Ona bu eyalette yaşayıp yaşamadığımı bile söyleyemiyordum. Nasıl bir saçmalıkta bu?

Çoğunlukla oturup sıcak çikolatamı içtim. Bowman beni bir fincan daha içmeye ve sonunda gece vardiyası için hazırladığı sandviçi yemeye ikna etti.

“Eh, kesinlikle on bir yaşında değilsin, yani bu sen olamazsın,” diye mırıldandı sabahın bir buçuğunda. Başka bir kayda tıklayıp gözlerini kısararak ekrana baktı.

Buna daha ne kadar devam edecektik? Bir noktada buradan gitmek zorundayım, öyle değil mi? Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Nereye gidebilirdim ki?

“Kim olduğumu bulamazsan ne olacak?” diye sordum.

İri, sevecen gözlerle bana baktı. “Kanı görmezden gelirsek güzel kıyafetler giyiyorsun. Ayakkabıların marka. Sağlığın yerinde. Evsiz gibi görünmüyorsun. Bir ailen olmalı. Ya biz seninkileri bulacağız ya da onlar seni bulacak. Ama sabah seni daha donanımlı bir karakola götürmemiz gerekebilir. Burası küçük bir kasabada küçük bir merkez. Büyük karakollarla aynı kaynaklarımız yok. Bu kayıtları teker teker incelemek zorundayım ve bırak eyalet ya da ötesini, bu ilçedeki kayıp kişilerin bile ancak yarısını inceleyebildim.”

Başımla onayladım. Dedikleri mantıklıydı. Bütün merkez aslında iki

masa, bu konferans salonu, tuvaletlerin bulunduğu kısa koridor, fotokopi makinesinin bulunduğu dinlenme odası ve bir nezarethanedен oluşan açık alandan ibaretti.

Karakolun ön tarafından bir gürültü geldi. Sandalyemden fırladığım gibi odanın köşesine sindim.

Memur Bowman kapı aralığından dışarı baktıktan sonra ellerini avuçları bana bakacak şekilde kaldırarak geri döndü. Karşısındaki ürkmüş hayvanı sakinleştirmek için yapılmış bir hareketti bu. Biri kapıya vuruyordu. "Güvendesin. Burada kimse sana zarar veremez."

Başımınla onayladım. Çok hızlı kalktıktan sonra başım zonkluyor, kalbim bir Lizzo şarkısının nakaratı gibi gümbürdüyordu.

Vay canına, Lizzo'yu hatırlıyordum. Hiçbir şey olmasa bile en azından iyi bir müzik zevkim vardı.

"Burada bekle. Hemen döneceğim," dedi Memur Bowman. Dışarı çıktı, ardından giriş kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bu açıdan artık onu göremiyordum. Bu saatte kapalı bir karakola kimin geldiği merakımı çekince battaniyeme daha sıkı sarınarak sessizce kapıya gittim.

"Tanrım, umarım öyledir," diyordu bir adam. Sesi Bowman'inkinden çok daha toktu ama aynı zamanda çok daha alçaktı. Gerisini duyabilmek için kapı aralığına doğru eğilmem gerekti. "Genç kızım kayıp. Telefonuna ulaşamıyorum; saatlerdir arabayla onu arıyorum. Sanırım kayıp ihbarında bulunmam gerekecek."

Vay canına. Kayıp kız mı? Bowman haklı mıydı? Ailem beni bulmuş muydu?

Girişi görene kadar yaklaştım. Bowman kapıyı aralamıştı, vücudu açık alanı tamamen kapatıyordu. Dolayısıyla önündeki adamı göremiyordum.

"Adınız nedir?" diye sordu.

"Wayne Boone."

"Pekâlâ, Bay Boone. Kızınız kaç yaşında ve tipi nasıl?"

“On yedi yaşında, kısa kahverengi saçlı, çilli, yeşil gözlü. Yaklaşık bir altmış beş boylarında.”

Bowman omzunun üzerinden bakınca göz göze geldik. Bakışlarıyla konferans salonunu işaret edince camdaki yansımamda şişmiş burnumda çil olup olmadığını kontrol etme isteğime karşı koyarak isteksizce görüş alanından çıktım.

“İçeri girin lütfen. Kimliğinizi görmem gerek.”

Kapı gıcırdayarak açıldı, bir saniye sonra da tık diye kapandığım duydum. “Elbette,” dedi o tok ses, şimdi daha yakından geliyordu. “İhbar için gerekirse elimde fotoğrafları da var.”

“Aslına bakarsanız burada verdiğiniz eşkale uyan biri var ve ben—”

“O burada mı?” diye bağırdı adam. “Mary burada mı?”

Mary mi? Lizzo kalp atışlarım hızlandı. Ben Mary miydim?

Tekrar kenardan baktım. İki adam da girişte, uzun ahşap bir bankın yanında duruyordu. Bay Boone sıırım gibi biriydi. Kolları boyuna göre olması gerekenden biraz daha kısaydı. Saçları ağarmayı düşünüyormuş fakat bu değişime henüz hazır değilmiş gibi görünüyordu. Kulaklarının etrafında gümüş saç telleri göze çarpıyordu ama saçının çoğunu geriye yatırmıştı. Gerçi bunu herhangi bir ürünle yapmamıştı, sanki uzun zamandır ellerini saçında gezdirerek onu itaat etmeye zorlamış gibiydi. Üzerinde siyah kazakla koyu renk kot pantolon vardı.

Onu daha önce gördüğümü sanmıyordum.

Ama bunu nereden bilebilirdim ki?

“Biri var,” dedi Memur Bowman dikkatle.

Bay Boone kollarını göğsünde kavuşturdu, sabırsız görünüyordu. Gözleri karakolu tararken ona baktığımı gördü. Kollarını indirdi ve yüzü rahatlamayla aydınlandı. “Mary?”

Donakaldım.

Adam yanıma gelmeye çalıştı ama Bowman elini göğsüne koyarak onu durdurdu. “Aman Tanrım. Saatlerdir seni arıyorum. İyi misin? Yüzüne ne oldu?” Hepsini tek nefeste söylemişti. Her kelimesi bir öncekinden daha panik doluydu ve ne demek istediğini çok iyi anladığım için yüzümü buruşturdum.

Ben de kendimi görünce şok olmuşum. Bir beşonla kavgaya tutuşmuş da kaybetmiş gibi görünüyordum.

Ona bakarak kendimi şeye hazırladım... birden aydınlanmaya? Bu hissizliğin içinde parlayıp bana kim olduğumu söyleyecek dev bir ampule? Yüzünün bir anının kilidini açmasına? Ama hiçbirisi olmadı. O hâlâ bir yabancıydı.

“O iyi, sadece biraz yara beresi var. Bir de beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir,” dedi Memur Bowman, adamın ilerlemesini engelleyerek. “Ben kimliğinizi kontrol edip kim olduğunuzu doğrularken onu biraz rahat bırakmanızı istiyorum.”

Adam, Bowman’a baktı ve sonunda bir adım geri çekildi. “Ne demek istiyorsunuz? O burada. Size kim olduğumu kendisi söyleyebilir.” Bana, neden kollarına koşmadığımı anlayamıyormuş gibi bakıyordu.

“Hiçbir şey hatırlamıyor, Bay Boone. Şimdi biz bu durumu çözene kadar lütfen oturun.”

Bay Boone tekrar bana baktı, bakarken şaşkınlığı tedirginliğe dönüştü. “Beni hatırlamıyor musun?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Sözde babam tam karşımda dururken nasıl olur da onu hâlâ hatırlayamazdım?

“Kanıtlayacağım,” dedi. “Kim olduğumu kanıtlayabilirim. Telefonumda fotoğraflar var.”

Fotoğraflar mı? Adım adım ilerleyerek konferans salonundan çıktım. Bir şeyler öğrenme umudu beni ileri çekiyordu. Bay Boone cebinden telefonunu çıkarıp birkaç kez kaydırды. Bize ekranı göstermek için telefonu çevirirken Memur Bowman’ın arkasına yaklaştım.

Sahiden de bendim. Yansımamdaki yabancı, kapıda tarif ettiği kızdı. Çene hizasında koyu kahverengi saçlar, yeşil gözler, çilli burun – gerçi yüzüm bu kadar morarmış ve şişmiş olmadığında daha farklı görünüyordu. Fotoğrafta, tuğla basamaklarda oturmuş, kameraya gülümseyerek dilimi çıkarıyordum. Ekranı tekrar kaydırды, bu sefer bir göl ya da göletin iskelesinde kendi yaşıtım bir grup çocukla birlikteydim. Tekrar kaydırды, daha küçüktüm, bir restoranda oturuyordum, etrafım pembe kâğıtlarla

doldurulmuş hediye paketleriyle çevriliydi. Önümde rengârenk süslerle kaplı bir doğum günü pastası ve pembe balmumu damlatan dev bir 15 mumu vardı. Şu anda karşımda duran adamın yanında oturmuş, kame-
raya sırtıyordum.

Bu fotoğraflardaki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu... Sadece mumu hatırlıyor gibiydim. Onu da *gerçekten* mi hatırlıyordum yoksa çaresizlik-
ten beynim böyle bir anı mı uyduruyordu emin olamıyordum.

Ama emin olduğum bir şey varsa o da fotoğraflardaki kızın ben oldu-
ğumdu. Buna itiraz etmek imkânsızdı.

“Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu adam.

O kadar üzgün görünüyordu ki az kalsın hatırlıyormuş gibi davran-
caktım ama bunun kimseye faydası olmazdı. Ben bir şey söylemeyince
başını salladı. Üzüntüsü kaybolarak yerini... kararlılık gibi bir şeye bır-
aktı.

Elini uzatarak, “Ben Wayne Boone,” dedi. “Sen de benim kızım Mary
Boone’sun. On yedi yaşındasın. Çok seviliyorsun ve... Sonunda seni
bulduğum için çok mutluyum.”

Memur Bowman’a baktım. Başıyla onaylayınca tereddütle uzanıp
Wayne’in elini sıktım. Teni yumuşaktı ve onun eli sıcacıkken benimki
buz gibiydi.

“Buyurun, hep birlikte oturup bu işi çözüme kavuşturalım,” dedi
Bowman, yine çaktırmadan aramıza girerek. “Konferans salonuna geçe-
lim mi?”

Başım la onaylayıp sandalyeme geri döndüm. Wayne karşıma, Bow-
man da soluma oturdu. Gözlerimi Wayne’e diktim. Yıpranmış bir görün-
tüsü vardı. Sanki sürekli rüzgâra maruz kalmış gibi yanaklarının derisi
çatlak çatlaktı ama sinekkaydı tıraş olmuştu. Yüz hatları keskindi: elma-
cık kemikleri, burnunun çizgisi, çenesinin açısı. Sanki biri onu granitten
yontmuş ama kenarlarını düzleştirmeyi unutmuş gibi görünüyordu.

Bana gülümseyince sertliği hafiften kayboldu.

“En başından başlayalım,” dedi Memur Bowman, kalemiyle not def-
terine vurarak. “Kızınızdan nasıl ayrıldınız?”

Wayne öne eğilip kollarını masaya dayadı. “Evimizde tadilat var. Bütün zeminler yenileniyor. Bu yüzden kaba döşemeler, aletler, üst üste yığılmış mobilyalar arasında dolaşmaya çalışmak ve sürekli toz almakla uğraşmaktansa iş bitene kadar Mary’yle birlikte birkaç haftalığına balıkçı kulübemde kalmaya karar verdik. Ben minibüsümü aldım, o da arabasını aldı, orada buluşacaktık. Ama Mary gelmedi.”

Ona uzun uzun baktım. Anlattığı hiçbir şey doğru gelmiyordu ama yanlış da gelmiyordu.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Memur Bowman.

“Öğleden sonra dört gibi evden çıktık. Yol bir saat sürüyor. McMinnville’de oturuyoruz. Kulübeye ilk ben vardım tabii ki ve saat beş buçukta hava kararmaya başlayınca endişeye kapıldım. Telefonunu aradım ama açmadı. Ben de onu aramaya çıktım.”

“Kulübe nerede?” diye sordu Bowman.

“Ridge Yolu’nda. Dağın yukarısında.”

Bowman orayı biliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. “Onu dağdan yürüyerek inerken bulduğum yere yakın.”

Orman gözümün önünde canlandı. Karanlık, bana doğru uzanan pençe benzeri dallar... Çizilmiş ellerime baktım. Bütün bunların sona ermesini istiyordum.

“Onu dağdan bu hâlde *yürüyerek* inerken mi buldunuz?” Wayne’in sesindeki endişe elle tutulur cinstendi. Berbat hâldeki yüzümü işaret etti. “Ona ne olduğunu gören olmuş mu? Arabası nerede?”

“Bir araçla ilgili ihbarda bulunan olmadı. Onu bulduğumda yayaydı ve çoktan yaralanmıştı.” Wayne daha fazla soru soracak oldu ama Bowman parmağını kaldırarak onu susturdu. “Bekleyin. Konudan sapmadan önce ifadenizi alalım. Kızınızı aramak için kulübeden çıktıktan sonra ne oldu?”

Daha fazla soru soramamaktan rahatsız olan Wayne oturduğu yerde kıpırdandı. “Dağın etrafını dolaştıktan sonra McMinnville’e kadar geldiğim yoldan geri döndüm. Sapaqları, marketleri ve benzin istasyonlarını kontrol ettim. Hastaneleri aradım ama hiçbirinde kaydı yoktu. Burayı

bile aradım. İki kez. Kimse açmadı. Şu anda burada olmamın tek sebebi ışığı görmem. Bu gece kasabadan milyonlarca kez geçtim.”

Memur Bowman kaşlarını çattı. “Kusura bakmayın. Biz küçük bir karakoluz ve günün her saati görev yapamayacak kadar kırsal bir bölgedeyiz. Normalde bina altıda kapanır ve gece vardiyası tamamen devriyedir. Sırf onun için buradayım,” dedi bana gülümseyerek. “911’i aramalıydınız. Size yardım etmesi için birini gönderirlerdi ya da beni merkeze çağırırlardı.”

Wayne iç çekti. “Aramalıyım.” Başım iki yana salladı. “Düzgün düşünemiyordum.”

Hâli... perişan görünüyordu.

“Muhtemelen bir yararı olmazdı,” dediğimde ikisi de bana baktı. “Kimi ararsan ara, bilinçsiz hâlde ormanda yatıyordum. Sen dağı baştan sona dolaştığın hâlde beni görememişsin, polisler neyi farklı yapacaklardı da göreceklardı ki? Yine de yürüyerek yola çıkardım. Kimse bunun olmasını engelleyemezdi.” Gözlerimin altındaki şişliğe hafifçe dokundum.

Wayne bana baktı. “Evet. Evet, belki de haklısın.”

Bowman boğazını temizledi. “Kızınızın durumunu açıklayabilir misiniz, Bay Boone? Çok fazla yarası var.”

Wayne endişeli bakışlarını benden bir an olsun ayırmıyordu. “Son gördüğümde iyiydi. Onu yürürken bulduğunuza göre arabasıyla kaza yapmış olmalı. Kulübeye gelmemesinin tek sebebi bu olabilir. Hidrolik direksiyon son zamanlarda biraz sorun çıkarıyordu ama kazaya neden olacak kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Belki de bozuldu ve kızım da arabanın kontrolünü kaybetti. Dağ yolu virajlarla dolu.”

O konuşurken virajlı yolları ve direksiyonun kilitlendiğini hayal ettim. Bir ağaca çarptığımı. Yüzümün hava yastığıyla buluştuğunu. Vücudumun arabanın içinde savrulduğunu. Kafamı cama vurduğumu.

İçimi bir rahatlama sardı. Belki de gerçekten kaza yapmıştım.

“Arabası neydi?” diye sordu Bowman.

“96 model Oldsmobile pikap. Pembe koltuk kılıfları olan gri-mavi bir canavar. Şimdiye kadar biri bulmuş olmalı. Kaza ihbarı geldi mi?”

Bowman duyduklarını not defterine yazarken başını salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır ama araştırabilirim.”

“Çok memnun olurum.” Wayne beni kendisine bakarken yakaladı ve göz kırptı.

Aşinalık hissi üzerime sıcak hava misali çarpınca sandalyeme yaslandım.

Onu hatırlayabilirdim.

Wayne başını kaldırıp saate baktı. “Kusura bakmayın ama işimiz daha ne kadar sürer?”

Bowman tek kaşını kaldırdı. “Sizden daha fazla bilgi almam gerekecek. Aceleniz mi var?”

Wayne yüzünü ovuşturdu. “Hayır, tabii ki hayır. Ama çok geç oldu ve...” Sanki yüzüm onun yerine cümlesini tamamlamalıymış gibi beni işaret etti. “Bu gece çok şey yaşadı, dinlenebilmesi için onu eve götürmek istiyorum.”

“Anlıyorum, Bay Boone. Gerçekten anlıyorum. Ama reşit olmayan birini, özellikle de travma geçirmiş birini bir yabancıнын gözetimine bırakamam.”

Wayne gözlerini yumdu. Çenesi kasıldı, omuzları gerildi. “Ben yabancı değilim. Onun babasıyım.”

“Bunu kanıtlayabilir misiniz?” Memur Bowman bana baktı, sonra tekrar babam olduğunu iddia eden adama döndü. “Ehliyetinin bir kopyası ya da kimliğini kanıtlayacak herhangi bir belgeniz var mı? Sadece sizin kim olduğunuzu değil, onun kim olduğunu da tespit etmem gerekiyor. Herkesin güvenliği için.”

Wayne’in omuzları çöktü. “Ehliyeti arabada, muhtemelen cüzdanındadır. Sizde yoksa bende de yok. Ayrıca lise birden beri evde eğitim görüyor, yani güncel bir okul kartı da yok.” Cebinden cüzdanını çıkardı. “Ama dokuzuncu sınıf kartı bende olacaktı. O lanet şeyi sürekli kaybediyordu, o yüzden onun için saklıyordum.”

Laminasyonlu kartı bize doğru uzattı. McMinville Lisesi giriş kartında bir yüz bana bakıyordu. Çene hizasında kahverengi saçları, yeşil

gözleri ve mutlu bir gülümsemesi vardı. Pembe gömlek giymişti, pembe sevdiği bir renkmış gibi görünüyordu. Telefonundaki fotoğraflarda gördüğüm yabancıнын biraz daha genç hâliydi bu. Daha yuvarlak, daha yumuşak hatlıydı. Çok daha az yara bere içindeydi.

Ve yüzümün hemen yanında büyük, kalın harflerle şöyle yazıyordu: Mary Boone.

İsmi sessizce tekrar ederek hecelerin şeklinin dudaklarımdaki aşinalığını ölçtüm.

Mary Boone.

Bu gece olanları hatırlamıyor olabilirdim, her yanıma ağrıyor olabilirdi ama bir ismim vardı. Ve benim hatırlamadığım her şeyi hatırlayan bir ebeveynim. Bir saat öncesine kadar bunlar da yoktu.

“Kulübede doğum belgesi ve sosyal güvenlik kartı var. Onları buraya getirebilirim ya da siz bizimle eve gelebilirsiniz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için eve ve bütün belgelere göz atarsınız. Neyi imzalamamı isterseniz imzalarım. Onun benim kızım olduğunu kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyleyin, yeter.”

Memur Bowman kararsız görünüyordu. “Şey... Sanırım bunu yapabiliriz,” dedi. “Kim olduğunu doğrulayacak belgeleri sağlayabilirsiniz onu sizin gözetiminize bırakabilirim. Yine de eve göz atma teklifinizi kabul edeceğim. Ayrıca sabah durumu hakkında bilgi almak istiyorum. Bu arada, gitmeden önce kaza ve kayıp araç hakkında form doldurmanız gerekecek. İletişim bilgilerinize, adresinize ve *sizin* araç bilgilerinize de ihtiyacımız olacak.”

Wayne başını hızlı hızlı aşağı yukarı salladı. “Elbette. Ne gerekiyorsa.”

İkisi de bana bakıyordu. Ansızın karar vermek bana mı kalmıştı?

“O fotoğrafları tekrar görebilir miyim?” diye sordum Wayne’e.

Telefonunu bana uzattı. “Elbette.”

Ben fotoğraflara tek tek bakarken sessizce beklediler. Yüzlerce fotoğraf vardı, bazıları sekiz yıldan daha öncesine aitti. Kız bazılarında o kadar gençti ki neredeyse farklı biri gibi görünüyordu. Ben ekranı kaydırdıkça yavaşça yaş alarak bana dönüştü. İnsanın kendi yüzünü tanıyamaması

çok garip bir histi. Ama kanıtı tam buradaydı. Onun yüzü benim yüzümdü. Fotoğrafların çoğunda Wayne ya bana gülümsüyordu ya kolunu omuzlarıma dolamıştı ya da arka planda kahkaha atıyordu.

Sonunda kabullendim. Bu bendim.

Bu adam da benim babamdı. Ben ona aittim ve bu hayat benimdi.

Ben Mary Boone'dum.

ÜÇ

D R E W

Herkes kız arkadaşınızı öldürdüğünüzü düşündüğünde hayatınız gerçekten boka sarıyordu.

Ekranda bir kere daha hata mesajı yanıp sönünce fotokopi makinesinin alt kısmını tekmeledim. Ayakkabının metale çarpma sesi kütüphanede yankılandığında ihtiyar toplum gönüllülerinden biri seyahat bölümünden bana ters ters baktı. Tamam ama gerçekten, bu şey on dakika içinde kaç kere hata verebilirdi?

Bu makine tam bir hurda yığını ve bunu sen de biliyorsun dercesine makineyi işaret ettim. Yaşlı adam başım sallayarak seyahat rehberlerini düzenlemeye geri döndü. Ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Tıpkı herkes gibi.

İşaret parmağımı tepkisiz dokunmatik ekrana bastırdım, ta ki “kopyala” düğmesi yanana ve bana kaç kopya istediğimi sorana kadar.

Nihayet.

Arka cebimden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp makinenin kenarında düzleştirdim. Onun yüzüyle karşı karşıya geldiğimde bu aptal kütüphane birdenbire aşırı sıcak gelmeye başladı. Kaşlarımı çatarak par-

mağımı gözlerinin üstüne denk gelen kırıksıklıkta gezdirdim. İlanı katlamamalıydım ama okulda kaybetmek istemiyordum ve bu işi dersten önce halletmeye çalışsaydım geç kalacaktım. Yine.

Şerif iki günde bir aynı lanet soruları sormak üzere beni okuldan alırken daha fazla ders kaçırma lüksüm yoktu. Gerçi avukatım bu duruma son vermiş gibi görünüyordu ama olan olmuştu bir kere. Güç bela mezun olacaktım ve bu sadece ailemin umurundaydı.

Çünkü kız arkadaşınız sırra kadem bastığında ânında bunun sorumlusu hâline gelirdiniz. En azından halkın gözünde. Ve Şerif Roane'a kalsa mahkemede de.

Öfke boynumdan yukarı tırmanıp kulaklarımda zonklamaya başladı fakat şu an öfkeme kapılmak yararına olmazdı. Onun ailesini, kasabayı ya da Podunk Polisi'ni, Lola'nın eve dönmemesinin sebebinin ben olmadığımı ikna etmeyeceği kesindi.

İlanı fotokopi makinesinin cam yüzeyine koydum ve ekranda iki yüz kopya yazana kadar tuşlara bastım. Bir an tereddüde düştüm ve yanımda ne kadar nakit olduğuna bakmak üzere cüzdanımı çıkardım. Kopya sayısını yetmiş beşe indirdim ve kartuşu bittiği için evdeki yazıcıma küfrederek banknotları makineye yerleştirdim.

Evimden her çıkışımda durup beni işaret eden insanlara da küfrettim. İşlerini yapmadıkları için polislere de.

En çok da onun yokluğunu umursamadan dönmeye devam eden dünyaya.

Makine uğuldayarak çalışmaya başladı ve Lola'nın güzel yüzü makinenin yan tarafındaki haznede tekrar tekrar belirdi. En üstte kocaman bir KAYIP yazısı vardı. Kartuşumun dibini sıyıran şey muhtemelen o iri harflerdi.

Biri omzuma vurunca yerimden sıçramamla fotokopi makinesinin yan tarafına çarpmam bir oldu. Kütüphane gönüllüsüyle karşılaşmayı bekleyerek arkama döndüm ama kuzenimdi.

Max iki elini birden havaya kaldırarak bir adım geri çekildi. "Hop, Drew, sakın."

Ellerimi yüzüme kapayıp yüzümü ovuşturdum. “Siktir. Bana böyle sinsice yaklaşma.”

“Sinsice yaklaşmadım ki. İki kez seslendim.” Kıvırcık siyah saçlarını alnundan geriye savurdu. Darmadağınık saçlarının bazı kısımları diğerlerinden daha uzundu, saçlarını yine halam mı kesmeye çalıştı diye merak ettim. Makasla arası hiçbir zaman sandığı kadar iyi olmamıştı ama Max bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu. Elini omzuma koydu. “İyi misin?”

Omzumu silkerek elinden kurtuldum. “Evet, tabii ki iyiyim.”

Max başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokup bana *siktir oradan yalancı* der gibi baktı. Onu görmezden gelip ilanlarımı aldım. Lola’nın fotoğrafı –babamın, ailesinin her yıl düzenlediği 4 Temmuz barbekü partisinden önce verandalarında gülümserken çektiği bir fotoğraftı– kâğıdın büyük kısmını kaplıyordu. En alta bilgilerini olabildiğince basit biçimde sıralamıştım.

İsmi: Lola Elizabeth Scott

Yaşı: 17

Saç rengi: Koyu kahverengi

Göz rengi: Yeşil

Son görüldüğü yer: 29 Eylül 22.55, Washington City’deki Willamette Nehri tekne kızağı

En alta da kalmı harflerle, “Bu kızı görürseniz ya da nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa lütfen şu numarayı arayın” yazmış, kendi cep numaramı vermiştim. Çünkü Washington City Polis Teşkilatı bugünlerde hiçbir ipucunu takip etmiyor gibiydi. Artık etmiyorlardı. Ne de olsa ellerinde bir baş şüpheli vardı.

Bendim.

Max omzumun üzerinden eğilerek ilanlara baktı. “Yine mi ilan?”

Kâğıt yığını makinenin üzerinde düzeltip kapıya yöneldim. Danışma masasındaki gönüllü oradan geçtiğimde beni görmezden geldi, tıpkı benim Max’in tam olarak soru olmayan sorusuna cevap vermediğim gibi.

Gerçi yok sayılmak onu durdurmayacaktı. Max pek çok şey olabilirdi ama kolay pes eden biri değildi, aksine inatçı sırıgın tekiydi.

Kapıyı iterek açtım ve iki saniye sonra tekrar açıldığını duydum. Kasımın soğuk havasının boynumdan içeri sızmasını engellemek için *sweatshirt* tümün iplerini büzdüm ve kendimi Max'in duygu sömürüsüne hazırladım.

"Bekle," diye seslendi bana yetişmek için arkamdan koşarak. "Seninle konuşmaya çalışıyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Yürümeye devam ettim. Arabamı köşe başına park etmiştim. Kasabanın bu tarafı, kaldırımdaki dairelerin içine dikilmiş ağaçlarla ortaokul öğrencileri tarafından boyanmış duvar resimlerinden ibaretti. Sonbahar gibi ölü bir mevsimde bile mide bulandırıcı derecede canlı ve renkliydi. Bu yüzden bakışlarımı ayaklarıma ve aşınmış asfalta diktim.

"Babaların senin için çok endişeleniyor, dostum."

Ah, işte. Duygu sömürüsü. Durdum ve çenem kararan gökyüzüne bakana kadar başımı geriye yatırdım. Ciğerlerimde beton gibi hissettiğim nefesimi üfledim. "Endişelendiklerini biliyorum."

"O zaman bir saniye dur da konuşalım, dostum. Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Çenemi indirdim. "Herkesin tek yapmak istediği konuşmak. Ama ben konuşmaktan bıktım artık, Max. Konuşmak onu geri getirmeyecek." Arkama dönüp elimdeki ilanları salladım. "Polisler artık onu aramıyorlar bile. Onu eve getirmek için aklıma gelen tek şey bu. Kimse başka bir şey yapmama izin vermiyor."

Max dudağını ısırırken benim de hararetim biraz söndü.

Pekâlâ. İlanların pek faydasını görmemiştim. Haftalardır önüme gelen her yere ilan asmama rağmen yalnızca on kişi aramıştı. Dokuzu beni işletmeye çalışmış, birinde de yaşlı bir kadın kendimden utanmamı söylemişti. Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Max'in kahverengi gözleri hüznle dolarken yüzü asıldı. "O gideli uzun zaman oldu..."

"Kusura bakma ama ne demek istiyorsun? Vazgeçmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

“Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ama şunu kabullenmek zorunda kal–”

“Lütfen sus. Seni seviyorum ve yardım etmeye çalıştığımı biliyorum ama yapamam. Aramayı bırakamam. Çünkü o zaman bu, eve dönmeyeceği anlamına gelir ve bunun...”

...tek suçlusu benim.

“Bunun ne?” diye sordu Max yanıma yaklaşarak.

Vicdan azabı, ıstırap ve öfkenin vahşi bir karışımı göğsümü sıkarak nefesimi kesti. “Dayanamıyorum artık,” dedim soluk soluğa.

Max kollarım bana doladı. Geri çekilmek, yalnız kalmak istedim ama bu kucaklaşma benim değil onun yararmaydı.

Omzuma bir şaplak atarak geri çekildi ve gülümsedi. “Hadi size gidelim. Herkes aile yemeği için oraya gidiyor. Babaların hilachas* yapacaklarmış. Ne diyorsun?”

Ne diyecektim, eskiden beni mutlu eden ama şimdi kâbus gibi gelen bir başka şey diyordum. Fakat bunu ona söylemeyecektim.

Ailem... çok kalabalıktı. Baba tarafım beyaz, peder tarafım Guatemalalıydı ve bir araya gelmeyi çok seviyorlardı. Babalarım beni üçüncü doğum günümünden üç hafta önce evlat edinmişlerdi –onlardan öncesini hiç hatırlamıyordum– ve hayatım bu büyük buluşmalarla geçmişti. Herkes neşeyle sohbet eder, birbirinin işine burnunu sokardı – tıpkı Max gibi. Lola’yı birinci sınıftaki yıl sonu balosuna davet etmem için başımın etini yediklerinde ya da aile yemeklerinin müdavimi olduktan sonra ona anaokulundan kalma ayrık dişli fotoğraflarım göstermek için etrafımızı sardıklarında bu huylarını sorun etmemiştim. Ama şimdi zoraki gülümsemeler ve aklımı bozduğum tek şey hakkında konuşmamak anlamına geliyordu. Herkes yardım etmek istiyordu ama yapabilecekleri bir şey yoktu.

Ben bir şey söylemeyince Max daha geniş gülümsedi, sanki kabul etmek üzere olduğumu düşünüyordu.

“Üzgünüm, Max. Bir sonrakine gelirim, tamam mı? Bugün müsait değilim. Yapmam gereken şeyler var.”

* Guatemala mutfağına özgü etli bir yemek. –ç.n.

Yüzü düşse de başıyla onayladı. “Peki. Tamam.”

“Babalarım işim bittiğinde eve geleceğimi söyler misin?” Elimde ilanlarla arkama döndüm.

İç çekişi arkamdaki kaldırımda yankılandı. “Nehre gidiyorsun, değil mi?”

Durup ona döndüm. “Neden *nehre* gideyim ki?

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. “Dairy Queen’i kastetmiştim. Ve onların... *milkshake* nehrini.”

Lola’nın kaybolduğu geceden beri nehre gitmediğimi biliyordu, öyleyse neden bugün oraya gidecektim ki? Tabii bir sebep yoksa.

“Bugün nehirde ne var, Max?” dedim dişlerimi sıkarak. “Yoksa oraya gidip kendi gözlerimle mi göreyim?

Yüzünde panik belirdi. Tam olarak bunu yapmama engel olması için talimat almış olmalıydı. Talimatı veren kimdi? Babalarım mıydı? Annesi miydi? Hepsi miydi?

“Sana söylersem gitmeyeceğine söz verir misin?”

Ona ters ters baktım.

“Peki, *peki*. Tamam, şimdi... Bugün başka bir arama yapılacaktı ve seninkiler buna karışmadığından emin olmamı istedi. Ama muhtemelen şimdiye kadar bitmiştir, bu yüzden oraya gitmenin bir anlamı yok. Ayrıca bunların hiçbirini benden duymadın.”

Sözlerine anlam vermeye çalışmaktan beynim yanacaktı. “İyi de bu hiç mantıklı değil. O ormanı zaten on kez aradılar, şimdi neden nehir kıyısında arama yapsınlar ki? Hem de *haftalar* sonra.”

“Hiçbir fikrim yok.” Ellerini iki yana açtı. “Detayları bilmiyorum. O yüzden bu konuyu hiç konuşmamışız gibi yapalım ve gidip sizde yemek yiyelim. Kurt gibi açm.”

Aklımdan aynı anda onlarca düşünce geçti. Lola ortadan kaybolalı neredeyse beş hafta oluyordu ve bu süre zarfında soruşturmanın, evden kaçtığı endişesinden Amber Alarmı tarzı bir kayıp kişi soruşturmasına dönüşmesini izlemiştim. Polisler bütün olanaklarını seferber etmişti. Kasaba genelinde yol barikatları kurmuş, fotoğrafını bütün yerel haber

kanallarına göndermiş ve sosyal medyada yayımlamışlardı. Son görüldüğü tekne kızağından başlayarak her yeri didik didik aramış, ihbarlara ve olası görülme yerlerine göre alanlarını genişletmişlerdi, ta ki sonunda ipuçları tükenene kadar.

Neden bir arama ekibiyle sıfır noktasına geri dönmüşlerdi ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ne yani, Lola'nın su kenarında avcı-toplayıcı hayatı yaşayarak bulunmayı beklediğini mi düşünüyorlardı? *Selam millet, geldiğiniz için teşekkürler. Ben de ağaç kabuğu ve yosunlu sudan bıkmaya başlamıştım.*

Hâlâ nehirde olmasının tek yolu...

Bir adım geri çekildim.

Lola'yı aramıyorlardı.

Onun kalıntıları arıyorlardı.

Elimdeki ilanlar alev almak üzereymiş gibi hissediyordum.

"...hem hilachas için harika bir gün, di mi?

Gözlerimi kırıştırdım. Max deminden beri konuşuyordu. "Ne?"

İnledi. "Beni dinlemiyorsun, aman ne şaşırtıcı. Sadece... benimle sizin evine gel, tamam mı? Hem zaten nehre gitmen yasak ve diğer seçenek de yemek. Hadi *gidelim.*"

"Aç değilim."

Max ellerini savurdu. "Bu son derece kötü bir fikir."

Onu duyamıyormuş gibi yaparak arabamın yolunu tuttum. Göçük dolu beyaz Isuzu Trooper'ıma binip ilanları yolcu koltuğuna attım. On dakika önce olduğu kadar önemli değillerdi artık. Şimdi yeni bir görevim vardı.

Trooper'ı vitese takarken yolcu kapısı hızla açıldı. Max sırık gibi vücuduyla arabaya bindi ve kapıyı bütün aracı sarsarak sertçe kapadı.

"Delirdin mi sen? Gaza basmak üzereydin!" diye bağırdım.

"Güzel. O zaman tam zamanında binmişim." Kemerini taktı ve bukellerini alnından çekti. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Biri tutuklanmana engel olmalı."

Onu araçtan atmak ne kadar zor olurdu acaba? Ama yüzündeki ka-

rarlı ifade ve “sıkı tutun” kolunu sımsıkı kavrayışı bana sinsî bir saldırıya hazırlıklı olduğunu söylüyordu.

“Sen nereye ben oraya,” dedi. “Kanunsuz işler yapacaksan ben de yapacağım. Hadi gidelim.”

“Çok uyuzsun. Biliyorsun, değil mi?” Yüzümü yola çevirdim ve ona yumruk atmadan önce yola koyuldum. O değerli kafasındaki tek saç teline zarar verirsem halam ağzıma sıçardı ve bunu o da biliyordu.

Kasabanın çıkışındaki tekne kızağı sadece birkaç dakikalık mesafede olsa da yol bana bitmek bilmiyormuş gibi geldi. Lola kaybolduğundan beri nehre bir kilometre dahi yaklaşmamıştım, şimdi yaklaştıkça korkunç anılar ve acılarla dolu bir kara deliğe batıyormuş gibi hissediyordum.

Bir virajı takip ettim ve yol düzleştiğinde tekne kızağı karşımda belirdi.

Nehir, Washington City’yi eski bir dostu sarılmış bir kol gibi çevreliyordu ama kıyının suya ulaşabilecek kadar alçak olan tek kısmı burasıydı. Tekne kızağı, ağaçların arasında yer alan dar bir park alanıydı, buz gibi soğuk Willamette Nehri’ne uzanan beton yolu vardı.

Yılın bu zamanlarında kızak normalde ıssız olurdu ama bugün tekne gezintisi sezonu açılmış gibi görünüyordu. On park yerinden biri hariç hepsi doluydu ve yolun her iki tarafına arabalar sıralanmıştı.

Sadık kasaba halkı, zavallı Lola ve ailesi için bu defteri kapamak üzere bir araya gelmişti. Oysa tüm dünyada onu arıyor olmaları gerekirdi, burada kemiklerini değil. Bu düşünceyle midem bulandı. Burası beni hasta ediyordu. Arazi, su, çam ağaçlarının arasından süzülen akşamın cıvıltı ışıkları. Hepsinden nefret ediyordum. Burada olanlardan ve olanların bana yaşattıklarından nefret ediyordum. Lola’ya yaşattıklarından.

Yol kenarında başka bir arabanın arkasına park edip motoru kapadım. Kollarımı direksiyonun üzerinde birleştirip öne eğildim. Arama sona ermek üzereymiş gibi görünüyordu. İnsanlar park alanının uzak tarafındaki çalılıklardan çıkıp ağaçların yanında bekleyen küçük kalabalığa katılıyordu. Birkaç şerif yardımcısı onlarla sohbet ediyordu. Şeriften iz yoktu.

Çok yakına park etmişim. Trooper'a kayan onlarca göz bana kötü kötü baktı. Bazen bu arabanın da en az benim kadar kötü şöhretli olduğunu düşünüyordum. Bir saniyeden fazla düşünmüş olsaydım bizi buraya Max'in getirmesini isterdim. Arabası ağaçlarla aynı renkteydi, dolayısıyla göze çarpmazdı.

Yine çuvallamışım.

Elinde pano olan yaşlı bir kadın gözlerini kısarak bana baktığında sesli mesajı bırakanın o olup olmadığını merak ettim.

Kendinden utanmalısın.

Derdine yansın, ben zaten utanıyordum.

"Eee, planımız nedir, Drew?" Max inanılmaz uzun bacaklarını uzatarak ayaklarını döşemeye dayadı, ilanları kışının altından alıp arka koltuğa attı. "Bu partiye katılmanın bir amacı var mı?"

Ben yaşlı kadının bakışlarına karşılık vermeye devam ederken kadın bana orta parmağını gösterdi.

"Yani oraya gidip onlara katılamazsın. On dakika içinde tacizden ya da ergen saçmalığından tutuklanırsın," dedi Max, benden cevap alamayınca.

Boğazımdan tiksinti dolu bir ses çıkarken arkama yaslandım. Haklıydı. Roane ya da memurları, yardımsever insanlara yaklaşırsam hiç tereddüt etmeden bileklerime kelepçeyi geçirirlerdi. Özellikle de şerifin, kayıp bir kızın davasını eline yüzüne bulaştırmamak adına son birkaç gündür bana odaklanmasını göz önünde bulundurunca. Roane'un beni parmaklıklar ardına göndermemesinin tek nedeni, evlatları için avukat tutacak kadar varlıklı bir aileden gelen, son derece başarılı bir beyaz çocuk olmamdı. Eğer pedere ve Diaz tarafına daha çok benzeseydim durum farklı olabilirdi.

Elinde bana karşı gerçek bir kanıt olmaması ve tüm soruşturmasının itirafıma bağlı olması da işime geliyordu tabii. Yine de buraya gelerek şansımı zorladığımın farkındaydım.

"Onlara katılmak istemiyorum. Katılsam ne olacak ki? Lola orada değil."

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim. “Bunu biliyorsun çünkü?..”

“Başlama yine. *Nerede* olduğunu bilmiyorum ama o ormanda olmadığını biliyorum. O ölmedi.”

“Nereden biliyorsun? Nasıl eminsin?”

“Çünkü ölmüş olamaz. Bu... imkânsız.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Ya kaçtı ya da kaçırıldı ya da... Bilmiyorum. Ama ölmüş olamaz. Yanılıyorlar ve ben de bunu onlara kanıtlayacağım.”

Max koltuğunda kıpırdandı ve yüzünü buruşturarak öne eğildi. “Pekii-iii, madem olay çıkarmayı planlamıyorsun o zaman buraya neden geldik?”

“Güzel soru.” Park alanına göz gezdirirken bakışlarımı tek boş park yerine takıldı. Lola’nın mabedinin olduğu yer. Ta buradan bile darma-dağınık görünüyordu.

Kurumuş çiçekler ve yarıya inmiş mumlar, Lola’nın Instagram hesabından alınıp çerçeveletilmiş fotoğraflar, hepsi ıslanmış ve unutulmuştu. Kaldırımın üzerinde mavi ve altın rengi bir üniforma vardı, kısmen yapraklar altında kalmıştı. Geçen hafta personelden biri kaldırana kadar dolabının yanında da aynı üniformadan asılıydı.

Bu mabet, Lola kaybolduğunda endişeden aklı giden ancak onun yokluğunun şoku ve onu özleyenmiş gibi yapmanın sağladığı popülerlik geçince ilgilerini çabucak yitiren sınıf arkadaşlarının işiydi. Tıpkı ormanda bir cesede rastlayarak bu işe bir son vermeyi tercih eden bu arama ekibi katılımcıları gibi.

“Sadece kimlerin geldiğini görmek istedim,” dedim. “Gerçi bu kadar çok araba olmasaydı kendimi daha iyi hissederdim. O zaman herkes bunun benim kadar anlamsız olduğunu düşünüyor demek olurdu.”

“Bay ve Bayan Scott’ı göremiyorum. Bu iyiye işaret, öyle değil mi?” Belki.

Arabaları tekrar gözden geçirirken yolun karşısındaki eski, ezik kaportalı Volkswagen’e ters ters baktım. Autumn buralarda bir yerdeydi. Hüngür hüngür ağlayan en yakın arkadaş olmadan arama ekibi olur muydu hiç? Demek bu yüzden bugün okula gelmemişti.

Gerçi Max haklıydı. Ne Bay Scott’ın Wrangler’ı ne de Bayan Scott’ın

sedanı görünüyordu. İçimde bir umut filizlendi. Belki onlar da pes etmemişlerdi?

Ya da buraya polis arabasıyla gelmişlerdi ve henüz ormandan çıkmamışlardı...

“Biri Roane’u aramadan buradan gitmeliyiz,” dedi Max.

Haklı olduğunu bilsem de bakışlarımı ağaç sınırından ayıramıyordum. Kalabalık büyümeye devam ediyordu. Ormandan çıkan insan sayısı artarak neredeyse elliye bulmuştu.

Lütfen burada onlarla birlikte olma.

Parmaklarımı endişeli bir ritimle direksiyona vurup duruyordum.

“Drew? Hadi gidelim. Aile yemeğine gitmek zorunda değiliz, nereye istersen gidebiliriz. Bize dondurma alırım. Seni buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yaparım. Lütfen?”

İç çekip kontağa uzandığım sırada kalabalık iki yana ayrıldı ve ağaçların arasından uzun boylu bir figür çıktı. Onu görünce başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldum.

İşte şimdi midem bulanıyordu.

“Hassiktir,” diye fısıldadı Max. “Annesi de buradaymış.”

Diğerlerine katılmalarını izledim. Bay Scott, eylülde bu yana saçlarının yarısı ağarmış gibi görünüyordu, karısıysa o kadar kilo vermişti ki nehirden esen rüzgâra kapılıp uçabilirdi. Siyah paltosunun yakasını sıkıca kavrayıp uzun siyah saçlarını yüzünden çekti. Biri Bay Scott’a bir şey söyleyince adam dönüp bana baktı. Son nefesimi vereceğim güne dek bana musallat olacak yaşayan bir iskelet gibiydi.

Yüzüm utançtan ısındı. Beni neredeyse kendi ailem kadar iyi tanıyan bu adam tıpkı herkes gibi bana sırt çevirmişti.

Trooper’ı vitese taktım, U dönüşü yaptım ve gazı kökledim.

Burada olmaması gerekiyordu. İkisinin de burada olmaması gerekiyordu.

Onlar buradaysa Lola’yı kim arıyordu?

“İyi misin?” diye sordu Max tereddütle. Sanki kelimelerini seçmek için uzun zaman harcamış gibi.

Köşeyi son sürat dönerken başımı iki yana salladım. “Haklıydın. Buraya gelmemeliydim.”

DÖRT

DREW

Max'ı kütüphaneye geri götürdüm. Yol boyunca hiç konuşmadıysa da –bu sırada içi içini yemiş olmalıydı– Liberty'sinin yanına, yola park ettiğimde yerinden kıpırdamadı, bu yüzden kendini daha fazla tutamayacağını biliyordum.

Ona doğru elimi salladım. “Hadi, ben ceza yemeden önce ne diyeceksen de.”

Emniyet kemeriyle oynuyor, bir parça meyan köküymüş gibi elinde döndürüp duruyordu. Bıraktığında kemer tangırdayarak geri toplandı. “Seni sevdiğimi biliyorsun ve senin tarafında değilmişim gibi görünmek istemiyorum çünkü öyleyim. Ama tekne kızağına gitmen seni suçlu gösteriyor. Anlıyorsun, değil mi?”

Ona karşı çıkmak istedim ama yapamazdım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Kötü adamlar her zaman suç mahalline geri dönerler ve sen oraya gittiğinde insanların gördüğü de buydu. Suçlu Drew. Oraya gittiğini öğrendiklerinde babalarının çıldıracağından ve yemeyip içmeyip sana

yetiştirdiğimi öğrendiğinde annemin canıma okuyacağından bahsetmiyorum bile. Sonuç olarak hiç iyi yapmadın.”

Başparmağımı direksiyondaki amblemin üzerinde gezdirdim. Haklı olmasından nefret ediyordum. “Biliyorum. Sen söylemezsen ben de söylemem.”

Uzunca oflayarak başım iki yana salladı. “Fırtınaya yakalandık. Sorarlarsa böyle diyeceğim ama dostum, kendine çekidüzen ver artık.”

Başımla onayladım, midem asit ve pişmanlıkla dolmuştu. “Birinin onu bulmasını istiyorum.”

“Hepimiz istiyoruz. Ama bu iş böyle olmaz. O büyük beynini kullan ve başka bir yol bul. Bugünkü aramanın bir anlamı yoktu. O uzun zamandır kayıp. Herkes elinden gelen her şekilde cevap arıyor.”

“Ama vakit kaybediyorlar, Max. O ormanda geçirdikleri her saat, ona yaklaşamadıkları bir saat demek.”

“Öyleyse Roane’a sana dikkat kesilmesi için daha az, başka yerlere bakması için daha fazla neden ver.” Başparmağıyla arka koltuktaki dağnıklığı işaret etti. “O ilanların Lola’ya yardımını dokunuyor mu sahiden? Onun eve sağ salim dönmesine ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Hepimiz çırpıyoruz, üstüne bir de seni kaybedemeyiz.”

Arabadan inip kapıyı çarptı. İçerisi aniden sessizleşince neredeyse geri gelmesini dileyecektim.

Neredeyse.

Max arabasına atlayıp önüme geçti ve ben de onun ana caddede gözden kaybolmasını izledim. Hemen arkasında olmalıydım. Eve, aile yemeğine gitmeliyim çünkü yapılması gereken buydu ve herkesi mutlu edecekti. Ama şu anda ailemle yüzleşmektense ilanlarımı yemeyi tercih ederdim.

Nehirden uzak durmaya dikkat ederek kasabanın çevresini dolaşıp geldim. Evin karşı istikametindeki bir mahalleye park edip arka koltuktan ilanları topladım.

şimdi bazı ev sahipleri derneklerini kızdırma vaktiydi.

Çünkü Max yarı haklıydı: İlanlar muhtemelen beni Lola’ya götürme-

yecekti ama yine de *bir şeydi*. Aramaya devam ettiğimin kanıtıydı. Eve döndüğünde, gittiği her yerde yüzünün görüntüsünü ve telefon numaramı görecekti, asla pes etmediğimi bilecekti. Kaldı ki bu, şu anda ona verebileceğim tek şeydi.

Arka koltuktan sırt çantamla zimbayı alıp işe koyuldum; gördüğüm her telefon direğine ve dur levhasına onun yüzünü yapıştırdım, ta ki tepemde bir sokak lambası yanana kadar. Şaşkınlıkla yukarı baktım. Hava çok çabuk kararmıştı.

Yolda sağa sola baktım. Hiç anlamadan Lola'nın mahallesine gelmiştim. Hatta onların çıkmaz sokağı bir blok önümdeydi.

Elimdeki azalan kâğıt yığını kurşun gibi ağırlaştı.

Daha fazla yaklaşmamalıyım. Bunu biliyordum. Ailesi yeterince acı çekiyordu. Beni bir günde iki kez görmelerine gerek yoktu. Malzemelerimi çantama tıktırdım ama ayaklarım beni kendi başlarına Lola'nın evinin olduğu köşeye götürdü. Sadece bir dakika kalacaktım.

Scottların gri boyalı büyük evi, bir ev ilerideydi. Alt katın ışıkları geniş verandalarına ve kusursuz bahçelerine sıcaklık yayıyordu. Pencerele- rin ardında hiçbir hareket olmadığı gibi garaj yolu da boştu, bu yüzden oraya doğru birkaç adım daha attım.

Bu evi ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum. Lola beni ailesiyle tanıştırmak için çağırmıştı. Büyük pencereleri, parlak beyaz veranda salıncağı ve bakımlı çitleriyle gözüme çok heybetli görünmüştü. Artık öyle görünmüyordu. Hüzünlü görünüyordu. Sanki duvarlar da köşedeki yatak odasının sahibi kızın yokluğunu benim kadar hissediyordu.

Odasının ışığını görünce göğsüm tanıdık biçimde sancıdı. Lola kaybolduğu gece ışığı açık bırakmış, ailesi de o zamandan beri hiç kapamamıştı. Sanki ondan geriye kalanları karanlığa gömmeye dayanamıyorlardı. Bunu hem anlıyor hem de nefret ediyordum. Ben de kapayamazdım ama ikinci kattaki o pencerenin aydınlık olduğunu görmek her seferinde kafamı karıştırıyordu. Lola'nın geri dönmüş olabileceğini, içeride Autumn'la ne kadar pislik olduğumu ya da tarih vizesi hakkında konuştuğunu düşünmeme neden oluyordu.

Ama Lola içeride değildi, benim de sürem dolmuştu ve ben buraya ait değildim. Bu kasaba artık ait olmadığım yerlerle doluydu.

Arkama döndüğümde kırmızı bir Wrangler gördüm. Bay Scott direksiyonun üzerinden benimle göz göze geldiğinde vücudumdaki tüm kemikler taşa dönüştü.

Bir an için beni ezerek ikimizin de acısına son verip vermeyeceğini düşündüm. Ama bunun yerine cip yanımdan geçip garaj yoluna girdi. Bay Scott arabasını park etti ve uzun adımlarla bahçeyi aştı.

Kendimi öfkesine hazırladım ancak o kaldırımda durup neredeyse fısıldayarak, “Buraya gel,” dedi.

Bağırması, yüzüme bağırmasından iki kat daha korkutucuydu. Ona yaklaşmak şu anda istediğim son şeydi. Gözlerine bile bakamazken onunla nasıl konuşabilirdim ki?

Bütün gözeneklerimden korku sızarken yavaş adımlarla ilerleyip önünde durdum.

“Burada ne yapıyorsun?” Beklediğim kadar öfkeli değildi. Daha çok... tükenmiş gibiydi. Gözleri kan çanağma dönmüş, yanakları çökmüştü. Üzerinde gömlek vardı ama gömleğin altındaki iskelet adam tıpkı kızı gibi ortadan kaybolmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Cipin yolcu kapısı çarptı ve karısı gelip aracın arkasında durdu. Doğruca bana bakıyordu.

Suçluluk duygusu boğazımı bir el gibi sarıp sıktı. “İlanlar,” dedim boğuk bir sesle.

“Neden bizi rahat bırakmıyorsun? Yaptıkların yetmedi mi?

Yetmedi.

İçimde kendimi savunmak için garip bir dürtü kabardı. Bu adama çok saygı duyuyordum. Hep duymuştum. Bana diğerlerinin baktığı gibi bakmasını istemiyordum. “Onu bulmaya çalışıyorum. Aynı sizin gibi. Bay Scott, evinizde onlarca kez yemek yedim. Geçen yaz ailelerimiz birlikte kamp yaptı. Yüzme yarışlarımın hepsine geldiniz. Beni *tanıyorsunuz*. Lola’ya asla zarar vermeyeceğimi biliyorsunuz. Asla.”

Öyle sert bakıyordu ki fırsatı varken beni ezmediğine pişman oldu-

ğunu düşündüm. “Benim tanıdığım çocuk onu gecenin bir yarısı asla yalnız bırakmazdı. Eve sağ salim varıp varmadığını öğrenmek için ertesi güne kadar beklemezdi. Polisle iş birliği yapmaktan vazgeçmezdi. Ben seni hiç tanımıyorum.”

Sözlerinin doğruluğu soluğumu keserken suçluluk duygusu boğazımdaki baskısını daha da artırdı. İstesem bile konuşamazdım.

Bay Scott derin, ihtiyatlı bir nefes aldı ama o daha fazlasını söyleyemedi. Bayan Scott arkasında belirdi, ayakta durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi parmaklarını kocasının koluna sıkıca sardı. İri yeşil gözlerini bana dikti. “Bize sadece ne yaptığını söyle, tamam mı? Bize onun nerede olduğunu söyle ve her şey bitsin. Ben... biz artık... Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum,” diye yakardı. “Şerif bunca zamandan sonra artık çok az umut kaldığını söylüyor. Ceset arıyorlar ama biz bunun doğru karar olduğundan emin değiliz. İçimizdeki her şey bize *onu* aramaya devam etmemizi söylüyor. Ve cevapları olan tek kişi *sensin*.”

Tanrım. Bana arabayla çarpsalar canım daha az yanardı.

Dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Bende tek bir cevap bile yoktu. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl nefes alacağımı bilmiyordum.

Bayan Scott hıçkırdı. “Tanrı aşkına, Drew. O benim evladım! Bana onun nerede olduğunu söyle!”

“Yemin ederim ona zarar vermedim. Hayatım üzerine yemin ederim!” Boğazıma safra doldu. “Buraya geldiğim için özür dilerim. Kimseyi incitmeye çalışmıyorum, hele sizi ya da ailenizi.”

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülünce elinin tersiyle sildi.

Bay Scott kolunu karısının omzuna doladı, ardından bana başını salladı. “Git buradan, Drew. Bir daha da gelme.”

Karısını verandaya çıkardı, eve girdiklerinde kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama bir süre sonra yağmur yağmaya başladı. Kendimi zorlayarak kavşağın karşısına geçtim. Bütün kasabanın benden nefret etmesi berbat bir şeydi ama onun sözleri içimi

kızgın süngü gibi delip geçmişti. Bugün kendimi ait olmadığım yerlerde bulup duruyordum.

“Hişt, pislik.”

Yerimden sıçradığım gibi sese doğru döndüm.

Autumn caddenin karşısındaki kaldırım kenarında, sokak lambasının hemen ötesinde oturmuş, beni izliyordu.

İçimde öfke kabardı ama o kadar yorgundum ki oracıkta geri söndü. Autumn şu son birkaç haftadır gölgem gibi peşimde dolamyordu. Nereye gitsem hep arkamdaydı, sanki alevler içinde kalmamı ve kendisinin de yanışımı izleme fırsatı bulacağını umuyormuş gibi beni izliyordu.

“Burada ne işin var? Yine mi beni takip ediyorsun?” Sesimin sert çıkmasını istediysen de boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Autumn ayağa kalkıp gümüş pullu *sweatshirt*ünün kapüşonunu başından indirdi. Lambanın altına geldiğinde öfkeli bir disko topuna benziyordu. Arkada topladığı uzun, kızıl saçlarından birkaç bukle kurtulmuştu. “Onun evine gelmeye nasıl cüret edersin? Yaptığım şeyden sonra bu mahalleye gelmek için yürek yemiş olman gerek.”

“Tanrı aşkına. Ben hiçbir şey yapmadım.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz,” dedi ellerini *sweatshirt*ünün ceplerine sokarak. “Lola benim en yakın arkadaşım, yaptığını yanına bırakırsam ne olayım.”

“Hâlâ öyle.”

“Ne?”

“Hâlâ öyle. O senin en yakın arkadaşın. Lanet olsun, şimdiki zamanı kullan,” diye bağırarak ona doğru adım attım.

Autumn irkildi ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Yolun yukarısındaki evine doğru bakarak geri çekildi – Büyük Kötü Drew’dan kaçış yolu arıyordu.

Başımı salladım. Beni hayatım boyunca tanıyan insanların bana bir canavarmışım gibi davranmasına bir türlü alışamıyordum. İşin kötüsü, Autumn’ı Lola’yla çıkmaya başlamadan çok önceden tanıyordum ama bu bile onun da bana düşman kesilmesini engellememişti.

Yine de ona ne kadar kızgın olursam olayım benden korkmasını istemiyordum. Bu yüzden mesafemi korudum. “Lola’ya zarar vermedim. Asla vermem, sana da *asla* zarar vermem. O yüzden beni takip etmeyi bırak ve git o babana işini yapıp Lola’yı bulmasını söyle.”

Cesaretini toplayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Babam şerif. Onun işi şüphelileri sorgulamak. O da *işini* yapıyor. Daha iyi yapabilmemesinin tek yolu seni hapse tıkmasıdır.”

“Neyse ne, Autumn. Enerjini beni rahatsız etmeye değil de Lola’yı aramaya harcasaydın şimdiye eve dönmüş olurdu ve hepimiz daha az acı çekerdik.”

Arabama doğru yürümeye başladım.

“Bu sadık erkek arkadaş ayaklarına kanmıyorum,” diye bağırdı arkamdan. “Ona bir şey yaptın ve herkes eninde sonunda gerçeği öğrenecek.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Arkama döndüğümde bana düşman gibi bakan kızı artık tanıyamadığımı fark ettim. “Komik olan ne, biliyor musun? Benim yerimde sen olsaydın bu dünyada kimse beni senin birine zarar verebileceğine ikna edemezdi. Seni sonuna kadar savunurdum, Autumn. Lola döndüğünde bana kalleşlik yaptığın için ne kadar üzgün olduğunu duymak istemiyorum. Bundan böyle seninle işim bitti.”

Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi ama sonra hemen toparlandı. “Arkadaşımın bir canavar olduğunu öğrenmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Seni savunmak istedim ama dostluk da bir yere kadar. Suçlunun sen olduğunu biliyorum. Haftalardır biliyordum.”

“O ne demek?”

“Ne yaptığını bilmiyor olabilirim ama her şeye senin sebep olduğunu biliyorum demek.” Beni midem düğüm düğüm olmuş hâlde bırakarak köşe başındaki evine gitti.

Çünkü kesinlikle haklıydı. Her şeye ben sebep *olmuştum*.

Suçlu bendim.

Yağmur hızlanmaya başlamış, ben Trooper’a varana kadar sağanağa dönüşmüştü. Kıyafetlerim sırlıklam olmuş, iliklerime kadar ıslanmıştım. Yol boyunca titresem de ısıtıcıyı çalıştırmadım.

Buna kefareti diyebilirdik.

Evimin önüne park ederken garaj yolunda sadece iki araba görünce şaşırdım. Bunlar babalarımın birbirinin aynı gümüş rengi Volvolarıydı. Ailenin geri kalanı çoktan gitmiş olmalıydı.

Tanrı'ya şükür.

Kapı kilitli değildi, ben de içeriye seslenmeye zahmet etmedim. Konuşmak istemiyordum. Sıcak bir duş alıp biraz uyumak istiyordum. Evde olduğumu anlasınlar diye anahtarlığımı kapının yanındaki kancaya asıp üst kata çıktım. Koridorda durup üzerinden su damlayan *sweatshirt*ümü kurutucuya attıktan sonra yatak odamın kapısını arkamdan kapadım. Kapının yanındaki elektrik düğmesine vurmamla masa lambam yandı.

İç çektim. Artık kendi odam bile bana aitmiş gibi gelmiyordu.

Duvarlarda yüzme takımı kupaları ve *grunge* müzik grubu posterlerinden oluşan bir koleksiyon vardı. Halının üzeri video oyunları ve dört bir yana yayılmış ders kitaplarıyla kaplıydı. Ama *onun* elleri buradaki her şeye değmişti. Her yüzme yarışma, her konsere gelmişti, hem de Taylor Swift'i izlemeyi tercih etmesine rağmen. Okuldan sonra her gün benimle burada ders çalışmıştı. Video oyunlarına söylenip dursa da oynamamı izlemişti. Nevresim takımımı bile o seçmişti. Ekose desendeki mavinin gözlerime uyduğunu söylemişti.

Bunların hepsi artık eski hayatımın kalıntılarıydı. Benden bu dönem yüzme takımına katılmamam, kaptanlığı bırakmam istenmişti ve takım-daki hiç kimse benimle konuşmuyordu. Haftalardır ne müzik dinlemiştim ne de elime konsol almıştım. Her şey onu bekliyordu. Lola'nın eve dönmesine ihtiyacım vardı, böylece kayıp ilanları ve vicdan azabından daha fazlası olan eski hayatıma geri dönebilirdim.

Ayakkabılarımı çıkardım, eşofman altı giydim ve masamın sandalyesine çöktüm. Duş alma hevesim kaçmıştı.

Yorgunluğuma rağmen masamın arkasındaki duvardan beyaz panomu alıp ters çevirerek şimdilerde önemsedığım tek şeyi ortaya çıkardım. Panonun arkasında acması araştırmam saklıydı. Post-it notlar, Lola'nın kaybolduğu gün gittiği her yeri işaretlediğim basılı bir Washington City

haritası ve onun fotoğrafları. Bir sürü fotoğraf. Başparmağımla tekne kızağında arabada olduğumuz fotoğrafı okşadım. Arka plandaki karanlık nehir flaş sayesinde belli belirsiz seçiliyordu. Ne olacağından habersiz aptallar gibi gülümsüyorduk.

Bu, birlikte çektiğimiz son fotoğraftı.

Kaybolduğu gece çekilmişti.

Bu doksana yüz yirmi santimlik basit koleksiyon, o son yirmi dört saate dair bildiğim her şeyi barındırıyordu ki pek de fazla bir şey bilmiyordum. Eski bir ödevin arkasına karalanmış, sabah onu okula götürmek için evinden aldığım andan itibaren olan her şeyi detaylandıran zaman çizelgesini inceledim. Dersleri, okul sonrası takımla antrenmanı, ailesiyle kavgası, gece saat onu biraz geçte onu evinden almam, tekne kızağına gitmemiz, gece yarısından hemen önce bakkala uğraması ve nihayet ertesi sabah polislerin yol kenarında cep telefonunu bulması.

Ekleyecek hiçbir bilgim yoktu. Tıpkı dünkü ve ondan önceki günkü gibi. Hüsrانım gittikçe artarken beyaz panoyu ters çevirip duvara geri astım. Max haklıydı. İlanlar işe yaramıyordu ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Yeni bir bilgiye, bir ipucuna, bir başlangıç noktasına ihtiyacını vardı. Masamdaki sessiz telefon benimle resmen alay ediyordu. Birinin bana bilmediğim bir şey söylemesine *ihtiyacım* vardı.

Hayır, bu bir yalandı. Lola'nın aramasına ihtiyacım vardı. Aradan bunca hafta geçmesine rağmen hâlâ telefonumun her çalışında ekranda onun adını görmeyi bekliyordum. Her mesaj sesinde o olduğunu sanıyordum. O olmadığı her seferinde de her şeyi yeniden hissediyordum; umudun korkuya dönüştüğü boğucu bir döngüydü bu.

Yerime geri otururken dirseğim dizüstü bilgisayarımın klavyesine değdi ve ekran aydınlandı. Masaüstünde Lola'yla başka bir fotoğrafımız vardı. Autumn ve Max'le son sahile gidişimizde çekilmişti – gerçi bizim aksimize onlar suya girecek kadar aptal değildi. Birbirimize sarılarak gülerken fotoğrafı çekmek için kolumu uzatmıştım. Buz gibi okyanusta baldırlarımıza kadar sudaydık, kot pantolonlarımızın paçalarını dizlerimize kadar kıvrırmıştık, Lola çiçekli kot ceketinin içinde rüzgâra karşı

koymaya çalışıyordu. Bu fotoğrafı görünce karma yüzüme yumruk atmış gibi hissettim.

Aynı anda hem her yerdeydi hem de hiçbir yerde yoktu.

Bilgisayarın kapağını kapayıp dirseklerimi dizlerime dayadım ve bugün yediğim az miktarda şeyin yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı bakışlarımı masanın yanındaki çöp kovasına diktim.

Bunu nasıl yapabilmişim? Bunun olmasına nasıl izin vermişim?

Biri kapımı tıklattı ve başımı kaldırıp baktığımda gıcırdayarak açıldığını gördüm. Babalarım kapıda omuz omuza duruyorlardı. Bir terslik vardı. Gülümsüyorlardı ama tam olarak değildi. Belli belirsiz gülümsemelerdi bunlar. Panik-yapma-Drew gülümsemesiydi.

Babam kulağının yanındaki ağarmış sarı saçlarını kaşırken daha fazla dayanamadı. Yüzünü buruşturdu. "Selam, evlat. Bir dakikan var mı?"

Peder gözlüğünü çıkarıp ona gözlerini kısarak baktı. "Baban günün nasıl geçti demek istiyor."

"İyiydi," dedim robot gibi. "Sorun ne?"

Peder içeri girip yatağın kenarına oturdu. Babam da onun yaptığını yaptı. Yaylar ağırlıkları altında gıcırdarken ikisi de bu konuşmadan korkuyor gibi görünüyordu.

Bir şey mi olmuştu?

Şerif mi aramıştı? Biri onlara nehirde olduğumu mu söylemişti?

"Aile yemeğinde seni özledik," dedi babam. "Herkes seni görmeyi dört gözle bekliyordu."

Başımınla onayladım. "Biliyorum. Özür dilerim, mesaj atmalıydım. Başka işlerim vardı."

"Yine ilan mı astın?"

Tekrar başımınla onayladım, nehre gitmemden hâlâ bahsetmemiş olmalarına şaşırıyordum. Bilmiyor olabilirler miydi? "Ama buraya ilanlar hakkında konuşmaya geldiğinizi sanmıyorum. Ne oldu?"

Bir an için bakiştılar, sanki yara bandını sökmeden önce birbirlerini teselli ediyorlardı. Mide bulantım geri döndü. Belki de başım belada değildi. Belki de daha kötü bir şey olmuştu.

Pederin gözlerinin akı gözlüğünün ardında pembe görünüyordu, sanki ağlamıştı.

Belki de meselenin şerifle alakası yoktu.

Babam öne doğru eğilip derin bir nefes aldı. “Evlat, avukat aradı. O... O bilmemiz gerektiğini düşünmüş... Sana söylememiz gerektiğini düşünmüş...”

Peder, babamın beyaz dizini sıkarken bütün vücudum gerildi.

Lola aramış... Kaliforniya’dan, Florida’dan, Vegas’tan, bir yerden. Evden kaçmış ve geri dönmeyecekmiş.

Lola hastanedeymiş.

Lola’yı kaçırانlar arayıp fidye istemişler.

Pederin kızarmış gözleri benimkilerle buluştu. “Hijito*, bir ceset bulmuşlar.”

Dönüp çöp kovasma kustum.

* (İsp.) Oğlum. -ç.n.

BEŞ

MARY

BİRİNCİ GÜN

Bir saat sonra Wayne karakolun kapısını açtı ve ben de bana günler gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez temiz havaya çıktım. Memur Bowman beni buraya getirdikten sonra bir ara yağmur yağmış olmalıydı. Otopark yağmur sularıyla parıldıyordu. Neden ağırlaşmış soğuk hava çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken edince Bowman'a *sweatshirt*ünü geri verdiğime pişman oldum.

Kasaba ölü gibiydi. Caddenin karşısındaki küçük şerit tipi alışveriş merkezi karanlıktı. Sokak lambalarının birçoğu yanmıyordu. Yolun yukarısına ve aşağısına baktım ama ışıkları yanan tek yer yirmi-dört-saat yazılı tabelası yanıp sönen bir benzin istasyonuydu, bir de metruk bir moteldi.

Wayne etrafımdan dolaşıp otoparkta polis aracı olmayan tek arabanın yolunu tuttu: pas lekeleriyle kaplı, boyası soyulmaya yüz tutmuş gri bir iş minibüsü. Yolcu kapısını açıp gülümsedi. "Kulübeye gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım ve yanına gidip minibüse baktım. Dışı hurdadan hal-

lice olmasına rağmen içi yeni gibi görünüyordu. Ama bir yabancıyla minibüse binmek yine de tehlikeli geliyordu, bu yabancı babam olsa bile.

Bir eli kapıda, yanımda dikiliyordu. “Emin misin? Sana ibuprofen ya da buz torbası almalıyız – kulübede var mıydı emin değilim. Bir de sargı bezi, kesiklerinin yeniden temizlenmesi gerekirse diye...”

“Tamam, tamam,” dedim. “Neye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan.”

“Affedersin.” Kaşlarını çatarak yere baktı. “Beni yanlış anlama. Bir yara bandı ve düşün her şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama sen toparlanırken ben de yanında olacağım. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bunun bile.”

Hissettiğim karışık duygular yüzünden midem düğüm düğüm oldu. Minnettardım ama korkuyordum. Rahatlamıştım ama aynı zamanda tedirgindim. Mutluydum ve kafam karışık... Bir taraf seçemiyordum. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum ama ona nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyordum. Wayne mı? Baba mı?

Ya da Bwayne mı?

“Sana Wayne dememin sakıncası var mı?”

“Yalan söylemeyeceğim, bu çok garip olacak. Ama kendini nasıl daha rahat hissedeceksen öyle diyebilirsin.” Belli belirsiz de olsa gülümsedi.

Bwayne diyeyim o zaman.

Açık kapıyı işaret etti. “Hazır mısın?”

Memur Bowman arkamdaki karakoldan çıktı, kapıyı kilitledi ve anahtarlığını cebine koydu. “Durun. Anlattıklarınızın doğruluğu kanıtlanana kadar o benimle geliyor.” Gözlerime bakıp gülümsedi. “Bay Boone’u eve kadar takip edeceğiz.”

Bir minibüse, bir polis arabasına baktım. Bir yanımda Dwayne’in yanında rahat hissetmeyi ve bir an evvel normale dönmeyi dilese de Bowman’ın bizimle gelmesine seviniyordum. Böylece yeni durumuma alışmak için biraz daha zamanım olacaktı.

“Elbette,” dedi Wayne, beni tekrar konuşmaya döndürerek. “Dediğim gibi, ne yapmamı isterseniz yaparım. Yine de en azından bir ceket giymelisin. Burası çok soğuk.” Ön koltukların arasındaki boşluktan bir şey alıp bana uzattı.

Pembe altın düğmeleri ve pastel, çiçekli kolları olan bir kot ceketti. Beyaz kumaş üzerine vintage yapraklar eşliğinde Cezayir menekşesi, orkide ve lavanta. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Anlaşılan çiçekleri seven biriydim.

Ceketten rahatsız olmamışım gibi sırtıma geçirdim. Karışık duygulara kapılmadan bir ceket bile giyemiyordum. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Hemen arkanızda olacağız, Bay Boone,” dedi Bowman, elini omzuma koyarak beni polis aracına yönlendirdi.

Wayne’e hafifçe el salladım.

“Birazdan görüşürüz, ufaklık.”

Bunu söz verir gibi söylemişti.

Polis aracına oturduğumuzda Bowman’ın yaptığı ilk şey ısıtıcıyı açmak oldu.

“Bunlar için endişelenme,” dedi karakolu ve minibüsü işaret ederek. “Sadece bütün olasılıkları göz önünde bulunduruyoruz. Tutanak tutmamız gerekiyordu. Ehliyetini ve ruhsatını kontrol ettim. Hakkında hiç arama emri ya da tutuklama kararı çıkarılmamış. Evdeki evrakı da kontrol edeceğim ama sahte doğum belgesi düzenlemek öyle basit değil. Bir tuhafılık hissedersen seni bırakıp gitmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Beni bulabilecek onca insan varken onun kadar iyi birine denk geldiğim için çok mutluydum. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Başım aşağı eğerek karşılık verdi. “Gitmeye hazır mısın?”

Emniyet kemerimi takıp sıkıca kavradım. Bana hazır olup olmadığını sorup duruyorlardı. Kim böyle bir güne hazır olabilirdi ki? Kendi babamı test sürüşüne çıkarmışım gibi hissediyordum.

Başımla onayladığımda Bowman park yerinden çıktı.

Issız ana caddeye döndük, polis aracının farları önümüzde ilerleyen Wayne’in minibüsünün arkasını aydınlatıyordu. Kasabanın çıkışındaki küçük motelin yanından sağa sapıp Wayne’i dağa kadar takip ettik ve hepsi de uyandığım yola benzeyen yarım düzine dönemeçli yoldan geçtik. Wayne dikkatli sürüyor, her dönüşten önce sinyal veriyor, asla hız

sınırını aşmıyordu ama bunu bir polis tarafından takip edildiği için mi yapıyordu yoksa her zaman mı bu kadar dikkatliydi, bilemiyordum.

On dakika kadar engebeli yollarda ilerledikten sonra Wayne kısa bir garaj yoluna girip bir kulübenin önüne park etti. Arkasında durduğumuzda öne doğru eğildim.

Bir dizi basamak evin ön tarafındaki verandaya çıkıyordu. Kapının iki yanında perdeleri çekili iki büyük pencere vardı ama başka bir şey göremiyordum. Minibüs, polis aracının farlarının yarısını kapatıyordu ve bu dağda hava karardığında sahiden *kararıyordu*. Garaj yolunun sonunu bile göremiyordum.

Ürkütücüydü.

Bowman kapısına uzandı. “Ben evi kontrol ederken burada bekle, tamam mı? Kapıları kilitleyeceğim. Ne olur ne olmaz.”

Pencerenin dışında bekleyen karanlığa panikle bir bakış atarak emniyet kemerinin kayışını ellerimin arasında sıktım. “Ne olur ki?”

Wayne’de okul kartım, telefonunda da bir sürü fotoğrafım vardı. Yani elinde yeterince kanıt bulunuyordu. Bowman içeride ne olacağını düşünüyordu?

“Prosedür böyle,” deyince yüzümdeki paniği görüp görmediğini merak ettim. “Benim için önemli olan senin güvenliğin.”

Gerçekte bir polis aracında oturuyordum ama zihnimdeki ağaç dalları tehditkâr parmaklarını bana doğru uzatıyordu. Emniyet kemerimi daha sıkı kavrayarak Bowman’ın gözlerinin içine baktım. “Lütfen beni karanlıkta bırakma. Yalnız kalmak istemiyorum.”

Bir müddet bana baktıktan sonra bakışlarını eve çevirip iç geçirdi. “Tamam ama yanımdan ayrılma.”

Başımınla onaylayınca arabadan indik ama bir dakika öncesine göre daha gergindim. Minibüse yaklaştığımızda Wayne minibüsün önünden dolaşarak yanımıza geldi. Kapının üzerindeki harekete duyarlı lamba yanıp sönerken bizi ve garaj yolunu aydınlatıyordu. Karanlık, ağaçların arkasına çekilmiş ve canlı bir şey gibi orada kalmıştı.

“Evine hoş geldin,” dedi Wayne gülümseyerek.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama “ev” sabahın üçünde bir hayli ürkütücü görünüyordu.

Wayne basamakları çıkıp kapının kilidini açtı ve içeri girerek gözden kayboldu. Memur Bowman’ın önden girmesini bekledim ama hemen arkasındaydım. Wayne oturma odasını dolaşarak ışıkları yakınca saniyeler içinde her yer aydınlandı. O zaman biraz rahatladım.

Mutfaktan bana bakarak, “Bu gece karaltı görmek istemeyeceğini düşündüm,” dedi.

Ona minnetle gülümsedim ve Memur Bowman etrafı ararken kapının yanında bekledim. Ana oda açık ve küçüktü, kapının yanında oturma odası, arkada mutfak vardı. Ekose desenli kanepeden arkasındaki el örgüsü battaniyeye kadar her şey sarıydı ama içerisi güzel kokuyordu. Karamel ya da tatlı bir şey gibi. Açıkçası evin içi dışından çok daha az ürkütücüydü.

Solumdaki köşede bir şömine vardı, aynı zamanda bir odunluğu ve ateş karıştırma çubuğuyla küçük küreği olan raflardan birini destekleyen küçük bir tuğla platformun üzerinde duruyordu.

Sağımdaki duvarda dört kapı vardı. Üçü açıktı. İlki yatak odasına benziyordu, ahşap karyola üzerinde çarşafı olmayan bir çift kişilik yatak vardı. İkincisi banyoydu. Üçüncüsünün içini yeterince iyi göremiyordum, sonuncusu da dışarıdan bir sürgüyle kapatılmıştı.

“Burada ne var?” diye sordu Bowman kilitli kapıya vurarak.

“Bodrum,” dedi Wayne. “Anahtar aşağıda ama bakmak isterseniz arka kapıdan girebiliriz.”

“Gitmeden önce kontrol ederim,” dedi Bowman, etrafa göz atmaya devam ederek.

Wayne anahtarlarını ahşap adanın üzerine koyup kollarını iki yana açtı. “Fazla bir şey yok ama evimiz tadilattan geçerken idare edebiliriz, öyle değil mi?”

Yine bir aşinalık hissine kapıldım. Sebebi o muydu yoksa bu kulübe miydi bilmiyordum ama bir şeyler... normal geliyordu ve sinirlerim biraz daha yatıştı.

“Evet, idare ederiz,” dedim.

“Orası benim odam,” dedi başıyla çıplak şilteli odaya işaret ederek. “Bu da seninki.” Üçüncü odaya gidip ışığı yaktı.

Bowman’a baktım, başıyla onay verdiğinde de üçüncü odaya gittim. Kapı çerçevesine yaslanarak içeriye göz attım. Oda küçüktü ama dolap kadar da değildi. Bir köşede tek kişilik yatak vardı. Wayne, üzeri eski kitaplarla kaplı ahşap bir masanın yanında duruyordu. Çoğunlukla yıpranmış Hristiyan romanları ve *Chicken Soup for the Soul* kitaplarıydı bunlar. Benim olduklarım sanmıyordum.

Yatağın yanında bir komodin vardı, üzerinde tek bir lamba duruyordu. Yatak başlığının ardındaki duvarda ilham verici bir poster asılıydı; posterde bir kumsal vardı ve kalın, pembe harflerle, “Endişelenme, Mutlu Ol...” yazıyordu.

Eh, onu hemen indirecektim.

“Beğendin mi?” diye sordu Wayne kitapların üzerindeki tozu silerek. “Sonsuza kadar burada kalmayacağız.”

Omzumu silktim. Birkaç saat öncesine kadar bir polis karakolunda uyuyacağımı sanırken yataklı bir odam olmuştu. Şikâyet edecek değilim. “Gayet güzel.”

Wayne el ederek bizi mutfağa çağırdı. Ana odaya geri döndüğümüzde dikkatini Bowman’a çevirdi. “Ben doğum belgesini getireyim de bu geceyi noktalayalım artık, olur mu? Ayakta zor duruyor.”

Bowman bana baktı. “Tabii. Evraklar nerede?”

“Hemen burada.” Wayne ilk yatak odasına girdi ve elinde körüklü dosyayla geri döndü. Dosyayı mutfak adasına koyup içinden bir kâğıt çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Bu benim doğum belgemdi. Mary Ellen Boone. 11 Ekim saat 10.56’da Newberg, Oregon’da doğmuştum. Belge, Oregon mührüyle damgalanmıştı. Wayne Sosyal Güvenlik kartımı da Bowman’a uzattı.

Bowman belgeleri incelerken omuzlarındaki tüm kaslar gevşedi. Wayne’in kafasında potansiyel suçludan iş birlikçi babaya evrilişini resmen gördüm. Başını kaldırıp bana baktı.

“Tamam mıyız?”

Başıyla onayladı. “Bu bilgileri arabadaki sistemde teyit eder etmez tamam olacağız. Burada beklemek mi istersin yoksa benimle gelmek mi?”

Kanepeye oturduğumda vücudumdaki bütün kemikler kendini saldı. Tanrım, yorgunluktan geberiyordum.

“Burada bekleyeyim, lütfen.”

“Tamam. Hemen döneceğiz. Bay Boone?”

Wayne bana göz kırptıktan sonra o önde Bowman arkada, birlikte evden çıktılar.

Daha oturalı bir dakika olmuştu ki çenem göğsüme düştü. Sürekli dalıp durduğumdan dışarıda ne kadar kaldıklarım bilmiyordum ama bir noktada dış kapı açıldı ve Wayne kocaman gülümseyerek geri döndü. “Tamamız, evlat.”

Bowman arkasından içeri girdi. “Her şey onaylandı, Mary. Belgeler gerçek ve kim olduğunu bulduğumuza eminim. Senin için de uygunsa seni babanın gözetimine bırakabilirim.”

Hoş kulübeye bakındım. Wayne bana yabancı biri gibi geliyor olabildi ama beynimin mantıklı kısmı öyle olmadığını söylüyordu. Kanıtlar çok güçlüydü. Alternatifin hastane ya da devlet gözetimi olduğundan gayet emindim, bu yüzden seçim yapma gereği bile duymadım.

Gülümseyerek, “Hayır, sorun yok. Bu gece başka bir yere gitmek istemiyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi Wayne. “Biraz uykuya, belki biraz da yemeğe ihtiyacın var. Yiyecek bir şeyler ister misin?”

Banyo kapısı beni çağırıyordu. “Aslında tek istediğim duş alıp uymak.”

“Elbette. Havlular klozetin üstündeki rafta. Ama maalesef burada hiç kıyafetin yok.” Başıyla üzerimdeki kirli, yırtık pırtık giysileri işaret etti. “Hepsi arabadaydı, o yüzden sana giyecek bir şeyler bulmam gerekecek.”

“Tamamdır. Harika olur.”

Bowman uzanıp kanepenin kolçağına bir kartvizit koydu. “O hâlde

ben artık gideyim. Bay Boone, arabayı bulduğumuzda sizinle iletişime geçeceğim ve Mary, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Yakında sizi tekrar yoklayacağım.”

Gülümseyerek kartı aldım. “Tamam.”

Wayne’le el sıkıştıktan sonra gitti.

Bir an sonra arabasının garaj yolundan çıktığını duydum. Nedense midem kasıldı. Herhangi bir şüphesi olsaydı gitmezdi. Söz vermişti. Yine de kartviziti sımsıkı tuttum.

Wayne mutfağa girdi. Buzdolabını açtı ve başım salladı. “Neden duşa girip ısınmıyorsun? Ben de tekrar kasabaya inip marketten biraz yiyeceklerle ilk yardım gereci namına ne bulursam alayım.”

Kulağa harika geliyordu. Yine de yemeğe kadar uyanık kalabileceğimden şüpheliydim. Ayakta durabilmek için bile bütün enerjimi harcamam gerekiyordu. “Güzel plan.”

Wayne gülümseyip tezgâhtan anahtarlarını aldı. “Kapıyı kilitlememi ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedim sırtımdan aşağı bir ürperti inerken.

“Tamamdır. Bu arada, Mary?”

Banyoya giderken durup ona döndüm.

“Geri döndüğün için çok mutluyum, ufaklık.”

Sesindeki samimiyeti duyunca içtenlikle gülümsedim. “Ben de.”

Ceketimi koltuğun arkasına bırakıp iğrenç ayakkabılarımı çıkardıktan sonra evin geri kalanına bir hayli benzeyen banyoya girdim. Her yere parlak yapay renkler ve ahşap tonları hâkimdi. İçeride ayaklı lavabo, klozet, küvet/duş karışımı ve küçük bir pencere vardı. Bowman’ın kartvizitini pencerenin pervazına koydum.

Kirli giysilerimin geri kalanını da çıkardıktan sonra büyük olasılıkla hayatımın en güzel düşünü aldım. Sıcak su tenimden aşağı akarken bugün ilk kez yaşadığımı hissettim. Sanki oradan oraya sürüklenmek yerine gerçekten yaşıyordum. Sıcaklığını biraz daha artırdığım su kanı, kiri ve bu dayanılmaz günün en kötü kısımlarını üzerimden akıttı.

Bütün kaosun giderden akıp gittiğini hayal ettim.

Eh, belki de hepsi değildi.

Dizlerimde ve kollarımda belirmeye başlayan çürüklere bakmamaya çalıştım. Belli belirsiz morluklar, kaslarıma sıcak suyun bile tam olarak dindiremediği bir acı yayıyordu.

Araba kazaları berbat şeylerdi.

Kaos bitmeden çok önce sıcak su bitti. Neredeyse kurulanmayı birtirmiştım ki aklıma temiz giysilerimin olmadığı geldi. Ama başımı banyodan dışarı uzattığımda kapı topuzunun diğer tarafında çok büyük bir eşofman altıyla siyah bir tişört buldum. Bir çift temiz çorap da vardı. Ceketim kapının yanındaki kancaya asılmıştı. Kan lekeli ayakkabılarımsa görünürde yoktu.

Wayne bunları gitmeden önce yapmış olmalıydı; o kadar minnet duydum ki neredeyse ağlayacaktım. Hiçbirinin üzerime olmamasını umursamadan her şeyi giydim. Havlumu asmadan önce onunla aynadaki buharı sildim –belki de bu eski bir alışkanlıktı– ve yansımamı görünce yine duraksadım.

Bu benim yüzümdü. Karakoldaki yansımayla aynıydı ama bu versiyonu daha netti. Yanaklarım daha pembeydi. İki mor gözün ürkütücü görüntüsünü sindirmek epey zordu ama asıl sarsıcı olan bu değildi. *Yüzün* kendisiydi. Karşımdaki bu kızı hâlâ tanıımıyordum.

Kendi yüzümü nasıl tanıyamazdım?

Midem çalkalandı.

Aynadan uzaklaşıp kirli giysilerimle kartviziti aldım. Wayne henüz dönmemişti. Odama gittiğimde yatağımı da yaptığımı gördüm. İnanılmaz yumuşak jarse çarşaf, bir ton ağırlığında olan ve iyi bir gece uykusu gibi kokan devasa beyaz yorganın altında şilteyi boydan boya kaplıyordu. Bu basit ama nazik eylemler karşısında yüreğim hepten burkuldu. Kirli giysilerimi kapının yanına bıraktım, Bowman'ın kartvizitini çiçekli lambanın tabanına yaslardım ve kalan son enerjimle yatağa girdim.

Benim yatağıma.

Mary'nin yatağına.

Gözlerimi yummamla gözyaşlarına boğulmam bir oldu. Hüngür

hüngür ağladım. Yorganıma ne kadar sıkı sarılırsam sarılayım, ne kadar uzun duş alırsam alayım ya da dış kapıda kaç kilit olursa olsun, anılarım olmadan kendimi savunmasız hissediyordum. Ne adıma ne de yüzüme sahip çıkabiliyordum.

“Ben Mary Ellen Boone’um,” diye fısıldadım karanlığa. “*Mary*. Benim adım *Mary*.”

Ve yorgun düşünceye kadar ağladım.

ALTI

MARY

İKİNCİ GÜN

Uyandıktan yarım saniye sonra gözlerimin önünde uzun, karanlık bir kanal belirdi. Panik vücuduma yayılırken kaşınan gözlerim fal taşı gibi açıldı... ama karanlıkta değildim. Tavanı kaplayan yarım daire şeklindeki pürüzsüz kütüklere gözlerimi kırpıştırarak baktım. Güneş ışığı pencereden içeri süzülerek o lanet kumsal posterini aydınlatıyordu.

Endişelenme, mutlu ol.

Dikkatlice doğrulup oturduğumda dün gece olanlar, izlememeyi tercih edeceğim ürkütücü bir televizyon dizisi özeti gibi zihnimde canlandı. Gözlerime yine yaşlar dolarken derin bir nefes alıp akmalarına engel oldum. İhtiyacım olan son şey sefalet düellosunun ikinci raundaydı.

Hayır. Ağlamayı kesmeliydim. Yeniden bir araya getirmem gereken bir hayatım vardı.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp gerildim. Eklemlerim pash menteşeler gibi hareket etse de esneme hareketleri iyi geldi. Ayağa kalktığımda özellikle ağrıyan bir yerim yoktu. Daha ziyade neredeyse tüm vücudumu kaplayan hafif bir ağrı vardı.

Gerçi böylesi daha kötüydü.

Kapının altındaki boşluktan içeri kahvaltının o kendine has kokusu dolunca karnım guruldadı. Kapımı açıp sııttım. Kulübe, mümkün olduğunca çabuk yemek istediğim şeyler gibi kokuyordu: omlet, akçaagaç aromalı sosis, tereyağı, kızarmış ekmek...

Köşedeki şömine cayır cayır yanıyordu, belli ki yakın zamanda doldurulmuştu ve beni ânında rahatlatan bir ısı yayıyordu.

Wayne mutfak adasından başım kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Bir paket çileğin yarısını dilimlemişti, kalanını dilimlemeye devam ediyordu. "Tüh. Sen kalkmadan hepsini hazır etmek istiyordum."

Tezgâha baktım. Kâseler ve yumurta kabuklarından oluşan bir karmaşanın yanında bir tabak omlet duruyordu. Ocağın üstündeki dökme demir tavada rezene ve yağ dolu sosis dilimleri cızırdıyordu.

Ağzım sulandı. Wayne'in karşısındaki uzun tabureye oturdum. "Şömine iyi yanıyor."

Başıyla onayladıktan sonra dilimleme işine geri döndü. "Soğuktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ayrıca burası biraz cereyanlı olabiliyor."

Taze çilek dolu kâseyi omletin yanına koydu.

Bunun normalliği rahatlatıcıydı. Sanki on saat kadar önce bir kanalda uyanmamıştım.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Aslına bakarsan açlıktan ölüyorum." Kanımdan köpek iniliyormuş gibi bir ses çıktı.

Wayne gülerek ocağa döndü, ocağın yanında duran büyük ölçü kabındaki pankek hamuruna benzer şeyi karıştırdı. "İstedliğini ye. Pankeklerin birazdan hazır olacak."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Tabağıma yumurta ve sosis doldurdum. Önce sosislere yumuldum ve *aman Tanrım*. Sanki yemeğin tadını unutmuştum. Bir dakikadan kısa sürede bütün sosislere silip süpürdüm.

"Şaka yapmıyormuşsun," dedi Wayne, bana kısa bir bakış attıktan sonra başka bir tavada pankekleri pişirmeye koyuldu. "İştahın yerine geliyor. Bu iyiye işaret."

“Bütün bunları yaptığın için çok teşekkür ederim.”

Elindeki spatulayı adaya doğru salladı. “Kahvaltı bizim olayımız. Bu mutfak evimizdeki kadar modern olmasa da sana olağan yaşantımızdan bir kesit sunma fırsatım kaçıramazdım.”

Kahvaltı bizim olayımız mı? Bunu ona sormalıydim çünkü bu, hayatım hakkında beni biraz daha aydınlatabilirdi ama ağzıma yumurta tıkıştırmakla meşguldüm. Tabağıma biraz da çilek koydum. Azıcık suluydular ama şikâyet edecek değildim.

Wayne adaya bir tabak dolusu pankek koyup kendi tabağına yiyecek doldurmaya başladı. “Daha iyi misin?”

Başımla onayladım çünkü şu anda hiçbir şey beni ağzıma yiyecek tıkmaktan alıkoyamazdı. Birkaç pankek alıp elimi boynumda kaşınan noktaya attım.

“Güzel. Bugün burada takılırız. Televizyon izleyip dinlenirsin. Gitmemiz gereken bir yer yok ve senin de iyileşmek için zamana ihtiyacın var. Ne diyorsun?”

Cevap vermeye çalıştım ama boğazıma bir şey takıldı.

Hayır. Boğazımda bir şey yoktu.

Boğazımı temizlemeye, bu histen kurtulmaya çalıştım ama işte yaramadı. Ağzımdan boynuma doğru tuhaf bir kaşıntı indi. Tırnaklarımla derimi tırmaladım.

Neler oluyordu?

Boğazımı tekrar temizlerken kaşıntı kollarıma yayıldı. Aşağı baktığımda donakaldım. Kollarım yeni yeni oluşan kurdeşenlerle kaplanmıştı.

Wayne bana bakınca gözlerine inanamayarak koluma uzandı. Yüzü çarşaf gibi bembeyaz hâlde kurdeşenleri inceledi, sonra tezgâha baktı. “Yumurta mı yedin?”

Başımla onayladım.

Dış kapının yanında duran kahverengi kese kâğıdına *koşup* içindekileri yere boşalttı: sargı bezleri, antiasitler, Pepto, tamponlar, ibuprofen, Midol, peroksit, kulak çubuğu, Icy Hot, üçlü antibiyotik merhem, an-

ti-kaşıntı kremi. Bütün ilk yardım reyonunu alışveriş sepetine doldurmuş gibi görünüyordu. Yerden bir kutu kapıldığı gibi yanıma geri koştu; ekstra güçlü sıvı Benadryl'i sanki kutsal kâseymiş gibi tutuyordu.

Bana verdiği doz kadarını içtim. Ağzımın içine küçük iğneler batıyormuş gibi hissediyor, kaşıntı yüzünden derimi vücudumdan sıyrıp atmak istiyordum.

Wayne bana su getirdi ve kürek kemiklerimin arasındaki noktayı ovdu. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırırken sözleri yeniden anlam kazanana kadar sık nefesler aldım.

"...çok, çok özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım," dediğini duydum. Perişan görünüyordu. "Kahvaltıyı alışkanlıkla hazırladım. Omlet benim içindi, onu yiyemeyeceğini hatırlamayacağın aklımın ucundan bile geçmedi. Çok özür dilerim."

Yumurta. Yumurtaya alerjim vardı.

Pekâlâ, tamam... Kötü tarafı, kurdeşen berbat bir şeydi. İyi tarafı, kendim hakkında bir şey daha öğrenmiştim.

Wayne beni kanepeye götürdü ve bir noktadan sonra ilaç etkisini göstermeye başladı. Boğazımdaki kaşıntı geçiyordu ama yavaşça. Kurdeşenlerin yayılması durmuştu ama olanlar hâlâ yerli yerindeydi. Kaşıntı bir saat sonra artık zihnimi meşgul etmeyecek kadar azalmıştı ancak sonra uyuşukluk ve hiç ummadığım bir biçimde kendime nefret baş gösterdi.

Neye alerjim olduğunu bile hatırlayamıyorsam ne işe yarıyordum?

Wayne etrafımda fır dönüyor, bana su, soğuk bez getiriyor, neye ihtiyacım olduğunu sorup duruyordu, sonunda oturup rahatlamasını istedim çünkü böyle yaparak bana kendimi daha kötü hissettiriyordu. Bu onun suçu değildi, benim suçumdu. Beni alerjik reaksiyon göstermeye zorlamamıştı.

Omuzları çökmüş vaziyette önümdeki sehpaye oturdu. "Bundan sonra daha dikkatli olacağım, söz veriyorum."

"Hep böyle miydi? Kaç kere alerji krizi geçirdim?" diye sordum boğuk bir sesle.

Bakışlarını kaçırdı. "Bilmem. Annen ve ben testi yaptırmadan önce beş altı kere falan. Çok küçüktün."

Kolumdaki kurdeşenlere baktım. "EpiPen'e ihtiyacım var mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Hatırladığım kadarıyla yok. Her seferinde kaşıntıya sebep oluyor, seni rahatsız ediyor ama hayatını tehlikeye atacak kadar ciddi değil."

Ona bu konuda daha fazla soru sormak istiyordum ama gözlerim kapandı ve tekrar açtığımda güneş ışığı pencerelerden içeriye farklı bir açıdan doluyordu. Saate baktım. Neredeyse bir saat geçmişti. Wayne mutfakta ekmek kızartıyordu. "Merak etme, bu güvenli," dedi. "Al tabağını odana geç. Biraz dinlen."

Ayağa kalkmama yardım ettikten sonra tabağı ondan aldım, gerçi bir şeyler yemek şu anda yapmak istediğim son şeydi. "Teşekkürler."

Ben yatağa yığıldıktan sonra kapımı usulca kapadı. Güzel başlayan sabahın bu kadar hızlı berbat oluşunu düşünme fırsatı bulamadan uyuyakaldım.

İşe yaramaz hafızamı da sikeyim o yumurtaları da.

Birkaç saat sonra uyandığımda ağzım neredeyse normale dönmüştü. Kesinlikle artık kaşıncı kurtlarla dolu değildi. Yine de hâlâ çok yorgundum.

Saat öğlenin üçü olmuştu. Uyku rutinimi bozup bütün gece ayakta kalmak istemiyordum, bu yüzden kendimi kalkmaya zorladım. Bir yanımda Wayne'i kapımın önünde nöbet tutarken bulmayı bekliyordum ama kulübe boştu. Bütün perdeler çekiliydi. Yenmemiş kızarmış ekmekleri çöpe atarken mutfak adasında bir not gördüm, üzerinde bir tükenmez kalem duruyordu.

Selam ufaklık,

Ben gelmeden uyanırsan dışarıda halletmem gereken bazı işler var, bir de karakola uğrayıp arabamı soracağım. Çok gecikmem. Sen sıcak evde oturup Netflix izle. Kumanda sehpanın üzerinde. Çıkarken kapıyı kilitledim.

Babam.

Notu adaya bırakıp derin bir nefes aldım. Belki Wayne döndüğünde bana arabayı ve bütün eşyalarımı bulduklarını söylerdi. En azından o zaman üzerime uyan kıyafetlerim olurdu. İyi tarafından bakmaya devam edersem iyi olurdu.

Buzdolabımı açtığımda bir saklama kabı içinde sabahki sosislerin kalanını buldum. Isıtmaya zahmet etmedim. Öyle çok aç değildim, sadece bir şeylerin tadını çıkarmak istiyordum ve o yumurtalar bütün mutluluğuma gölge düşürmüştü. Bu sosisler günümün en güzel ânıydı.

Ama bu hiç sorun değildi.

Yarın başka bir şey olurdu.

Önemli olan bir yarınımın olmasıydı. Kim olduğumu biliyordum. Gerisi bir şekilde hallolurdu.

Yemeğimi alıp kanepeye yayıldım ama izleyecek bir şey bulamadım. Çünkü bu kadar seçenek olması beni strese sokuyordu. Daha önce neyi izleyip neyi izlemediğimi hatırlayamıyordum.

Sosisleri bitirdiğimde saklama kabını eviyeye koydum. Normalde nasıl vakit geçirirdim? Evimiz tadilatla değilken bile bu kulübeye sık sık gelir miydik? Normalde burada ne yapardım?

Bahçeye bakan büyük pencerelerden birinin perdesini açıp dışarı baktım.

Garaj yolu gündüz vakti *çok daha az* ürkütücüydü. Daha doğrusu hiç ürkütücü değildi.

Çakıl kaplı alanın etrafı boş varil saksılarla çevriliydi. Çünkü kasım ayındaydık ve her şey ölüydü. Bulutların arasından süzülen hafif güneş ışığı yan bahçeyi yer yer aydınlatıyordu, birden kulübeden çıkıp etrafa bakmak istedim.

Kapının yanında asılı duran pembe altın düğmeli, çiçek desenli ceke-time baktım ve onun yerine kanepeden sarı battaniyeyi alıp omuzlarıma attım. Tozlu kokuyordu ama olsun. Beni sıcak tutacaktı ve daha az... çiçekliydi. Kapının yanında duran, numarası benim ayak numaramdan çok büyük lastik yağmur çizmelerini giyip sürgüyü çektim. İlk başta kapı açılmadı ama sonra topuzundaki kilidi unuttuğumu fark ettim.

Kapıyı açmamla üzerime vuran buz gibi hava yorgunluğumun bir kısmını silip attı. Eskisinden biraz daha enerjik hâlde verandaya çıktım.

Basamaklar altımda inliyor, eski vidalara sürtünen eski ahşap gıcırdayıyordu. Evin etrafım dönünce olduğum yerde kaldım. Hayatımda gördüğüm en güzel nehir evin arkasında parıldıyordu. Burada bir nehir olduğunu nasıl fark etmemiştim? Hâlbuki Wayne buranın balıkçı kulübesi olduğunu söylemişti...

Ayaklarım beni arduvaz rengi suya doğru götürdü.

Yan bahçe yaklaşık ev kadar genişti ama her tarafı aynı seviyede değildi. Garaj yolunu geçtikten sonra zemin yukarı meyilleniyordu, ta ki evin temeliyle ve gri, metal bir kapıyla aynı seviyeye gelene kadar. Bu, muhtemelen bodrum girişiydi. Bahçenin sol tarafı boydan boya ağaçlarla ve üzeri yeşil muşambayla örtülü büyük bir odun yığınıyla kaplıydı. Evi geçtikten sonra zemin su kenarına kadar tekrar alçalıyordu. Kuru otlar, kıyıda yerini çalılara ve dökülmüş yapraklara bırakıyordu.

Ödünç aldığım çizimleri ıslatmaya ramak kala durdum. Evin oradan baktığımda nehir manzarasının güzel olduğunu düşünmüştüm ama buradan bakınca nefes kesiciydi. Aşağı doğru akan su parılıyor, bodur ağaçlar dallarını akıntıya doğru sarkıtıyordu. Yüzüme vuran esintide sonbahar sonunun ve ıslak şeylerin kokusu vardı. Suyun kenarındaki iki ağaca vidalanmış bir beşondan sarkan ahşap oturaklı salıncağın zincirleri gıcırdayıyordu. Eski bir şeye benziyordu. Ağırlığımı taşıyabilirdi ama kesinlikle bir yerlerime kıymık batardı. Yanına gittim.

Sanırım salıncakları seviyordum?

İki elimle oturağa bastırarak zincirlerin sağlamlığını kontrol ettim. Hiçbir şey kopmayınca oturdum ve sadece... var oldum. Battaniyeyi omuzlarıma sıkıca sararak kuşların süzülüp nehirden minik balıklar yakalamasını izledim. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve uzun uzun nefes aldım.

Anlaşılan Wayne'i korkutacak kadar uzundu.

"Mary?" Bahçede yankılanan sesinde endişe vardı.

Oturduğum yerde döndüm ama onu göremiyordum. Odun yığını

evle aramda duruyordu. Ellerimi ağzımın iki yanına koyup bağırdım: “Aşağıdayım. Suyun yanında.”

Birkaç dakika sonra görüldü. Beni görünce omuzları gevşedi. “Burada ne yapıyorsun? İçeride olmalıydın.”

“Neden? Burası çok güzel.”

Wayne yanıma gelip ağaçlardan birinin yanında durdu. Gülümseyerek suya baktı. “Sanırım öyle. Seninle oturacağım ama sadece bir dakikalığına. Hava çok soğuk, bunca şeyin üstüne bir de hasta olmanı istemiyorum.”

Birkaç dakika bana yeterdi. Yana kayarak ona yer açtım, o da sessizce yanıma oturdu. Ama yanımda başka biri varken burası önceki kadar huzurlu değildi artık. Sessizlik ağır geliyordu.

“Eee,” dedim. “İşlerini halledebildin mi?”

Omzunu silkti. “Hallettim sayılır. Aradığım şeylerin çoğunu buldum. Ama arabandan hâlâ iz yok. Memur Bowman aradıklarını söyledi.”

Şu suya düşen hayallerim miydi? Sanırım Wayne’in kıyafetleriyle idare etmek zorunda kalacaktım.

“Eminim eninde sonunda bulacaklardır.” Gerçi eşyalarımınla dolu kolileri karıştırmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bana aitlermiş gibi hissedecek miydim? Yoksa her şey o çiçekli ceket gibi yabancı mı gelecekti?

Bir süre sonra Wayne, “Bana sormak istediğin bir şey var mı?” dedi. “Burada otururken yani. Hayatımız hakkında? Bilmek istediğin herhangi bir şey var mı?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hiçbir şey hatırlayamayan birinden sana... hatırlayamadığı hayatı hakkında sorular sormasını mı istiyorsun?”

Kahkaha attı. “Haklısın. Seninle temel bilgileri paylaşmama ne dersin? Bu şekilde hafızanı canlandırmaya çalışabiliriz?”

Omzumu silktim. “Olur, deneyelim.”

“Tamam, bir bakalım.” Arkasına yaslanıp salıncağı itme işini üstlendi, böylece ben de oturakta bağdaş kurdum. “Lise son sınıftasın. Harika bir öğrencisin. Biraz evcimen birisin, kesinlikle parti tutkunu filan de-

ğilsin. Çok okuyorsun. Arabanda bir sürü kitap var. Tabii hepsi masum kitaplar. Öyle hızlıca şeyler yok.”

Hızlıca şeyler yok mu? Bu da ne demek?

Sanırım bu, odamdaki *Chicken Soup* kitaplarını açıklıyordu.

Salıncağı tekrar ittirmesiyle biraz daha yükseğe çıktık. “Çoğunlukla evden çalışıyorum. Evde eğitim açısından harika çünkü bir şeye ihtiyacın olursa sana hemen yardım edebiliyorum, gerçi neredeyse hiç olmuyor. Tek çocuksun ama kasıtlı olarak değil. Annen ve ben aslında daha çok çocuk istiyorduk ama nasip olmadı.”

“O nerede? Annem yani?”

Kaşları çatılan Wayne bakışlarını kucağına indirdi. “Öleli uzun zaman oldu. Artık sadece ikimiz varız. Annenin de benim de ebeveynlerimiz sen doğmadan önce öldü, bu yüzden küçük bir aileyiz. Ama idare ediyoruz.”

Bakışlarımı tekrar suya çevirdim. Eh, bu çok üzücüydü. Dahası berbattı çünkü şimdi hatırlayamadığım ölü insanları özliyordum. “Annem nasıl öldü?”

“Trafik kazasında. Sen dokuz yaşındaydın. Bu yüzden dün gece o kadar sarsıldım. Ödümü kopardın. Seni de kaybettiğimi sandım.”

Boğazım yine düğümlendi ama bu sefer alerjiden değildi. “Özür dilerim.”

Uzanıp dizimi nazikçe sıktı. “Senin hatan değildi. Yaşadıkların için asıl *ben* özür dilerim. Hayatım unutmamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ve o boktan arabayı kullanmana izin verdiğim için kendime çok kızıyorum. Eve döndüğümüzde sana daha iyi bir araba alacağız. Söz veriyorum.”

Başımınla onayladıysam da yeni bir araba umurumda değildi. Nasıl araba kullanacağımı hatırladığımdan bile emin değildim.

İkimiz de suyu izlerken sessizlik artık o kadar da tuhaf değildi. Gözümün önünde görüntüsünü canlandıramadığım merhum annemi düşündüm.

Sanırım bunu da kendim hakkında topladığım gerçekler listesine ek-

leyebilirdim: Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. Başarılı bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Yumurta alerjisi. Çiçekli ceket. Ölü anne.

Sonuncusu neredeyse böyle bir liste hazırlama ihtiyacı duymak kadar iç karartıcıydı.

“Acaba ne kadar zamanımız var?” dedi Wayne.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Efendim?”

“Hafızan yerine gelmeden önce.”

“Ben de bunu düşünüyordum. Acaba küçük parçalar hâlinde mi dönecek yoksa hepsi birden mi geri gelecek? Belki de hiç–” Bu cümleyi bitiremedim. Geçmişimi, bana neler olduğunu hatırlamadan sonsuza kadar böyle yaşadığımı hayal edemiyordum.

“Yerine gelecek. An meselesi,” deyip ayağa kalktı. “Gel hadi, artık içeri girelim. Akşam yemeğini hazırlamaya başlamam gerek ve sana bir sürprizim var.”

Daha fazla sürpriz kaldıracak havada değildim ama üşümeye başlıyordum, bu yüzden peşi sıra eve gittim.

İçeri girdiğimizde kanepeden kahverengi bir kâğıt torba alıp kocaman gülümseyerek bana uzattı. “Kasabadaki küçük mağazada sana göre bir şeyler buldum. Birkaç tayt ve tişört. Giysilerini bulana kadar gerçekten sana ait olan bir şeyler hoşuna gider diye düşündüm.”

Torbanın içindeki pamuklu giysilere bakarken gözlerim yine doldu. Ondan beni kendime birkaç parça kıyafet almaya götürmesini istememe bile gerek kalmamıştı. Çoktan halletmişti. “Teşekkürler, Wayne. Harikasın.”

“Senin için her şeyi yaparım, Mary kızım,” dedi.

Arkama uzanıp kapıyı kilitledi.

YEDİ

DREW

Bay Moore, tarihte önemli işler başarmış ölü adamları *anlatıyordu da anlatıyordu*.

Benimse bakışlarım Lola'nın yanımdaki boş sırasına kayıp duruyordu. Kara delik gibiydi.

Parmak izlerinin hâlâ orada olduğundan emindim. Zil çaldığında ağırlığını vererek kalktığı kolçağın alt kısımlarına işlemişti. Gerinerek sırtını esnettikten sonra pembe altın rengindeki postacı çantasını yerden alıp omzuna asardı.

Onun için taşımaya çalışırdım, o da benim kadar güçlü olduğunu söyleyerek reddederdi. Yorulduğunda nasılsa vereceğine dair aptalca bir yorum yapardım ama o haklı olduğumu kabul edip çantayı bana vermektense arkasından sürüklemeyi tercih ederdi.

Her şeyin normal olduğu zamanlardı.

Ben her şeyi mahvetmeden önceydi.

Bay Moore masasına oturup ders kitabını açtı. Sınıfın geri kalanı da aynını yaptı ama ben aldırış etmedim. Tek düşünebildiğim ormandaki cesetti.

Meğer dağ geçidine düşen bir yürüyüşçüyümüş. Sabah haberlerde görmüştüm. Başka bir yürüyüşçünün bulduğu, Oregon Üniversitesi'nden bir öğrenciymiş. Tekne kızağıyla alakası olmayan bir yerde.

Lola değildi. Ama olabilirdi.

Hangi cehennemdeydi?

Biri boğazını temizleyince irkilerek başımı kaldırıp baktım. Bay Moore yanıma gelip önümdeki sıranın kenarına yaslandı. Sınıfta bizden başka kimse yoktu. Zili duymamış olmalıydım.

"N'abersin, Drew?"

Bay Moore gençti. Sosyal medyada dans videoları paylaşan ve bile isteye saçlarım sıfıra vuran türde bir adamdı. İroni olsun diye süveter giyer, bunu pilot model güneş gözlüğüyle tamamlardı. Çünkü o öğrencilerin dilinden anlayan, havalı bir öğretmendi. Ya da onun gibi bir şey.

"Kusura bakmayın, dikkatim başka yerdeydi."

Eşyalarımı olabildiğince hızlı topladım. Bugün okulda daha fazla kalamayacaktım. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum, hele ki Lola'nın parçalanmış cesedini bir dağ geçidinin dibinde hayal edip dururken.

İçim ürperdi ve Bay Moore'un yanından geçip gittim.

Neredeyse kapıya varmıştım ki, "Polisle iş birliği yapmayı tekrar düşünmek isteyebilirsin. Hepimiz bu işin bir sonuca bağlanmasını istiyoruz," dedi.

Olduğum yerde durdum.

"Efendim?" Ondan tarafa döndüm. Göğsümü yakan öfke, sorumun istediğimden daha yüksek sesle çıkmasına neden olmuştu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Bu konunun artık kapanması gerek, bilhassa da ailesi için. Gerçeği anlatarak bütün kasabaya iyilik yapmış olacaksın."

Evet, ben de tam olarak bunu kastettiğini düşünmüştüm. "Kusura bakmayın, polis teşkilatı sizi vekil tayin etti de benim mi haberim yok? Öğrencilerinize destek olmanız gerektiğini sanıyordum, onları sahte itiraflara ikna etmeniz değil." Ama bunu söylerken bile bir çizgi çekildiğini

biliyordum. Bay Moore öğrencilerine destek olmaya çalışıyordu, diğer öğrencilerine. Ve Lola'ya. Onlar trajedinin bir tarafındaydı, bense diğer tarafındaydım.

Başımı iki yana salladım. "Siz n'apın biliyor musunuz? Benim işime burnunuzu sokacağınıza gidip bir dans videosu daha çekin."

Bay Moore sanki benden beklediği son yanıt buymuş gibi gözlerini kocaman açarak bir adım geri çekildi, oysa hak ettiği tek yanıt buydu. Bana sözlerime dikkat etmem konusunda nutuk çekmesine ya da beni disipline göndermesine fırsat vermeden sınıftan çıktım.

Daha önce bugünlük okulla işimin bittiğini düşünüyorsam şimdi kesin olarak emindim.

Binanın arka tarafındaki koridorun yolunu tutup altın sarısı ve elektrik mavisi öğrenci dolaplarının önünden geçtim, kafeteryanın yanındaki duvara yapılmış büyük pelikan resmine ters ters baktım. Washington City Pelikanları. Aptal bir maskottu. Lola o ürkütücü kuştan hep nefret etmişti.

Eliyordu. Nefret ediyordu.

Hâlâ ediyordu.

Sanat atölyesinin boydan boya pencereden oluşan duvarının önünden geçerken bir anda gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Neredeyse bütün sınıfın bana baktığını göreceğimi sanıyordum.

Oysa yalnızca şahin gözlü Autumn bakıyordu.

Sanat atölyesi bu ders saatinde moda tasarımı için kullanılıyordu. Autumn ve sekiz on kişi daha ön sırada küçük dikiş makinelerinin başına oturmuş, önlerindeki perdeleri dikiyormuş gibi davranıp mahvediyorlardı. Daha doğrusu diğer öğrenciler perdelerini mahvediyorlardı. Autumn'ın eseri harika görünüyordu. Çiçek desenli ve parlak renkliydi, kenarlarında dantel şeritler vardı.

Çalışma masasından bana kötü kötü bakıp parmaklarıyla V işareti yaparak önce kendi gözlerini, sonra da benimkileri işaret etti. *Gözüm üstünde*, diyordu. Ya da Autumn'ın durumunda, *Gözüm üstünde, seni bok çuvalı. Buraya gel de o elini perdeye dikeyim.*

Ona orta parmağımı göstermeyi düşündüm ama beni ne kadar kızdırsa da onun da canı yanıyordu.

İleride yan girişi gördüm, babalarımı arayıp onlara okuldan kaçtığımı söylerlerse ne diyeceğimi düşünürken gözüme bir şey çarptı ve olduğum yerde kalakaldım.

Yan girişle kafeterya arasındaki uzun duvarda yer alan dolabımın üstü Lola ilanlarımla kaplıydı. Baştan sona her noktasına ilan yapıştırılmıştı, öyle ki alttaki mavi metal zerre görünmüyordu. Ayrıca biri tam ortaya yüzüm büyüklüğünde kalın harflerle “Katil” yazmıştı.

Lanet olası Autumn. Başka kimsede bu cesaret yoktu.

Hışım ile dolabıma gidip ilanları indirdim ve hepsini yırtıp linolyum zemine attım. Yan girişin kapısını sertçe iterek açmamla kapı binanın yan tarafına çarptı. Beden eğitimi için sahada beyzbol oynuyormuş gibi yapan çocuklar dönüp bana baktılar ama umursamadım. İçimden Autumn’a söverek otoparkın yolunu tuttum.

Onun derdi neydi?

Herkes şerifin kızının gizli bilgileri bildiğini varsayıyordu, bu yüzden de ne zaman böyle bir şey yapsa bana karşı suçlamalar artıyordu. O ilanların ne zamandır dolabımda asılı olduğunu bilmiyordum ama tüm okulun bana yine dik dik bakmasına yetecek kadar uzun zamandır orada oldukları kesindi. Bay Moore’un beni gerçeği anlatmaya ikna etme çabasını da açıklıyordu. İlgilerini yanlış yere veriyorlardı, bu da Lola’yı daha çok tehlikeye atıyordu.

Boğazımda bir yumru belirdi. *Umarım Autumn saçını dikiş makinesine kaptırır.*

Lola’yı zihnimde görebiliyordum. Okul çıkışı tam da bu yoldan arabama doğru yürüyordu. Koluma girmişti. Max’in aptal şakalarına gülmüsyordu. Bir sınav yüzünden aşırı stres yaptığım için benimle dalga geçiyordu.

Bir hayaletle yürümek gibiydi.

Ya hiç dönmezse?

Midem bulandı, hemen oraya, kaldırıma kusmak istedim. Gerçek,

yaşayan kızdan bir parça bulabilmek amacıyla cebimden telefonumu çıkardım. Boş bir sıra, bir mabet ya da posterdeki bir yüz olmadığı zamanlardan.

Lola'mn adını bulup bana gönderdiği son mesajları açtım.

Herhangi birine gönderdiği son mesajları.

21.10

Lola: Gelip beni alabilir misin? Benimkiler pisliğe bağladı.
Katlanamıyorum.

Ben: tabii. bana biraz zaman ver. istersen yemek yiyebiliriz.

Lola: Teşekkürler. Nerede yemek istersin?

Ben: bilmem. fark etmez.

Sonra otuz beş dakika daha video oyunu oynamaya devam etmiştim çünkü malın tekiydim:

21.46

Lola: Geleceksin değil mi?

Ben: evet. on beş dakikaya oradayım.

Lola: Ok. Seni seviyorum.

Sonrasında olanları hatırlayınca ellerim titremeye başladı. Zihnimdeki o mutlu görüntüsü, gözyaşları ve öfke içinde yolcu kapısını hışımla çarpıp gidişine dönüştü. Ellerimin tersini acıtana kadar gözlerime bastırdım, böylece o bakışı yerine acıya odaklanabilecektim.

Araba tekerleklerinin gıcirtısıyla âna döndüm. Yolun ortasında durmuştum. Kaldırıma geri çıktığım anda minivan kullanan bir kadın beni kıl payı sıyırdı. Ama hiç durmadı. Sanki az kalsın bir öğrenciye çarptığı için tutuklanacakmış gibi hızla otoparktan çıkıp gitti.

Ya da belki de bana gerçekten çarpmak istemişti. Bugün her şeye inanabiliyordim.

Başka biri peşime düşmeden önce arabama koştum. Ya da daha da

kötüsü, biri beni içeri geri göndermeden önce. Ama park ettiğim yere varınca kendi etrafımda döndüm.

SUV aracım yoktu. Bıraktığım yere dikkat etmemiş olabileceğimi umarak etrafa bakındım ama hayır, burada değildi.

Babalarımı aramak üzere telefonumun kilidini açtığımda grup sohbetimizde onlardan gelen birkaç mesaj buldum. Geçmişî düşünerek kendimi suçlarken yeni bildirimleri fark etmemiştim. Aynı hikâyeyi farklı bakış açılarıyla aktaran bir düzine mesaja göz atmamla ne olduğunu hemen anladım. Şerif bu sabah arabam için arama emri çıkarmıştı. Bu yüzden arabam şimdi onlardaydı.

Babalarımın ikisi de beni almayı teklif ediyordu ama o kadar iğrenmişim ki mesajlarını doğru düzgün okuyamıyordum bile.

Şerif bunu neden yapıyordu? Neden şimdi? Anlamıyordum. Beş haftadır sorularla ve avukatlarla uğraşıyordum ama daha önce kimse arabamı aramamıştı. Ya da evimi. Bu da ellerinde arama izni almak için bir sebep olmadığı anlamına geliyordu. Peki, ne değişmişti? Beş hafta önce ellerinde olmayıp da şimdi olan neydi?

Boynumda başlayan sıcaklık yüzüme kadar tırmandı.

Okul yolundan çıkışa doğru hırsla yürürken babalarım mesaj atıp benim için endişelenmemelerini, yürümek istediğimi söyledim. Zaten birkaç saat daha işten çıkmayacaklardı.

Yolun sonuna vardığımda duraksadım. Ana cadde iki yanımda uzanıyordu. Karşıya geçip o mahalle boyunca yürürsem doğruca eve gidecektim ama bir şey beni durdurdu.

Sola dönüp birkaç kilometre yürürsem nehre varırdım. Orası olmamam gereken başka bir yerdi. Özellikle de dünden sonra. Ama Autumn'ın derste olması, bugün muhtemelen arama ekibi olmayacağı anlamına geliyordu.

Evde yalnız olmak istemiyordum. En kötü anılarımın sorumlusu olan yerde de olmak istemiyordum ama yürüyerek bu öfkeyi atmam gerekiyordu ve tekne kızağı *bizim* yerimizdi. Bir parça olsun huzur, sakinlik, mutluluk ve dinginlik hissettiğim son yerdi. Bunları geri istiyordum ama nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

Ceza için mi yoksa bağışlanma için mi bilmeden ani bir dürtüyle sola döndüm.

Daha okuldan iki kilometre uzaklaşmamıştım ki yanıma bir polis aracı yanaştı.

SEKİZ

DREW

Kim olduğunu anlamak için kafamı çevirip bakmama gerek yoktu. Şoför tarafının camı inerken inlediysem de yürümeyi kesmedim. Araç benimle aynı hızda ilerliyordu.

“Nereye gidiyorsun, evlat?” diye seslendi Şerif Roane.

Pürüzlü sesini duymamla omuzlarım gerildi. Yine de kendimi gülümsemeye zorladım. “Yürüyüşe çıktım. Gençlerin yeterince egzersiz yapmadığını söylüyorlar, bu yüzden bugün... sağlığı seçeyim dedim.” Ona ve bira göbeğine imalı imalı baktım. “O arabayı park edip peşime takılmayı düşünebilirsin.”

Somurttu. “Ukalanın tekisin.”

“Evet. Kasabanın bu tarafına teşrifini neye borçluyuz, Roane? Ayak-kabılarıma da mı el koyman gerekti?”

“Neden olmasın?”

“Adidaslarımı alabilirsin ama özgürlüğümü alamayacaksın.”

Dudağını büktü. “Kes sesini ve arabaya bin. İkimiz de nereye gittiğini biliyoruz. Bence bugünlük yeterince egzersiz yaptın.”

Hızlanıp önüme geçti ve aracı sola kırarak yolumu kesti. Uzanıp yolcu kapısını açtı. En azından bu sefer beni arkaya oturtmuyordu.

Zihnimde artıları ve eksileri tarttım. Babalarımı arayıp Şerif'in beni onlar olmadan sorgulamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Avukatım olmadan. Bunu yüksek sesle söylemek bile beni rahat bırakmasına yetebilirdi. Daha önce işe yaramıştı.

Ama Trooper'ı almıştı. O hâlde polisin elinde yeni bir kanıt olmalıydı. Arabaya binersem belki ne olduğunu öğrenebilir ve avantajlı duruma geçebilirdim.

"Biraz çabuk, Drew."

İç çekip arabaya bindim.

En azından *daha* suçlu olduğumu düşünmesine neden olmamalıydım. Ayrıca iş birliği böyle bir şeydi, değil mi? Herkesin görmek istediği buydu.

Kapım kapanır kapanmaz şeridine geri dönüp kasabanın dışına doğru sürmeye başladı. Hiçbir şey söylemiyordu, ben de söylemedim. Radyosu bile açık değildi... ki polis arabalarının içi gerçekten sessiz olurdu. Burun deliklerinden geçen havanın vızıltısını duyabiliyordum ve açıkçası bu biraz ürkütücüydü.

Nehre varmak sadece beş dakika sürdü. Roane hiç umurunda değilmiş gibi yolda ilerliyordu. Çünkü ona göre bu sıradan bir yoldu, her şeyin değiştiği *yol* değildi.

Bugün rampada kimse yoktu. Bakışlarımı şu an boş olan on park yerinde gezdirirken sondan ikincisinde takılı kaldım. Bizim yerimiz. Buraya her geldiğimizde park ettiğimiz yer. Hemen yanında dalları turuncu yapraklarla dolu kocaman bir ağaç vardı.

Sanki biliyormuş gibi Roane *bizim* yerimize park edip motoru kapadı.

Bir an için bedenimden ayrıldığımı hissettim. Burası tam olarak Lola'nın olduğu yerdi, sadece *benim* arabamın yolcu koltuğundaydı. Gü-lümsüyordu. O güzel, güven dolu, yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Burunun üzerindeki çiller makyajının altından görünüyordu.

“Drew?”

Gerçeğe dönmemle Lola’nın yüzü zihnimden silindi. Yerini Roane’un tombul yüzü alınca suratımı buruşturdum. “Efendim?”

“Rengin değişti sanki. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Son kez söylüyorum, Lola’ya zarar vermedim. Sadece... Burada olmak zor.”

Bakışlarımı ondan öteye çevirip ilk park yerindeki Lola’nın mabe-dinden geriye kalanlara baktım. Gün geçtikçe daha kasvetli görünüyordu ama dün orada olmayan bir vazo dolusu pespembe zambak vardı. Muhtemelen anne babası getirmişti.

Geri kalan her şey dün geceki yağmurdan sonra vıcık vıcık olmuştu.

Şerif yumruk yaptığım ellerime baktı. “Madem burada olmak bu kadar zor, neden aramayı bastın?”

Omzumu silktim. “Kimin ondan vazgeçecek kadar aptal olduğunu görmek istedim.”

“Peki bugün? Neden okulu astın?”

“Eve gitmek istemedim ve arabam olmadan seçeneklerim sınırlıydı,” dedim imalı imalı. “Eninde sonunda burayla yüzleşmek zorunda olduğumu düşündüm.”

“Bugünün işini yarına bırakmayayım mı dedin?” Roane koltuğunda kıpırdanıp bana baktı. “Hazır buradayken sana birkaç soru sorabilir miyim?”

Ah, harika, bugün iyi polisi oynuyordu. Birazdan bana Lola’nın başına bir şey gelmesinin tamamen anlaşılabilir olduğunu söyleyecekti çünkü *hepimiz bazen öfkemize yenik düşeriz*, öyle değil mi?

“Sana bağlı. Arabamı geri alabilir miyim?”

Başım salladı. “İşimiz bitene kadar olmaz.”

Onunla aynı duruşa geçerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hangi işiniz bitene kadar? Arabamın size söyleyeceği tek şey Lola’nın içinde olduğu. Ki bunu zaten biliyorsunuz. Son iki yıldır Lola’yı her gün ben okula götürüp getiriyordum. Yolcu koltuğunun her yerinde saç telleri var, orta konsolda da tamponları vardır muhtemelen. Tam olarak ne bulmayı umuyorsunuz?”

“Kan.”

Kendi kanımın yüzümden çekildiğini hissettim. “Kan mı? Neden?”
Cevap vermedi.

“Yaralandığına inanmak için nedenin mi var?” Neredeyse bağırana kadar her kelimedede sesim yükseldi. Üstelik buna engel olamıyordum çünkü şimdi onu bir dağ geçidinden ziyade bu nehrin kıyısında yatarken hayal ediyordum, yavaşça çürüyordu ve– “Yoksa onun?..”

Ellerini havaya kaldırdı. “Dur. Sadece dur.”

Nefes alamıyordum. “Hayır. Onun... şeyini mi buldunuz?..”

Uzanıp kapımı açtı. Serin hava yüzüme çarpınca derin derin nefes aldım.

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz,” diye bağırdı paniklemiş benliğime sesini duyurmaya çalışarak. “Beni dinle. Yaralandığına dair herhangi bir iz arıyorduk. Onu gören son kişi sen olduğundan arabanda yaralanma izi aramak mantıklı bir eylemdi. Trooper’da kan varsa bunu bilmemiz gerek.”

Bir nefes daha aldım. Soluğum ciğerlerime girerken de çıkarken de hırıltılıydı. “Yok.”

“Biliyorum. Yirmi dakika önce rapor geldi.”

Zihnim duyduklarımı idrak etmeye çabalıyordu. Yani beni almadan önce arabamda kan olmadığını biliyordu.

“Arabamı aldın ama ondan bir şey çıkmayınca beni şoka sokarak ona zarar verdiğimi itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun? Dışarıda Lola’yı bulman gerekirken neden benimle uğraşıyorsun?”

“Onu bulmaya çalışıyorum ve bu konuda bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Şu âna kadar ifadelerin hep muğlaktı. O gece gerçekten ne oldu? Neden buradaydın?”

İç çekerek başımı arkaya yasladım. İfadelerim muğlak değildi – en azından tamamen değildi. Önemli olan şeyler hakkındakiler değildi. Şerif hikâyemde boşluk arıyordu ama yine de ona her şeyi tekrar anlattım çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak hoşuma gidiyordu. “Saat dokuzu biraz geçe bana mesaj attı. Ailesiyle kavga etmişti, benden gidip onu

almamı istedi. Son birkaç aydır çok kavga ediyorlardı, yani artık rutine dönmüştü. Saat onu biraz geçe Lola'yı aldım. Yol üstünde Dairy Queen'e uğradık, sonra yemeklerimizle beraber buraya geldik. Bir süre konuştuk, ardından eve yürüyerek dönmek istedi, bu yüzden arabamdan inip evine doğru yürümeye başladı. Bunu daha kaç kere anlatacağım?"

"Ne kadar gerekirse. Son zamanlarda neden o kadar çok kavga ediyorlardı?"

"Anne babası harika insanlar ama kendi dünyalarında yaşıyorlar. Lola'nın kendi başının çaresine bakabilmesini, bağımsız olmasını istiyorlardı ama bu Lola'ya sanki onu umursamıyorlarmış gibi geliyordu. Sanki gözlerinde onun bir değeri yokmuş gibi. Bu yüzden o da anne babasının kurallarına değer vermemeye başladı. Artık her konuda kavga ediyorlardı. Notları, takım, eve dönüş saati, müziği ne kadar yüksek sesle dinlediği, benim onlara ne zaman gidebileceğim, onun bizde ne kadar kalabileceği."

Şerif başıyla onaylayınca Lola'nın ailesinin de ona bunları söyleyip söylemediğini merak ettim. "Peki ya o gece? Neden kavga etmişlerdi? Lola evden çıkmayı neden o kadar çok istemişti?"

Gözlerimi devirmemeye çalıştım çünkü bunu defalarca konuşmuştuk. Bir tutarsızlık aradığını hissedebiliyordum. Ama bulamayacaktı. "Lola kendi arabasını istiyor. Yaklaşık bir yıldır ehliyeti var ama kullanabileceği bir arabası yok ve bu yüzden kendini sıkışmış hissediyor. Onlarla bir anlaşma yapmaya çalışmış: Tüm kurallarına uyar ve notlarını yükseltirse kendi arabasını alabilmesi için dönem sonuna kadar biriktirdiği paranın üstüne ekleme yapmalarını istemiş. Hayır demişler. Hem de ısrarla. Dünyada kendi yolunu çizmesinin önemli olduğunu mu ne öyle bir şey söylemişler, ayrıca annesi henüz bir arabayı hak etmediğini söylemiş. Lola çıldırmış ve birbirlerine bağırmaya başlamışlar. Evde duramayacağını söyleyerek beni ön verandada beklemişti."

Şerif sanki yeni bir bilgiyi sindiriyormuş gibi başıyla onayladı. Bunların hepsi bir yerde yazılı olmalıydı; birinci, ikinci, beşinci sorgu sırasında duymuştu...

Parmağımla kasabayı işaret ederek, “Neden buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bulmak yerine *yine* bu hikâyeyeyle vakit kaybediyorsun?” diye sordum.

“Çünkü kasabadan ayrılmanın onun fikri olmadığı giderek daha açık hâle geliyor, Drew. Lola’yla bağlantısı olan diğer herkes aklandı. Anne babası, bakkaldaki çalışan, okulda sorun yaşadığı kişiler, hatta civardaki otellerde kalan konuklar. Herkesle konuştuk ve elimizde kalan tek şüpheli sensin. Ayrıca bunu ne kadar vurgulasam az, sana *inanmıyorum*. Arabadan indiğini söylüyorsun ama neden buradan eve kadar yürümek istesin? Burayla evinin arası en az beş kilometre. Sevdiğin kızın gecenin bir yarısı eve tek başına yürümesine neden izin verdin?”

Ağzım kurudu. Vücudumun geri kalanını da ele geçiren bir kuruluktu bu.

Hiçbir şey demedim.

Roane zafer kazanmış gibi gülümseyerek mabede baktı. “Bu işle bir ilgin olduğuna inanmak için sebeplerim var. İlk günden beri içimde bir his vardı ama yine de evdeki kavgalardan bunalıp kaçmış olabileceğini ve onu sağ salim bulabileceğimizi umut ediyordum. Avukatının sürekli söylediği gibi sen *hiçbir sebebi olmayan* düzgün bir çocuksun. Bu yüzden onur öğrencisi, yüzme takımı kaptanına odaklanmadan önce diğer tüm seçenekleri eledik. Ama nihayet elimde Lola’nın kaybolmasında parmağının olduğunu ispatlayacak kanıt var.”

Ne saçmalıyor bu? Ne tür bir kanıt?

“Ona zarar verdiğini *henüz* kanıtlayamamış olabilirim ama ikimiz de suçlunun sen olduğunu biliyoruz.”

Henüz kafamın içinde çınılıyordu. Ama ilk kez aynı fikirdeydik.

Suçlu bendim.

Emniyet kemerimi çözdüm. *Klik* sesi sessiz arabada kulağımı tırmaladı. “Lola öylece ortadan kaybolmadı, evden de kaçmadı. Arabamdan indi ve... ona bir şey oldu. Benimle ya da arabamla ilgisi olmayan bir şey. Lola’nın hikâyesi bu tekne kızağında bitmiyor, senin soruşturman da bitmemeli.”

Yüzü o ruhsuz polis ifadesine büründü. “Neden eve yürüyerek gitti, Drew? Arabandan inmesine ne sebep oldu?”

Benim büyük aptallığım. Ama bunu söylemedim. “Bana bir iyilik yap – babalarım ya da avukatım olmadan benimle bir daha konuşma. Eğer son gerçek şüphelin bensem öyle davran. Vasisi ya da avukatı olmadan reşit olmayan biriyle konuşmak yasa dışıdır, öyle değil mi? Gerçi sen işinde hiçbir zaman iyi olmadın, şimdi neden olasan ki?”

Kahkaha attı, ben de kapıyı aptal suratına çarptım. Alaycı kahkahasının sesi açık camdan boş otoparka taşı.

Dur sen, seni küçük ukala, bunun öcünü almasını bilirim ben, diyen bir kahkahaydı bu.

Ve muhtemelen alacaktı.

DOKUZ

MARY

ÜÇÜNCÜ GÜN

İyi bir gece uykusu ve yumurtasız bir yemeğin moralinizi bu kadar düzeltebilmesi inanılmazdı. Yarıyı yenmiş kahvaltıma baktım: tarçınlı ekmek kızartması ve dilimlenmiş muz. Gülümseyerek ekmeğimin son lokmasını yedim.

Yanımda oturan Wayne üçüncü kahvesini içerken gazetesini okuyordu. Böyle birlikte oturup sabahımızın tadını çıkarmak hoşuma gitmişti.

Tanıdık geliyordu ve dünkü gibi bir felaket olmayınca çok sevmiştim.

Omuzlarımı esneterek yorgun kaslarımdan uyku mahmurluğunu attım. Dün gece bir hayli erken yatmıştım. Dün akşam Wayne'in yaptığı yemeği –tavuk ve sarımsaklı çıtır patates– yedikten sonra son enerjim de tüketmişti. O bulaşıkları yıkamayı bitirmeden ben yatmıştım. Sabah mutfığa tam bir zombi gibi girmeyi bekliyordum ama bunun yerine o kanalda kendime geldiğimden beri hiç hissetmediğim kadar hafif, dinç ve güçlü hissederek uyanmıştım.

Ben ekmeğimin sert kenarları hariç yer yerini yiyip bitirirken Wayne kendi kendine gülerек gazeteyi katladı. “Manşetler beni kahkahalara boğuyor,” dedi.

“Neden?”

Gazeteyi adanın üzerine yayıp sayfanın üstündeki büyük, kalın harfleri işaret etti. ADAM CEZAİ EHLİYETİNİN OLMADIĞI SAVUNMASINI GEÇERLİ KILMAK İÇİN MAHKEMEDE KENDİ ÇORAPLARINI YEDİ.

“Ay, iğrenç. İşe yaramış mı bari?”

“Hayır. Haneye tecavüzden on ila on beş yıl arası ceza almış. En azından yaratıcıymış.”

“Öyle de denebilir tabii. Yine de ben iğrenç demeyi tercih ederim. Bir iki güne bu kararından pişman olacak. Ben kızarmış ekmekten devam.”

Kenarları çöpe atıp tabağımı eviyeğin içine koydum. O sırada gözüm pencerenin ötesindeki nehir ilişti. Sabah güneş ışığı altında daha da güzel görünüyordu. Bir süre izledikten sonra Wayne’e döndüm. “Banyoyu kullanacak mısın?” diye sordum. “Duş alacağım da.”

Kahve fincanının üzerinden bana baktı. “Hayır. Kullanmayacağım.”

Odamdan yeni kıyafetlerle dolu torbayı alıp banyoya girdim. Üzerime gerçekten olacak bir şeyler giyeceğim için çok heyecanlıydım. Bu yeni kıyafetler bir bakıma her şeyden daha çok benimdi çünkü benimle geçirdikleri tüm zamanı hatırlayabiliyordum. Bunu başka hiçbir şey için söyleyemezdim.

Sıcak su geçen seferkiyle aynı derecede rahatlatıcıydı ve duştan çıktığımda morluklarım bile daha iyi görünüyordu. Gözlerimin altındaki mavi-siyah halkaların geçmesi biraz daha sürecekti ve saçlarımı her şampuanladığımda kafa derimdeki kesikler cayır cayır yanmıştı ama vücudumdaki bütün gözenekler toplu hâlde derin bir nefes almış gibi hissediyordum.

Kurulandıktan sonra torbayı karıştırarak ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. Sonunda tayt ve mavi renk kalın askılı atlette karar kıldım. Atleti başımın üzerinden geçirdiğimde koltuk altlarımda toplanıp kaldı. Bir şeyler doğru değildi. Her seferinde yarım santim yukarı çekerek güç bela çıkardım ve önümde tuttum.

Fazla küçüktü. Neredeyse komik derecede küçüktü. Buna bakıp bana olacağını nasıl düşünmüştü? Taytın etiketine baktım ama o atletten daha küçüktü. Bunlar bir ortaokul çocuğuna anca olurlardı. Elimde kıyafetlerle yere oturdum ve bir anda gözlerime dolan yaşları tutmaya çalışarak yavaşça nefesimi üfledim.

Bu kulübede tamamen bana ait olduğunu düşündüğüm tek şeyi kaybetmek beni derinden sarsmıştı. Ama birkaç parça kıyafet yüzünden ağlamanın eşiğine gelmek de çok saçmaydı.

Derdim neydi benim? Bu herkesin yapabileceği bir hataydı. Yakında arabam bulunurdu ya da bunları daha büyük bedenlerle değiştirebilirdik. Dünyanın sonu değildi ya. Sadece biraz daha beklemem gerekecekti.

Derin bir nefes aldım, her şeyi torbaya geri koydum ve dün gece yatarken giydiğim kıyafetleri –ipini uçları bacaklarıma sarkacak kadar büzmek sorunda kaldığım açık gri bir eşofman altı ve önünde Homer Simpson olan gri bir tişört– tekrar üzerime geçirdim.

Kıyafetlerin olduğu torbayı odama bırakıp saçlarımı havluyla kurularak mutfığa döndüm. Wayne gazeteyi buruşturup diğer yanıcı malzemelerle birlikte şöminenin yanındaki sepete attı. “Pekâlâ, bu kadar haber yeter. Bugünkü programımız nedir?”

Sırtımı lavaboya dayayıp dudağımı ısırdım. Üzerimi değiştirmediyimi fark ettiyse bile bir şey söylemedi. O yardım etmek için bu kadar çabalarken onu üzmemek istemediğimden tereddüt ediyordum, bunu fark edince kaşlarını çattı.

“Her şey yolunda mı?”

“Şey... evet, her şey yolunda. Bugün kasabaya inebilir miyiz diye merak ediyordum.”

Öne eğilip kollarını adanın üzerinde kavuşturdu. “Ateşin filan mı var?”

“Hı?”

“Sen bir yerlere gitmekten nefret edersin,” dedi. “Evden çıkmaktan nefret edersin. Öyle ki ne zaman halletmemiz gereken bir iş olsa seni medeniyete sürüklemek zorunda kalırım.”

Doğru ya, ben ev kuşuydum. Sadece kitap okurdum – tabii hızlıca olmayan şeyler.

Ama dürüst olmam gerekirse bu üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak için dağdan aşağı tek başıma yürürdüm. “Sanırım bedenime göre kıyafetlere olan ihtiyacım evde kalma isteğimi bastırıyor.”

“Sana aldığım kıyafetlere ne oldu?”

Torbadaki giysileri düşününce yüzümü buruşturdum, içim suçlulukla doldu. “Çok küçükler. Özür dilerim,” dedim. Sonra *onun* aldığı kıyafetler bana olmadığı için özür dilediğimi fark ettim. Ki bu çok saçmaydı. Onları ben seçmemiştim.

Yüzü düştü. “Şaka yapıyorsun. Hepsi mi? Hiçbiri mi olmadı?”

“Eh, atletleri giyebilirim ama o zaman günün geri kalanında nefes almamam gerekir,” diye şaka yaptım fakat daha da üzüldüğünü görününce hemen pişman oldum.

“Çok özür dilerim. Doğru görünen neyse onu aldım.”

Elimi salladım. “Hiç sorun değil. Mağazaya gidip değiştirebiliriz. Hiçbirinin etiketini koparmadım. Bu sefer hepsini ben seçerim, böylece senin uğraşmana gerek kalmaz.”

Önünde kavuşturduğu ellerine baktı. “Bence bir gün daha dinlenmelisin. Hatta belki birkaç gün daha. Çok şey yaşadın.”

Havluyu omzumun üstüne atıp üzerimden sarkan kıyafetleri işaret ettim. “Lütfen? Kendim gibi hissedebileceğim bir şey istiyorum. *Bunun* dışında bir şey. Hem şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir gün daha dinlenmeye gerçekten ihtiyacım yok. Yumurtadan yapılmış şeylere bakmayacağım bile.”

Bana uzun uzun baktı.

“Lütfen?” Adanın diğer tarafına geçtim. “Hemen girip çıkacağım, söz veriyorum. En fazla on dakika sürer.”

İçini çekti. “Mary. Hâlâ histamin geçireceğinden endişeleniyorum, beyin sarsıntısından bahsetmiyorum bile ve biri suratına yumruk atmış gibi görünüyorsun. İnternette mi sipariş etsek? Gelmesi bir haftadan uzun sürmez. Hem zaten kasabada fazla seçenek yok. Mağaza daha zi-

yade arka tarafında birkaç kıyafet bulunan benzin istasyonuydu. Sana aldıklarımı zar zor buldum, tabii erkek XXXL neon renkli iş gömleği arıyorsan o başka...”

Of. Mantıksız olduğunu biliyordum ama bir hafta boyunca kargonun dağa tırmanmasını bekleme düşüncesi midemi bulandırıyor. “Başka mağazaya gidemez miyiz? Gerçekten üzerime olan bir şeyler istiyorum.”

Wayne kocaman bir iç çekişle taburesine yaslandı. Beni izliyordu.

“Lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen?”

Gözlerini devirdi. “Peki. Sen kazandın. Sahilde küçük bir hayır kurumu mağazası var. Bu bölgeye her geldiğimizde oraya uğrarız. Araba yolculuğunu sorun etmezsen orada çok daha fazla şey bulursun ve böylece önümüzdeki birkaç ay bir daha alışveriş yapmak zorunda kalmazsın,” dedi gülerek. “Yılın bu zamanı kalabalık olmaz. Ama önce kahvaltı bulaşıklarını yıkayacaksın.”

Olduğum yerde zıpladım. “Anlaştık!”

“Lütfen zıplama. Zavallı beynin...” Taburesinden kalktı, kahvesinin kalanını kafasını dikti ve fincanı eviye getirdi. Elinden kapığım gibi sabunlu süngerle ovmaya başladım. “Bunu kabul ettiğime pişman olacağım,” diye mırıldandı.

Kahkaha atarak fincanı duruladım. Benimle alışveriş yapmak *o kadar* da kötü olamazdı. “Bence sorunsuz atlatacaksın.”

“Göreceğiz bakalım.”

On beş dakika sonra bulaşıklar yıkanmış, ben de dünkü yağmur çizmelerini giymiştim. Wayne bana çiçekli ceketle siyah bir bere uzattı. “Islak saçların için,” dedi. “Dışarısoğuk.”

Saçlarımın hâlâ nemli olan uçlarını berenin içine soktum. “Teşekkür ederim.”

Sürgüleri çekip kapıyı benim için açık tuttu. “Ne demek.”

Tıpkı dün olduğu gibi serin hava canlandırıcıydı. Derin bir nefes aldım ve soğukun ciğerlerimin en derin köşelerine yerleştiğini hissettim. Wayne minibüsün kilidini açtığında heyecandan içim içime sığmayarak araca bindim. Alt tarafı bir mağazaya gidecektik ama bana macera gibi

geliyordu ve buna fazlasıyla hazırdım. Wayne'in binmesini beklerken oturduğum yerde kıpırdanıp duruyordum.

Şimdi onun akıllmaz derecede temiz aracına daha yakından bakabiliyordum. Halıda yeni süpürülmüş gibi zikzaklar vardı ve koltuklara yeni gibi kokan siyah kılıflar geçirilmişti. Dikiz aynasında küçük, yeşil bir ağaç şeklinde araba parfümü asılıydı ama uzun süredir orada olmalıydı çünkü içerisi çam gibi kokmuyordu. Deri ve odun dumanı gibi kokuyordu.

Wayne gibi kokuyordu.

Dönüp arkaya baktım. Halı kaplı zemin, kabinin aksine yakın zamanda süpürülmemişti. Çimen yaprakları, çamur ve çam iğneleriyle doluydu. Koltuğumun arkasında içi aletlerle dolu iki plastik kova vardı, aralarına da bir kürek sıkıştırılmıştı.

Wayne dün nehir kıyısında evden çalıştığından bahsetmişti ama ona ne iş yaptığını sormamıştım.

Şoför kapısını açtı. Ceketini çıkarıp koltuğun arkasına astıktan sonra oturdu. Beni minibüse bakınırken yakalayınca eli emniyet kemerinde duraksadı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece aletlere bakıyordum. Marangoz musun?"

Emniyet kemerini takıp minibüsü çalıştırdı. "Bazen. On parmağım da on marifet vardır ve çok çabuk sıkılırım, bu yüzden de sık sık iş değiştiririm. Bir ev boyama işini daha yeni bitirdim ve şimdi bizim evin tadilatı sırasında çıkabilecek işlerle ilgilenmek üzere çalışmaya biraz ara verdim."

"Kulübe senin mi?"

"Evet. Babamdan kaldı."

"Aynı anda iki ev artı bir de tadilat için ödeme yapmak zorunda olmamak güzel olmalı."

Başıyla onaylayıp minibüsü geri geri yola çıkardı. "Evet. Yeni mutfak dolapları bana bir servete mal oldu."

Mutfak dolapları mı? Gözlerimi kırpıştırarak kendini düzeltmesini bekledim ama düzeltmedi. "Yanlış hatırlamıyorsam döşemelerin yenilendiğini söylemiştin."

Frene basmasıyla minibüs garaj yolunun sonunda sarsılarak durdu. Bir an için bunu söylediklerim yüzünden yaptığını sandım ama sonra arkamızdaki yoldan son sürat bir araba geçti ve Wayne toprak yollarda hız yapmanın ne kadar aptalca olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, ardından tekrar geri geri gitmeye başladı. Garaj yolundan çıktığımızda vites değiştirip bana gülümsedi. “Döşemelerle mutfak dolapları aynı anda yenileniyor. Döşemelerin parasını çoktan ödedim, şimdi projenin diğer yarısını ödemeye başlayacağım.”

“Ah.”

Bunca iş birkaç haftadan daha uzun sürmez miydi?

“O zaman boyayacak başka ev bulman gerekecek,” dedim sessizliği bozmak için.

Güldü. “Öyle görünüyor.”

Hoparlörlerden yumuşak bir caz müziği yayılıyordu, Wayne sesi açarken dağdan inip 101. Otoyol’a çıktık. Çok geçmeden yol kıvrıldı ve şimdi otoyolun kenarındaki taş bariyerin ötesinde Pasifik Okyanusu göz alabildiğine uzanıyordu.

Wayne boğazını temizledi. “Bundan emin misin? Biraz uzun bir yol, yaklaşık bir buçuk saat sürecektir. Ama güzel. Neredeyse tamamı sahil yolu ve sen okyanusu izlemeye bayılırsın.”

Onun sözüne inanmak zorundaydım. Diğer her konuda olduğu gibi.

Omzumu silktim. “Evet, eğer sen de istersen okyanus kenarında bir maceraya varım.” Doksan dakika bir hayır kurumu mağazası için uzun bir yoldu. Nasıl daha yakın bir yer olmazdı?

“Biricik kızımın maceraya her zaman varım.”

Gülümsedim ve yolculuğun geri kalanı boyunca müzik dinleyip camdan dışarı bakarak okyanusun ağaçların arasında bir görünüşü kaybolmasını izledim. Wayne ara sıra bir deniz fenerini ya da kasabayı işaret edip kısa bir anı anlatıyordu. Çabasını takdir ediyordum ama hikâyelerinin hiçbiri bana bir şeyi çağrıştırmıyordu.

Neredeyse tam bir buçuk saat sonra yoldan ayrılacağımız çıkışın tabelasını gördüm. Waybrooke. Bir buçuk kilometre. Bu minibüsten inmeye dünden hazırdım.

Çıkışa saparken Wayne'in yüzüme baktığını gördüm. Birkaç kez bir bana, bir yola baktı, tedirgin görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Durup makyaj malzemesi falan alsak iyi olur diye düşünüyordum. Kimsenin yüzünü görmesini istemeyiz."

Yüzüm mü?

Yan aynada kendime baktım. Gözlerimin altındaki morluklar gün ışığında nedense daha kötü görünüyordu.

Beni bu suratla insan içine çıkarmak onun için sıkıntılı bir durumdu. Ama bunu bu kadar... yargılayıcı bir dille söylemesine gerek yoktu. Direksiyonla yakın temasa girmeyi ben istememiştim.

Gülümsedi. "Merak etme. Kimse seni görmeyecek."

Her nedense bu cümle beni bir hayli huzursuz etmişti.

ON MARY

ÜÇÜNCÜ GÜN

Waybrooke'un geçtiğimiz diğer sahil kasabalarından bir farkı yoktu: tahta kiremitli binalar, saçaklarından siyah-kırmızı şamandıralar sarkan şirin bir lokanta, birilerinin gayrimenkule ya da doktor muayenehanesine dönüştürdüğü birkaç ev, bir nalbur, okyanusa sıfır bir otel, okyanusa sıfır bir başka otel, bir kristal dükkânı, eski bir kitapçı, son olarak da bir eczane. Wayne arabada beklemem için ısrar edince ona kapatıcının ne olduğunu tane tane anlattım ama yine de doğru olanı alana kadar üç kere içeriye gidip geldi. Sonunda muzaffer bir edayla çıktığında gülmekten kendimi alamadım.

Kapatıcıyı gözlerimin altına sürüp birkaç kat ekledim. Asla kusursuz bir kapatıcı değildi ama hiç değilse göz altlarım önceki hâlimden daha iyi görünüyordu. Güneşlik aynasındaki kız artık insan/rakun kırmasına benzemiyordu. Burnum hâlâ biraz şiş olsa da gözlerim etkiyi arttırmadan o kadar da fark edilmiyordu.

Hayır kurumu mağazası Waybrooke'un ana caddesinin sonundaydı. Wayne onlarca boş yerden birine park edip motoru kapadı.

Burası hiç de beklediğim gibi bir yer değildi. Buranın çatısı da okyanus havası yüzünden ağarmış tahta kiremitlerle kaplıydı. Pencerelelerin iki yanında da eski, beyaz panjurlar vardı, birinin üstünde bir kuş yuvası gözüme ilişti. Giriş kapısının üzerinde pembe-beyaz renklerde büyük bir tabela asılıydı:

Büyükannenin Gözdeleri

Kuruluş 1989

Ah, olamaz.

Wayne minibüsten indi. “Hadi gidip biraz hazine bulalım!”

Zoraki gülümseyerek peşinden indim ama burası bir daha gelmek isteyeceğim bir yere benzemiyordu. Gerçi buraya sık sık uğradığımızı söylediyine göre belki de içerisi daha güzeldi?

İçeri girdiğimizde kapı şmgırdadı ve kasada oturan ak saçlı, pembe gözlüklü yaşlı kadın başını kaldırıp bize baktı. Gülümsedi. Bu, Büyükannen olmalıydı.

“Hoş geldiniz!”

Mağazaya bakındım.

Hayır. Yanılmıştım. İçerisi de bir o kadar kötüydü.

Halı koyu renkliydi ama bu koyuluk öyle doğal bir koyuluk değildi, biri yıkasa çok daha açık bir renk olurmuş gibi görünüyordu. Duvarlar ahşap lambri kaplıydı ve içerisi belli belirsiz tütsü kokuyordu. Fakat giysi rafları mağazanın arka tarafına kadar uzanıyor; hepsi temiz, düzenli görünüyordu. Muhtemelen buraya kimse gelmediğinden ve bu zavallı kadının askıları düzeltip kırıksıklıkları gidermek dışında yapacak bir işi olmadığındandı.

Wayne kadının yanına gidip kocaman gülümsedi. Buranın *bizim* en sevdiğimiz hayır kurumu mağazası olduğuna dair bir şeyler söylemeye başladığında beni de sohbete dâhil etmesinler diye alışveriş yapma bahanesiyle yanlarından uzaklaştım. Kadın bana sorarsa yalan söylemek istemiyordum. Onları duyamıyormuş gibi yapmayı tercih ederdim.

Üzerime olacak gibi görünen kıyafetlerin olduğu bölümü bulup askıları karıştırmaya koyuldum. Esasen burada güzel şeyler vardı. Kendimi koyu renklere çekilirken buldum. Siyahlar, koyu mücevher tonları...

Birkaç dakika içinde kolumu sevdiğim şeylerle doldurdum. İki siyah tişört, patlıcan rengi bir bluz, bol kesim gri bir kazak, ince beyaz yatay çizgileri olan yumuşak, siyah bir kalın askılı atlet, ekose desenli bordo bir gömlek, *doğru* bedende birkaç siyah tayt ve üzerime olabileceğini düşündüğüm iki koyu renkli kot pantolon. Diğer her şeyin olacağından gayet emindim.

Benim bedenimdeki bluzların bulunduğu askılığın sonunda, pembe payetli korkunç şeyi kenara çektiğimde bir tekir kediyle karşı karşıya geldim. Gerçek değildi. Beyaz kazak üzerine basılmış bir çıkartmaydı ama büyük sarı gözleriyle ürkütücü derecede gerçek görünüyordu. Kazağı kenara çekmeye yeltendim ama gözlerimi kediden alamıyordum.

Birdenbire kedi hareket etmeye başladı ancak artık kazağın üzerinde değildi. Uzun, kırmızı bir kanepenin üzerindeydi. Kolçakta yürüdü, kendi etrafında birkaç defa döndükten sonra yerleşip uykuya daldı.

Sonra hayır kurumu mağazasına geri döndüm.

Derin bir nefes aldım ve şaşkınlık içinde kedi baskılı bluzu kendimden uzağa attım.

Tamam. *Ta-mam.*

Bu... bir anıya benziyordu. Galiba? McMinnville'deki evde kırmızı bir kanepemiz olmalıydı. Gerçi Wayne herhangi bir evcil hayvandan bahsetmemişti.

İçimde bir umut kıvılcımı çaktı.

Wayne yanımda belirdi. "Ne korkunç bir kedi."

Başımla onayladım ama aklım bütünüyle anı olabilecek şeydeydi. "Hiç evcil hayvanımız var mı?"

Burnundan güldü. "Hayır. Tanrım, hayır. Benim kedilere de köpeklerle de alerjim var."

"Ya." Puf. Umut kıvılcımı sönüverdi. O hâlde bizim kedimiz değildi. Belki de bu, bir arkadaşımın evinde yaşadığım bir anıydı?

Wayne eğilip seçimlerime göz atarken kaşlarını çattı. “Cenazeye mi katılacaksın? Renkler nerede?”

Bakışlarımı ondan kıyafetlere çevirdim. “Nasıl yani?”

“Neden hepsi siyah? Sen renkli bir insansın, ufaklık. Parlak renkleri, çiçekleri ve... işte, bunu seversin,” deyip raftan bir askı aldı. Dantel katmanı olan şeftali rengi bir atletti.

Şeftali.

Ulu Tanrım.

“Ormanda kalıyoruz diye vampir gibi giyinmek zorunda değilsin. Forks’ta yaşamıyoruz.” Kendi şakasına gülerek korkunç ötesi şeftali rengi atleti bana uzattı. “Dene hadi.”

Suratımı buruşturmamaya çalıştım. “Hava atlet için biraz soğuk. Baharda filan alırız.”

Ya da hiçbir zaman.

Kaşları gittikçe daha çok çatılarak bana bakmaya devam edince uzayıp atleti aldım. “Neyse, deneyeyim bari. Evin içi sıcak oluyor zaten, o yüzden giyebileceğime eminim.”

Bir şeyin *altına*.

Atleti yığınma ekledim. Önce çiçekli ceket, şimdi de şeftali rengi. Ben gerçekten böyle biri miydim?

Ayakkabı reyonuna geçtiğimizde siyah seçeneklerden kaçınarak Wayne’in hiç itiraz etmediği, az kullanılmış beyaz spor ayakkabıları aldım. Kot pantolonları denemek için soyunma kabinine uğradıktan sonra artık ihtiyacım olan her şeyi almıştım. Yirmi dakika içinde işimi halletmiştim. Benimle alışveriş yapmak çocuk oyuncağıydı.

Aldıklarımı kasaya götürdüğümde yaşlı kadın bana gülümsedi. “İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?”

“Neredeyse.” Kasanın yanındaki raftan birkaç paket kısa çorap ve Wayne’in kıpkırmızı kızarmasına neden olan bir paket sade iç çamaşırı seti aldım. Son anda bir de bere ekledim. Bu seferki beyazdı.

Bereyi Wayne’e göstererek sessizce izin istedim, o da gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı.

“Şimdi tamam.”

Kadın aldıklarını kasaya okuturken dans edecekmiş gibi görünüyordu. Yaka kartı pembe triko kazağına belli bir açıyla takılmıştı. İsmi, okunması neredeyse imkânsız kıvrımlı harflerle yazılmıştı ama bir dakika sonra beynim harfleri bir araya getirdi. Eloise.

Wayne cüzdanını çıkarıp tutar kadar para sayarken kıyafetleri işaret ettim. “Gitmeden üstümü değiştirebilir miyim? Yolumuz uzun, ta Alton’a gideceğiz. Rahat bir şeyler giymeyi tercih ederim.”

Eloise’in gülümsemesi daha da genişledi. “Altonlu mısınız? Kardeşim eskiden orada otururdu. O dağda muhteşem ağaçlar var. Öylelerini hiç görmemiştim. Gerçi Oregon’da güzel olmayan bir yer bulmak zor.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Hayatı boyunca aynı kasabada yaşamış birine benziyordu. Hiç başka bir yere gidip gitmediğini merak ettim. Alton şimdiye kadar beni pek etkilememişti.

Wayne bana gülümsedi. “Tabii ki rahat olmalısın. Ne istersen onu giy. Ben de ödeme işini halledeyim.”

Şeftali rengi korkunçluğa imalı bir bakış atsa da ben siyah bir tişört, bir kot pantolon, bir çift çorap, spor ayakkabılarını ve üç gündür ilk temiz iç çamaşırımı alıp soyunma odasına girdim. Üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde aynaya bakıp iç geçirdim.

Böyle daha iyiydi. Üzerime tam oturan birkaç kıyafet ve ayakkabı, yumurtasız kahvaltı deneyiminden daha iyi gelmişti. Kendimi yeni bir ben gibi hissediyordum. Ya da eski ben gibi? Neyse işte.

Kısa saçlarımı yüzümden çekmek amacıyla kulaklarımın arkasına sıkıştırırken Wayne’e eczaneden maskara da aldırılmış olmayı diledim ama sonuç olarak iki gece önce bir kanalda uyanmış birine benzemiyordum ve bu beni her şeyden çok heyecanlandırıyordu. Yüzüme biraz renk gelmesi için yanaklarımı çimdikledim, parmağımı burnumun üzerindeki çillerde gezdirdim.

Burada durup kendime bakarak epey oyalanmış olmalıydım ama sonunda Wayne’in kıyafetlerini ve ceketimi aldım. Onu kapının yanında beni beklerken buldum, elinde kenarında “Büyükannenin Gözdeleri” logosu olan büyük, pembe bir alışveriş çantası vardı.

Eloise kasada oturduğu yerden bana baktı. “Şimdi çok daha iyi görünüyorsun, canım!”

Yanaklarım kızarıırken ona iyi günler diledim.

“Sana da! Eve giderken dikkatli olun, tamam mı? Yine beklerim!”

“Ne kadar da mutlu görünüyorsun,” dedi Wayne dışarı çıktığımızda. Üzerimden çıkardığım kıyafetleri koyabilmem için alışveriş çantasını açtı.

“Aman Tanrım, gerçekten mutluyum.” Yeni kıyafetlerimin içinde kendi etrafımda döndüm. “Haklıymışsın, burası harika bir yer. Yine gelelim.”

Otoparkta yürürken havayı tatlı bir koku doldurdu. Midem guruldaydı. Kahvaltıda tarçınlı ekmek kızartmasından daha doyurucu bir şeyler yemiş olmayı diledim.

Yolun sonundaki lokantayı görünce, “Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordum.

Wayne minibüsün önünde durdu. “Evde yemeğimiz var.”

“Evet ama saat neredeyse iki oldu. Öğle yemeği yemedik ve geri döndüğümüzde saat üç buçuk olacak. Lokanta hemen şurada... bizi doyurmayı bekliyor. Lütfen, lütfen, *lütfe*n, şu kokuya baksana!”

Kirli sakalını kaşıyarak yemeği burada yersek dönüşte ne tür bir trafiğe takılacağımızı tahmin etmeye çalışır gibi yola baktı. “Tamam. Ama çabuk olmalıyız. Dinlenebilmen için bir an evvel eve dönmek istiyorum. Yine sızacaksan kulübede sızmanı tercih ederim.”

“Ben de.”

Gülümsedi ve pespembe alışveriş çantasını bana uzattı. “Asıl *senin* eve dönelim diye tutturman gerekirdi, beni şaşırtıyorsun.”

Evet, evet, evcimenim falan filan. Minibüsün yolcu tarafına neredeyse sekerek gittim. “Yeni bir çift ayakkabı insanın moralini nasıl da düzeltiyor.”

Wayne gözlerini devirdi, ben de güldüm. Kendimi... mutlu hissediyordum. Ya da en azından memnun. Anılarım olmadan bile neredeyse normal hissediyordum ve bu lanet olası bir mucizeydi.

Waybrooke Lokantası’nın otoparkı çoğunlukla boştu ki bu hiç mantıklı değildi çünkü yemekler dışarıdan bile harika kokuyordu. Sıcak

şurup, kahve ve pişen ekmek gibi. Ceketimi geri giyerken midem yine guruldadı.

İçerisi siyah, beyaz ve kırmızıdan ibaretti. Siyah-beyaz kareli zemin. Duvarlarda kırmızı çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflar. Kırmızı perdeler. Kırmızı tuzluk ve biberlikler. Kırmızı tavan vantilatörleri.

Güzel bir yüzü ve hayatımda gördüğüm en harika kirpikleri olan tombul bir kadın bizi bir masaya götürdü.

Wayne kapıya dönük oturdu, ben de karşısına geçtim. Beyaz önlüklü adamın bir tepsi dolusu kafam kadar tarçınlı çöreği fırından çıkarıp girişteki tezgâhın yanındaki vitrine götürmesini izledim. Onlardan birini hemen yemezsem ölebilirdim. Özellikle de onları çok önemli bir yazının arkasına dizdiğini görmüşken.

Vegan.

Yani içlerinde yumurta yoktu.

“Benim adım Sandra,” dedi kadın, beni yeniden odaklanmaya zorlayarak. Sahte mermer masanın üzerine peçete ve çatal bıçak takımı koydu. “İçecek siparişlerinizi vermeye hazır mısınız? Yoksa birkaç dakika sonra mı geleyim?”

“Ben kahve alayım,” dedi Wayne. “Bir de su.”

Kadın gülümsedi. “Tamamdır. Peki, sen ne alırsın güzellik?”

Menünün içecek bölümüne göz gezdirdim ama tek düşünebildiğim o tarçınlı çörekti. “Hıııııı, sanırım ben de su alacağım.” Menünün arkasını çevirdiğimde gerçek meyve *smoothi*lerinin kocaman görüntüleri gözüme çarptı. “Ya da su yerine çilekli *smoothie* alabilir miyim?”

“Tamamdır,” dedi Sandra, siparişimi not alarak. “Küçük mü büyük mü?”

“Büyük lütfen,” dedi Wayne göz kırparak ve vitrini işaret etti. “Şu vegan tarçınlı çöreklerden de iki tane alabilir miyiz?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve kocaman gülümsedim. “Nasıl anla-”

Elini sallayarak lafımı kesti. “Ah, lütfen. Tarçınlı çöreklerle bayılırsın.”

Sandra gülümseyerek başıyla onayladı ve doğruca vitrine gitti. Bir-

kaç dakika içinde o muhteşem tarçınlı ve krema kaplı hamur işlerinden biri önümde belirdiğinde neredeyse alkış tutacaktım çünkü yakından bakınca kafamdan bile *büyük*tü, neredeyse üzerine konduğu salata tabağının büyüklüğündeydi. Hayatım boyunca bir şeyi yemek için hiç bu kadar heyecanlanmış mıydım, bilmiyordum.

Kadın içeceklerimizle döndüğünde fark etmedim. Wayne gerçek yemek siparişi ettiğinde de fark etmedim. Koca çöreği mideye indirmekle meşguldüm.

Bitirdiğimde arkama yaslanıp iç geçirdim.

Artık aç olmasam da Wayne'in benim için sipariş ettiği diğer yiyeceklerden de azar azar yedim. Izgara peynir ve patates kızartması şekerli çöreğin eline su dökemezdi. Çoğuna dokunmadan bıraktım.

Wayne hesabı istedi ve Sandra adisyonu getirmeye gittiğinde aramıza sessizlik çöktü. Artık yemeğe gömülü olmadığımızdan bu sessizlik rahatsız ediciydi.

Tam ona bir soru soracaktım ki tişörtüme neredeyse kızgın bir ifadeyle baktığını görünce susuverdim. "Ne oldu?"

Bakışları yoğunlaştı ve lokantaya göz gezdirdi. "Hayır kurumu mağazasındayken dikkat etmemiştim. Tişörtünün bu kadar dekolteli olduğunu bilmiyordum."

Tişörtüme baktım. V yakaydı ama o kadar da derin değildi. V'nin alt kısmı köprücük kemiğimin yaklaşık iki santim altına denk geliyordu. "Bu... kötü mü?"

Başını salladı. "Uygunsuz. Eve gittiğimizde atarız gider, merak etme. Bir dahaki sefere kıyafet seçerken daha dikkatli olacağım. Sen hatırlamıyorsun. O yüzden kuralları bilmiyorsun."

Bu da ne demekti?

Bakışlarını pencereye çevirdi ve orada tuttu.

Sen hatırlamıyorsun. O yüzden kuralları bilmiyorsun. Giymemin yasak olduğu kıyafetler mi vardı? Okuduğum "masum" kitaplarla ek olarak? Tekrar tişörtüme baktım. V yakanın nesi kötüydü?

Sessizlik uzadıkça rahatsızlığım arttı. Konuyu değiştirecek bir şey

aradım ama aklıma hiçbir şey gelmemesi bana bir fikir verdi. “Hesabı beklerken bir tur daha Mary gerçekleri oynamaya ne dersin? Oyalanmış oluruz.”

Sandviçinden kalanları masanın ortasına doğru iterken hâlâ biraz sinirli görünüyordu. “Ne bilmek istiyorsun?”

Omuzlarımı kaldırdım. “Aklına ne gelirse. Art arda sırala gitsin.”

Gülümsediğinde gerginliğim biraz olsun hafifledi. “Peki... En sevdiğin renk mor. Beş yaşından beri öyle.”

Yüzümü buruşturdum. Gerçekten mi? Mor mu? Şu anda kollarımda morun yaklaşık on iki tonu olduğunu düşünürsek sanırım şaşırmamalıydım.

Pekâlâ. Listeyi güncelleme zamanı.

Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. Başarılı bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Yumurta alerjisi. Çiçekli ceketler. Ölü anne. Ev kuşu. Tarçınlı çörekler. Mor.

Bir yabancıнын hayatında iki gün için çok da fena sayılmazdı.

“Devam et,” dedim, tamamen unuttuğum *smoothie*den ilk yudumu alarak.

Nefesini verdi. “Tamam... Şey... Annenin kazasından sonra çok yakınlaştık. Evde eğitime başladığımızda daha da yakınlaştık. McMinnville’de bir evde öğretim grubunun üyesisin – grupta harika çocuklar var, gerçekten sağlam arkadaşlar. Hiçbiri yaramaz değil.”

Evde eğitim gördüğümü unutmuştum.

Bu bana neden bu kadar garip geliyordu? Zihnimde bir lise koridorunu canlandırabiliyordum. Sıralar. Spor salonu. Kendimi çantamda bir sürü kitapla koridorda yürürken, kafeteryada arkadaşlarımla konuşurken hissedebiliyordum. Belki de bunlar lise birden kalan anılarımdı? O zamana kadar normal okula gittiğimi söylemişti.

“Neden evde eğitim görüyorum?” diye sordum. “Yani neden birinci sınıftan sonra başladım? Bu benim seçimim miydi?”

“Sayılır. Bazı sorunlar yaşıyordun. Akademik olarak değil, derslerinde her zaman başarılıydın ama sen...” Sustu ve kahvesinden büyük bir

aşağı inip tüm vücuduma yayıldı. Ceketimin kollarını sıyırdım ama neyle karşılaşacağımı zaten biliyordum.

Yeni kurdeşenler. Hassiktir. *Hassiktir*, yine mi?

Yumurtalı bir şey sipariş etmemiştik. Neden böyle olmuştu şimdi?

Wayne'e bakarak kaşınan boğazımı tırmaladım. Sözsüz bir yardım yakarışıydı bu.

Hemen yerinden fırladı. "Kalk çabuk. Eczane caddenin karşısında. Acele et." Adisyonun üzerine birkaç yirmilik koydu ve kaşınıp duran, kuru kuru öksüren beni kapıdan çıkarıp minibüse doğru götürdü.

Ben yolcu koltuğunun yanında durdum, o ise eczaneye koştu. Boynumu, göğsümü kaşıdım. Geçmek bilmeyen kaşıntıyı durdurmak için ağzımın içini ısırdım. Bana çok uzun gelen bir sürenin sonunda Wayne nihayet minibüsün arkasında belirdi, sıvı Benadryl şişesinin kapağına bir doz doldurmuştu bile. Onu içtiğimde kapağı bir daha doldurup dudaklarıma tuttu.

Gözlerimi kapayıp ilk rahatlama belirtilerini bekledim ama epey zaman aldı. Wayne yolcu koltuğuna oturmama yardım etti ve başım sallayarak açık kapının yanında bekledi. Birlikte bekledik, bekledik, bekledik...

"*Smoothiedeki* çilekler yüzünden olmalı," dedi birdenbire, kapının iç tarafına yaslanarak. "Yumurtadan değildi. İki seferde de yediğin tek şey çilekti."

Kahvaltıda masanın üzerinde duran dilimlenmiş çilekleri hatırladım. Çilekler *yüzünden olmalı* mı? İlk seferi mi tahmin ediyordu?

Öz babam neye alerjim olduğunu nasıl bilmezdi?

Yüzümde şaşkın bir ifade olmalıydı çünkü, "Çok üzgünüm," diye ekledi. "Çok, çok üzgünüm. Annenin yumurtaya alerjisi vardı. Senin çileğe alerjin var. Bunları sürekli karıştırıp duruyorum. Genelde bana sen hatırlatırdın ama şimdi ne yememen gerektiğini hatırlayamıyorsun." Elleriyile yüzünü ovaladı. "Tanrım, çok özür dilerim. Dışarı çıkmak için çok erken olduğunu biliyordum. Hadi... eve gidelim."

Kapıyı kapadı. İki gün içinde ikinci kez derimi soyarcasına kaşırken

kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Pespembe alışveriş torbasını ayaklarımın altından alıp arkaya koydum, böylece bacaklarımı uzatabilecektim.

Wayne minibüse binip motoru çalıştırdı. Hâlâ kaşınırken emniyet kemerimi takmak üzere yana uzandığımda bir kadının kaldırımında durmuş, bana baktığını gördüm. Onu tanımıyordum –en azından tanıdığımı sanmıyordum– ama iri iri açılmış koyu renk gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Kısa boylu ve zayıftı. Kırklı yaşlarında görünüyordu. Koyu sarı saçlarında evde yapıldığı belli olan röfleler vardı.

El sallayınca ben de içgüdüsel olarak el salladım.

Minibüs lokantadan uzaklaşırken neredeyse telaşla telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

“Merak etme,” dedi Wayne, dikkatimi tekrar arabanın içine çekerek. “Eve bir girelim, bir daha uzun süre çıkmayacağız. Evdeki bütün çilekleri atacağım. Seni güvende tutmak için ne gerekirse yaparım. Biliyorsun, değil mi?”

Emniyet kemerimi takarken içimi endişe sardı. “Evet... Biliyorum.”

Düzenleme

Ny.ozlem

ON BİR

DREW

Roane ben daha otoparktan çıkmadan arabasıyla yanımdan geçip giderken içim pişmanlık doluydu. Şerif'in beni suçlu bulmak için çıkardığı geziden ceza almadan yırtmak elbette müthiş bir şeydi ama her adımda buranın, Lola'nın beş hafta önce durduğu yer olduğunu daha çok fark ediyordum. Birden geçmişe daldım.

Otoparktan çıktıktan sonra sağa mı dönmüştü yoksa sola mı?

Biri onu eve bırakmayı mı teklif etmişti?

Ağlıyor muydu?

Evinin sokağına kadar varabilmiş miydi?

En kötüsü de, yaptığım şeyi yapmamış olsaydım şimdi burada olur muydu?

Okula döndüğümde otopark boştu ve geçmiş yeniden sessizliğe gömüldü. Kimse onu görmeden Lola kasabaya kadar gelemezdi. Şimdilik hayaletinden kurtulmuştum.

Eve yaklaşık iki kilometre kala gökyüzü açıldı ve evren son zamanlarda yeterince ağzıma sıçmamış gibi sağanak yağmur başladı. Hızımı artırmadım. Aksine, eve dönmek için resmen ayak diriyordum.

Suçlunun sen olduğunu biliyorum.

Şu son beş haftanın ağırlığı beni ezecekti. Roane'un yeni kanıtı her neyse ona araştırma yaptırıyor, arabamı aldırıyordu ve kim bilir beni daha neler bekliyordu.

Lola'dan asla vazgeçmeyecektim ama aynı anda hem onun hem de kendim için nasıl savaşıyordum? Roane ellerinde kalan son şüpheli olduğumu söylemişti. Onu tanıyorsam her şeyi kendi versiyonuna uydurmak için yeterli kanıtı toplayana kadar durmayacaktı. Sonra tutuklanacaktım ve Lola hâlâ kayıp olacaktı. Parmaklıklar ardından ona nasıl yardım edebilirdim?

Hüsrarla yüzümü ovuşturdum.

Ben... Ne yapacağımı bilmiyordum.

Dış kapıyı açmamla babam merdivenden fırlayıp üzerime atladı. Çarpışmanın etkisiyle homurdandım. Babam kollarını omuzlarıma dolayıp beni boğarcasına sıktı.

"Drew, Tanrım. Neredeydin? Yüz kere aradım," dedi. "Ayrıca neden bu kadar ıslaksın?"

Ona cevap vermeye çalıştım ama ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı. Hırıltılı yanıtlamam onu şaşırtmış olmalı ki beni serbest bıraktı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Elimi salladım. "Önemli değil. Anlıyorum. Telefonuma cevap vermemek için iyi bir zaman değil." Bu ne kadar yetersiz bir ifadeydi. Bir an için düşüncelere dalarak onu basamaklarda oturmuş, beni beklerken hayal ettim; parmaklarını ağrıyan dizlerine vurarak bana da bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Vicdan azabından midem çalkalandı. "Çok özür dilerim. Telefonum sessizdeydi ve Roane'la tartıştım. Eve yürüyerek geldim."

"Okuldan mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Tekne kızağından."

Yüzü düştü. "İçeri gel. Isın. Ben sana yemek hazırlarken sen de bana neler olduğunu anlat. Baban bu gece geç saate kadar çalışacak, o yüzden yalnızız."

O tezgâhın karşısındaki uzun taburede otururken ben de omuzlarıma sardığım battaniye ve aile yemeğinden kalma bir kâse *hilachas* eşliğinde bugün olanları anlattım. Bay Moore'un sınıfındaki boş sıra, Autumn, dolabımdaki katil yazısı, okulu asmam, kayıp arabam ve Roane'un Lola hakkında söyledikleri. Hakkım yemeyeyim, babam okuldan kaçtığımı itiraf ettiğimde bile sözümü hiç kesmedi. Dudakları, *bundan hiç hoşlanmadım* dercesine ince bir çizgi hâlini alsa da ben yemeğimi ve sözümü bitirene kadar tek kelime etmedi.

Sonra derin bir nefes aldı. "Tamam."

Devam etmesini bekledim.

Kulağının arkasını kaşıyarak aramızdaki siyah granit tezgâha baktı. Sonra kâsemi alıp eviyeye koydu ve iç geçirdi. "Okulu asman konusundaki fikrimi zaten biliyorsun ama bu seferlik bir şey demeyeceğim çünkü yaşadıklarının yeterli bir gerekçe olduğunu düşünüyorum. Yine de derslerini daha fazla kaçırmanı istemiyorum. Ne olursa olsun *kendi hayatını yaşamak zorundasın.*"

Başım la onayladım. "Biliyorum."

"Ayrıca Roane'a artık seninle konuşmamasını söylemene sevindim. Seni takip etmemeli. Avukatımızı arayacağım, belki karakola şikâyetle bulunuruz. Sen reşit değilsin, kafasına göre seni sorgulayamaz. Şu anda herkesin gözünün onda olduğunu ve Lola'ya ne olduğunu bulmak için baskı hissettiğini biliyorum ama bu ona yanında bir ebeveyn veya avukat olmadan seni sorgulama hakkı vermez. Baban küplere binecek."

"Ona söylemek zorunda mıyız?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Drew."

"Tamam, tamam." Pederden bir şey saklamak istemiyordum ama ikisi arasında en çok o endişeleniyordu. "Stres yapmasını istemiyorum. Zaten olan oldu. Siz yanımda olmadan Roane'a tek kelime daha etmeyeceğim."

"Ona olanları anlatacağım ama yarın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Sabah seni okula bırakmamı ister misin?"

Hassiktir, bunu düşünmemiştim bile. Roane arabamı kim bilir ne zamana kadar tutacaktı. Öngörülebilir gelecekte kendi başıma *herhangi* bir yere gidemeyecektim. “Gerek yok. Max’ten isterim.”

“Emin misin? Benim için sakıncası yok.”

Muhtemelen okula girdiğimi kendi gözleriyle görmek istiyordu ama polisler arabamı aldı diye işine geç kalmamalıydı. “Hayır, gerçekten gerek yok. Max aldırmaz, zaten aynı yere gidiyoruz.”

Gözlerinin çevresindeki deri kırıştı. “Senin için endişeleniyorum, Drew. Sanırım bu uzun zamandır yediğini gördüğüm ilk sıcak yemek. Gece geç saatlere kadar odanda dolaştığını duyuyorum. Max haftalardır yanında gördüğüm tek arkadaşın. Yüzme takımı senden çekilmeni istediğinde hiçbir şey söylemedin. Aile yemeklerini hep kaçırıyorsun. Mesafelisin...”

Mesafeli iyi bir ifade şekliydi. Ben olsam herkesin saçmalıklarından bıktım derdim ama o benden daha kibardı tabii. “Ben iyiyim. Bilirsin işte... alışıyorum.”

Bana uzun uzun baktı.

“Gerçekten,” dedim, içtenliğe benzediğini umduğum bir ifade takınarak. “İyiyim. Üzgünüm ve onun eve dönmesini istiyorum, herkesin bana *ve* ona sırtını dönmüş olması berbat bir şey ama insanların davranışlarını kontrol edemem. Şu anda bunu atlatmaya çalışıyorum ama her şey yoluna girecek.”

Yalanlarım yüzünden midem çalkanınca daha az et ve patates yemiş olmayı diledim.

Gerçek şu ki zar zor uyuyabiliyordum çünkü ne zaman gözlerimi yumsam nehrin bir kara deliğe dönüşüp Lola’yı yuttuğunu görüyordum. Elim kolum bağlı oturup polislerin ona ne olduğunu bulmasını bekleyemezdim çünkü onlara güvenmiyordum.

Babam tezgâhın üzerinde ellerini birleştirdi. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bizim için de zor. Lola bu aile için çok önemli, kızcağız yaz boyu burada yaşadı sayılır ve onunla ilgili haber beklemek tam bir kâbus, o yüzden anlıyorum...”

Lola'dan sürekli şimdiki zamanda bahsettiği için onu ne kadar sevdiğimi anlatamazdım. Bu konuda kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Sanki umut eden tek kişi ben değilmişim gibi.

“Baban ve ben durumun senin için çok daha kötü olduğunu, bizden çok daha fazla acı çektiğini anlıyoruz,” diye devam etti. “Ama bu, kendi hayatından vazgeçeceğin anlamına gelmiyor. Lola'yı savunurken kendinle ilgilenebilirsin. *Sen hâlâ buradasın.*”

Boğazım yanarken başımla onayladım. Bunun onlar için ne kadar zor olduğunu biliyordum ama bir konuda yanılıyordu.

Hâlâ burada *olduğumu* sanmıyordum.

O gittiğinde bir parçam da onunla birlikte gitmiş gibi hissediyordum.

“Biliyorum. Yemin ederim iyiyim.” Uzanıp elimi elinin üzerine koydum. “Gidip üzerime kuru bir şeyler giyeceğim ve uyumaya çalışacağım. Çok saçma bir gündü.”

Fırının saatine baktı. “Saat daha altı.”

“Biliyorum. Ben üzerimi değiştirip yatağa girene kadar bir saat daha geçmiş olur. Hem haklısın, son zamanlarda iyi uyuyamıyorum.” Ayrıca yüzündeki endişeyle arama biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Ayağa kalktığımda ellerini salladı.

“Ah, dur. Neredeyse unutuyordum.” Tezgâhın etrafından dolaştı ve yan tarafında kırtasiye logosu olan bir alışveriş torbasım alıp bana attı. Torbanın içindeki iki kartuş kutusu birbirine çarptı. “İlanların için. Max seni kütüphanedeki fotokopi makinesinin başında bulduğunu söyleyince yazıcının kartuşu bitmiştir diye tahmin ettim. Eve gelirken aldım.”

Torbanın içine bakarken gözlerim yaşardı. Son derece sıradan bir şeydi ama karanlığın içinde biri bana elini uzatmış gibi hissettim. İkimiz de bir işe yaramadığını düşünsek bile görevimi sürdürebilmem adına ihtiyacım olan şeyi alması, hak etmediğim türden sarsılmaz bir destektir.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanarak ona sarıldım.

“Rica ederim.” Beni sımsıkı sardı. “Onu özlüyoruz,” dedi. “Lola'yı biz de özlüyoruz. Bu konuda yalnız değilsin.”

Ona biraz daha sıkı sarıldım. Boğazıma bir yumru oturdu.

Birbirimize uzun uzun sarıldıktan sonra beni bıraktı. “İyi geceler, Drew.”

“İyi geceler, baba.” Dönüp aceleyle odama çıktım.

Lola’yı biz de özlüyoruz...

Ebeveynlerim benim kadar düşüncesiz bir evladı hak etmiyordu.

Ne yaptığımı bilselerdi beni asla affetmezlerdi.

Battaniyeyi omuzlarımdan indirdim ve iç çekip yatak odamın kapısını arkamdan kapadım. Kartuş torbasım yere bıraktım ve ışığı açarken battaniyeyi yatağa attım.

Aynı anda iki şey oldu.

Işık, yatağın kenarında oturan bir figürü aydınlattı.

Ve battaniye o figürün yüzüne düştü.

Boğuk bir çığlık atarak geri kaçtım. Figür battaniyeyi üzerinden indirirken ben de rahatlayarak kapıya yaslandım. “Autumn?”

Ayağa kalkıp battaniyeyi yere attı, ellerini beline koyarken kazağındaki parıltılar ışıktaki parlayarak tavanımda dans eden yansımalar oluşturdu. “Bana bir şeyler atma!”

Yüreğim ağzımda ona dik dik baktım. Ben burada altıma işemek üzereydim ama o üzerine battaniye geldiği için mi kızıyordu? Evime gizlice girmişken hem de?

“Burada ne halt ediyorsun?” diye fısıltıyla bağırdım.

“İpucu arıyorum,” dedi fazlasıyla yüksek sesle.

Parmağımı ağzıma götürdüm. “Babamın seni burada bulmasını istemiyorsan o sesini alçalt. Şerif’in babamdan gelen bir telefonda hoşlanacağını hiç sanmıyorum.”

Yüzünü buruşturduysa da sesini alçalttı. “Sanki artık bana ne olacağı umurunda da. Benimle işin bitmişti, unuttun mu?”

“Buraya nasıl girdin?” Odaya bakındım. Masamın üzeri dağılmış, yatağımın altından eşyalar çıkarılmış, *sweatshirt*lerimin cepleri ters çevrilmişti ve gardırobumun kapısı açıktı. Kıyafetler ve ayakkabılar her yere saçılmıştı. “Şimdi bu dağınıklığı kim toplayacak?”

Başparmağıyla arkasındaki pencereyi işaret etti. “Ağaca tırmandım.

Pencereyi kilitlememişsin. Ayrıca dağınıklık senin eserin – yatağa bıçak saplamadığım için şanslısın.”

Katil.

Tepem attı. “Defol git buradan.”

Beyaz panomu duvardan alıp masamın sandalyesine koydu ve bir yarışma programı sunucusuymuş gibi eliyle soruşturmamın kanıtını işaret etti. Yapışkan notlarım, havalandırmadan yayılan sıcak hava akımında bana el sallıyormuş gibi uçuşuyordu. “Bunun ne olduğunu açıklayana kadar şuradan şuraya gitmem.”

Hassiktir.

Ellerini Lola’nın panosuna sürmesi saygısızlık gibi geldi. O benimdi. Autumn zamanını boş suçlamalar yaparak harcarken benim çabalarımın sonucuydu.

Boğazımı temizledim. “Neye benziyor?”

“Bir sapığın ürkütücü duvarına benziyor.”

Tekne kızağında çektiğimiz fotoğrafı alınca elinden kapmak için ileri atıldım. Benden uzağa, pencereye doğru tuttu. “Bu o geceden mi? Sen mi çektin? Şeyden önce...”

Ona ters ters baktım. “Neyden önce, Autumn?”

“Sen yaptığın şeyi yapmadan önce.”

“Lola’ya hiçbir şey yapmadım.”

“Yalancısın.”

“Sen de suçlusun. Babanı aramadan önce evimden defol. Ciddiyim.”

Bütün yüzü kızardı. Utanmış gibi değil, Autumn gibi. Kelimenin tam anlamıyla içi kaynıyordu. “Kanıtım var, o yüzden yalan söylemeyi bırak.”

“Öyleyse o kanıtı babana ver. Merdivenden inerken dikkat et de takılıp düşme.”

Sırtıttı. “Verdim zaten. Birkaç gün önce.”

Zırvalıyordu. Öyle olmak zorundaydı. “İyi denemeydi. Elinde işe yarar bir şey olsaydı haftalar önce verirdin.”

“Kanıtlamamı ister misin?” Cebinden telefonunu çıkardı. Ekran aydınlandığında bütün konuşmamızı kayıt altına aldığını gördüm. Ama

şaşırmadım. Nancy Drew özentisi, herhâlde bana suçumu itiraf ettireceğini, sonra da camdan ters takla atarak kaçacağını filan sanıyordu.

Sesli mesajlarını kaydırды ve günümü mahvetmek üzereymiş gibi bir edayla oynat tuşuna bastı.

Hoparlörden tanıdık bir hıçkırık yükseldi. “Autumn?” dedi Lola.

İçimdeki hayati bir şey binlerce parçaya bölündü.

“Telefonuna cevap vermemek için bundan daha kötü bir zaman seçemezdin... Ne yaptığına inanamayacaksın. Ben... Dilim varmıyor bile... O tam bir şeytan. Tanıdığım en kötü insan. Onunla bu kadar zaman geçirdiğime inanamıyorum. Beni hiç sevmemiş. Birini gerçekten sevebileceğini sanmıyorum. O kahrolası bir canavar. Hâlâ inanamıyorum...” Bir hıçkırık daha odayı doldurdu. “Artık başa çıkamıyorum. Bir yandan o, diğer yandan annemler... Yapamıyorum. Kaldıramıyorum. Lütfen beni ara.”

Arama sonlanınca dizlerimin üzerine düştüm.

Tanrım.

Birini gerçekten sevebileceğini sanmıyorum.

Yemeğimi çıkaracaktım. Öğürmeye başlayınca Autumn’ın gözleri o kendini beğenmiş küçük yüzünde kocaman açıldı. Masamın yanındaki çöp kovasını bana doğru tekmelediğinde ikinci kez yüzümü kovaya gömdüm. Fakat midem yavaş yavaş yatıştı ve yemek olduğu yerde kalmaya karar verdi.

Yeni kanıtları bu muydu? Şerifin arabam için arama emri çıkarmasını bu mu sağlamıştı? Son şüpheli olarak benim adımın geçmesinin sebebi bu muydu? Lola’yı öldürdüğümü düşünmesinin nedeni bu sesli mesaj mıydı?

Omuzlarım kapıya dayanana kadar geriye kaydım ve başımı eğdim. “Ne yaptın sen?”

“Ne demek ne yaptın? Asıl sen ne yaptın?”

Sesli mesaj zihnimde dönüp duruyordu. Lola’yı yol kenarında yürürken, telefonuna ağlaya ağlaya konuşurken hayal etmeden duramıyordum. Başına gelmiş olabilecek dehşet verici şeyler zihnimde canlandı. Her ne olduysa benim yüzümden olmuştu.

“Ona zarar vermedim,” diye tekrarladım.

“Bok vermedin. Mesajı duydun. Sana canavar dedi. Ne yaptın?”

Başımı kaldırıp ateş saçan mavi gözlerine bakarak gerçeği söyledim.

“Ondan ayrıldım.”

Autumn’ın ağzı bir karış açık kalırken ben de bakışlarımı ellerime indirdim. Utanç, vücudumdaki her gözeneğe yayıldı.

Ondan ayrılmıştım. Lola’dan ayrılmıştım.

Ve bu, ölümüne sebebiyet vermiş olabilirdi.

“Ayrılmadın,” diye fısıldadı Autumn, sesi o kadar kısıktı ki güçlkle duyabilmişim. “Sen ondan ayrılmazsın.”

Ona ters ters baktım. “Ama öldürürüm, öyle mi?”

“Bir dakika. Bana her şeyi baştan anlat.”

Yapmak istediğim son şeydi ama muhtemelen ben anlatana kadar gitmeyecekti. Oysa o sesli mesajdan ötürü yaşadığım keder ve vicdan azabı beni diri diri yerken yalnız kalmak istiyordum.

Hem onu kaybeden tek kişi ben değildim, Autumn da kaybetmişti. Babam haklıydı, bu meselede yalnız değildim. Şu anda en sevmediğim kişi Autumn’dı ama o, haftalardır o sesli mesajla yaşıyordu. Beni takip etmesi, suçlayıp durması şimdi çok daha mantıklı geliyordu. Yine de dolabıma katil yazması aptalca bir hareketti.

İç çektim. “Kavga ettiler–”

“Ebeveynleriyle. Biliyorum. Seni beklerken bana mesaj atmıştı,” dedi.

Başımınla onayladım. “Ben onu aldığımda hâlâ öfkeliydi, yiyecek bir şeyler alıp nehre gitmek istedi. Biz de hamburger alıp tekne kızağına gittik. Annesiyle babasına saydırdı, onlar olmadan parayı denkleştirmenin yollarını düşündük. Olanları onun bakış açısından gören tek kişinin ben olduğumu söyledi.”

Autumn’ın yüzü yine kızardı ve yatağımın kenarına çöktü. “Doğal olarak sen de onu terk ettin.”

Benimle böyle alaycı konuşmasını hak ediyordum. “Onu aldığımda ondan ayrılacağımı bilmiyordum. Bir süredir gelecekle ilgili şeyler söy-

lüyordu. Hep ileride yapacağımız şeylerden bahsediyordu. Birlikte üniversiteye *gittiğimizde*. Ailelerimizi bırakıp kendi evimize *taşındığımızda*. *Evlendiğimizde*. Sanki çoktan karar verilmiş gibi. Sanki benim söz hakkım yokmuş gibi. Boğuluyormuş gibi hissettim.

“Sonra nehirde bana kendi çocuklarımız olması için sabırsızlandığını çünkü annesiyle babasının aksine, ilk arabalarını alırken bizim *onlara* yardım edeceğimizi söyleyince hepten panikledim. Yani, çocuklar mı? Bizim çocuklarımız? Daha mezun bile olmamıştık. Ve... Bilmiyorum, sadece biraz ara vermek istedim. Bana o kocaman gözleriyle bakıyordu ama ben ne dediğini duymuyordum bile çünkü kanım kulaklarımda uğulduyordu ve aniden ona bunu istemediğimi söyledim. Tartışma kavgaya dönüştü. O kadar sinirlendim ki ona aile dramının geçici çözümü olamayacağını... ve hayat enerjimi tükettiğini söyledim. Ayrılmak istediğimi söyledim.”

Autumn’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Sonra arabadan indi.”

“Sonra arabadan indi. Onu eve bırakmama izin vermesini istedim ama artık benim sorunum olmadığını, eve yürüyerek gidebileceğini söyledi. Sonra beni ilişkimizi bitirmek için bahane aramakla suçladı, muhtemelen çoktan başka bir kız bulduğunu söyledi ve hışıyla çekip gitti.”

“Başka bir kız *buldun mu?*”

“Tabii ki hayır!”

Şakağını ovuşturdu. “Ama gitmesine izin verdin.”

Başımınla onayladım. “Çok sinirliydim. Sadece kavga yüzünden değil, onu aldattığımı düşündüğü için de. Ağlayarak, direksiyonu koparırcasına sıkarak bir süre otoparkta oturdum. Onu üç dört kez aramaya çalıştım ama telefonu açmadı, ben de eve döndüm. Tekrar aradım ve eve sağ salım varıp varmadığını görmek için Snapchat konumunu kontrol ettim. Bayağı uzun bir süre nehrin yukarısındaki bakkalın yanında olduğunu gösteriyordu, sonra kayboluyordu. Aklım onda olduğundan bütün gece uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve her şeyi düşündüm: nasıl başladığımızı, neler yaşadığımızı. Korkaklık ettiğimi fark ettim. Durumu düzeltmek istedim. Ama artık çok geçti. Sabah evini aradığımda babası bana yatağında olmadığını söyledi.”

“Aman Tanrım.” Autumn telefonunu yatağın üstüne bıraktı. “Bu yüzden mi sana canavar dedi? Bu yüzden mi ağlıyordu?”

“Evet.”

“Gecenin bir yarısı tek başına çekip gitti. Ona zarar vermedin.”

Yüzüne dik dik baktım.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi gözlerini devirerek. “Ona fiziksel olarak zarar vermedin.”

“Hayır. Gerçi baban bunu umursamayacak, hele ki olayların kendi versiyonunu doğrulayan o sesli mesajdan sonra.”

En azından utanacak kadar kibarlıktan nasibini almıştı. “Özür dilerim. Bana vakanın artık kayıp kişi soruşturması olmadığını söyleyince daha fazla erteleyemedim.”

“Neden erteledin ki zaten? Madem ona zarar verdiğimi düşünüyordun neden kaybolduğu gün sesli mesajı babana vermedin? Neden bekledin?”

Ellerini iki yana açtı. “Çünkü sesli mesajında artık katlanamadığını söylüyordu. Herkes kaçtığını iddia ediyordu ve ben de gerçekten kaçmış olmasını umuyordum. Onu bu kadar üzdüğün için senden nefret etsem de ona gerçekten şiddet uyguladığına inanmak istemedim. İnanılmaz bir hikâyeyle kapıdan elini kolunu sallayarak girecek, tekrar evden çıkmama cezası alacak ve sonrasında her şey yoluna girecekti. Ama sonra...”

“Eve dönmedi.”

“Evet. Umudumu korumaya devam ettim ama bir hafta geçti. Sonra iki. Sonra üç. Sesli mesaj telefonumu yakacakmış gibi hissediyordum. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ama seni çocukluğumdan beri tanıyorum ve düşündüğünün aksine Lola’nın kaybolmasıyla bir ilgin olduğuna inanmak istemedim. Hem sesli mesajı vermek, eve dönmeyeceğini kabul etmek gibi geldi ve ben... yapamadım. Ama sonra hırçın, öfkeli, mesafeli biri olup çıktın ve babam bir şeyler sakladığını düşünmeye başladı. Bilmiyorum. Beni karşısına alıp kayıp gençlerin bu kadar süre geçtikten sonra eve nadiren canlı döndüklerini söylediğinde artık mesajı kendime saklamanın doğru olmadığına inanmaya başladım.”

Bunları benimle konuşmadığı için ondan nefret etmek istedim ama edemedim. Elinde ne yapacağını bilemediği bir kanıtla kalakalmıştı.

Ama bunca zamandır saklamasına sinir olmuşum.

“Teşekkür ederim,” dedim usulca. “Bana inanmayı seçtiğin için. Uzun sürmemiş olsa bile minnettarım.”

Ayağa kalkıp pencereyle gardırop arasında volta attı, parmaklarını kızıl saçlarının arasından geçirip duruyordu. “Siktir. Gerçekten... gerçekten söylediğinden daha fazlasını bildiğini sanıyordum. Nerede o, Drew?” Bana döndüğünde yanağından gözyaşları süzülüyordu. “Lola’ya ne oldu?”

Göğsüm sıkıştı. “Hiçbir fikrim yok. Bildiğim her şey o panonun arkasında ama onu arayan tek kişi benken bu gerçekten çok zor. Herkes ya onun kaçtığını ya da benim onu öldürdüğümü düşünüyor.”

Autumn yüzünü buruşturdu. “Eğer kaçmış olsaydı şimdiye kadar iletişime geçerdi. En azından benimle.”

“Biliyorum. Kaçmadığına ve ben ona zarar vermediğime göre o zaman biri onu kaçırmış olmalı. Evi aramasını engelleyen biri.”

Autumn’ın bakışları dalgınlaştı, en kötü senaryoyu hayal ettiğini görebiliyordum. Sertçe yutkundu ve başını sallayarak zihninde canlandığı kâbustan sıyrıldı. “Tamam. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Doğrulup oturdum. “Ne?”

“Ciddiyim. Bana ne yapacağımı söyle. Aynı anda hem onu arayıp hem de babamı senin yakandan nasıl düşüreceğiz?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Günlerdir sokak sokak gezip faydasız ilanlar asıyordum. Yapılması gerekenler konusunda pek de akıl verecek konumda sayılmazdım.

Pencere yukarı kalkınca ikimiz de şaşkınlıkla yerimizden sıçradık. Max darmadağınık saçlarıyla başını içeri uzatıp pişmiş kelle gibi sırttı. “Selam!” deyip odaya daldı.

Ayağa kalktım. “Tabii canım, içeri gel. Bir sen eksiktin zaten.”

Max beyaz panoyu yere koyup sandalyeme oturdu. “Ne oldu? Baban yarın seni okula bırakacak birine ihtiyacın olduğunu söyledi. Polisler sonunda Trooper’ı mı aldı?”

“Sen de... emin olmak için haneme tecavüz etmeye mi karar verdin?”

Kahkaha attı. “Aramaya çalıştım ama telefonun sessizde galiba.”

“Sen de doğal olarak pencereden eve girmeye mi karar verdin?” diye sordu Autumn. “Kapı diye bir şey var.”

“Diyene de bakın,” diye mırıldandım.

Bana ters ters baktı. “Neyse ne.”

“Sen de mi pencereden girdin?” diye sordu Max.

“Eh, alışkanlık hâline getirecek değilim.”

“Gerçekten mi? Ben eskiden hep pencereden girerdim. Eee, n’apıyoruz? Lola’yı buluyor muyuz?”

İki elimi de kaldırarak onları durdurdum. Bu konuşma başımı döndürüyordu. “Bir dakika. Ne?”

Max bacaklarım uzattı ve ellerini ensesinde kavuştururken bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı. “Konuştuklarınızı duydum. Lola’yı arayan tek kişinin sen olduğunu söylemiştin, değil mi? Hadi bu durumu değiştirelim. Ben varım.”

“Sen... neye varsın?”

“Buna, aptal,” dedi Autumn, Lola panomu yerden alıp yatak başlığına yaslayarak. “Biz de varız. Hadi onu bulalım.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Beş saniye önce benim şeytanın teki olduğumu düşünüyordun ama şimdi güçlerimizi birleştirmek mi istiyorsun? Bugün okul dolabıma *Katil* yazdın.”

Yüzünü buruşturdu. “Onun için kusura bakma. Beş dakika önce muhtemel bir sapıktın. Şimdiyse Lola’nın, kendini affettirmeye çalışan pislik eski erkek arkadaşısın.”

“Eski” dediğini duyunca irkildim. Ama lanet olsun ki öyleydi.

Bu son derece rahatsız edici düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. “Tamam... ama onu nasıl bulacağız? Daha fazla ilan mı asacağız?”

Max burnundan güldü. “Çünkü çok yardımı dokundu, evet.”

“Başka çarem mi vardı? Ayrıca birileri gerçek bilgilerle aramış olsaydı o ilanlar işe yarardı,” dedim, homurdanmamaya çalışarak.

“Resmî ihbar hattı kayıtlarına ne dersiniz? O numara, Lola’nın yüzünü her gösterdiklerinde haberlerde çıkıyor,” dedi Max, yumruğunu hayali bir mikrofon gibi kullanarak. *“Bu kızı görürseniz ya da şu anda nerede olduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa lütfen beş-sıfır-üç bilmem ne bilmem neyi arayın.”*

“Peki o kayıtlara nasıl ulaşacağız? Doğrudan babamın ofisine gidiyorlar,” dedi Autumn, ellerini parıltılı *sweatshirt*ünün ceplerine sokarak. “Hem zaten bize ne söyleyebilirler ki? Lola ortadan kaybolalı uzun zaman oldu. Tüm bilgiler eskidi artık, kaldı ki babam o gece onu gören herkesle çoktan konuştu.”

“Yeni bilgiler yine de işimize yarayabilir,” dedim. “Resmî ihbar hattı medyada yer aldığından erişim alanı daha geniş olacaktır, hem Roane odağını tamamen bana kaydırırsa yeni ihbarları takip etmediğine eminim.”

“Babamdan son ihbarları yeniden incelemesini istesek nasıl olur?” diye sordu Autumn. “Ona sesli mesaj konusunda yanıldığımı söylerim”

Gözlerimi devirdim. “Ya, tabii. Ergen kızının ani fikir değişikliği, deneyimli bir polis memurunun soruşturmasının yönünü büsbütün değiştirmesine *yeterli* olur kesin. Hatta elin değmişken ona Terazi burcu olduğumu ve burcumun cinayetle değil, diplomasiyle anıldığını da söyle.”

Bana sert sert baktı. “Çok aptalsın.”

“Planın kadar değil.”

“Benim daha iyi bir planım var,” dedi Max, sandalyede arkasına yaslanarak. Sandalyenin ön ayakları havaya kalkınca az kalsın devriliyordu, kendini son anda durdurdu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Roane’u es geçip kayıtları kendimiz dinleyeceğiz.”

“Peki, bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Autumn.

Max sırtınca söyleyeceği şeyin hiç hoşuma gitmeyeceğini hemen anladım. “Sorduğun soruya bak. Tabii ki karakola gizlice gireceğiz.”

ON İKİ

DREW

Buraya kadardı. Bu sefer gerçekten tutuklanacaktım. Banyo aynasında kendime bakarak iç geçirdim. Bok gibi görünüyordum. Gözlerimin altında torbalar vardı. Tenim bir zombiyi bile ürkütecek renkteydi. Gözlerimin akında kıpkırmızı çizgiler belirmişti.

İki yordakçım saat neredeyse on bire gelirken gitmişti. Yan tarafa bakan pencereden aşağı inerlerken babalarımın onları duymaması bir mucize olmuştu. Sonrasında bütün gece gözümü kırpmadım desem yeri. Sabaha kadar Autumn'ın planını düşünüp durmuştum.

Dün gece, devreye sokmamıza daha yirmi dört saat varken, kulağa çok daha sağlam gelmişti. Her şey Autumn'm babasının gece vardiyasında olmasına bağlıydı ki bu gece öyleydi. Ama şu anda ortak sağduyumuzu sorguluyordum.

Bu gece ya Lola'ya ya da hapis cezasına koca bir adım yaklaşacaktım.

Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. Neredeyse ondu. Sessizce küfrettim. Max'in beş dakika içinde beni caddenin aşağısından alması gerekiyordu. Yüzüme soğuk su çarparken biri banyonun kapısını tıklattı.

“Orada her şey yolunda mı, hijito?” diye seslendi peder.

Siktir. Havluyla yüzümü kuruladım, o endişelenmeden cildime biraz renk gelmesini umuyordum. “Evet, yatmaya hazırlanıyorum.”

Kapıyı açtığımda koridorda sabırla bekliyordu. Bana gülümsedi, ben de ona gülümsemeye çalıştım. “Banyoyu mu kullanacaktın?”

Başını sallayıp siyah saçlarını kabarttı. “Hayır, hayır. Sana bakmak istedim. Son günlerde seni pek göremedim. Son birkaç haftada...”

“Biliyorum, babam da söyledi. Sadece zamana ihtiyacım var.”

“Ne kadar istersen. Bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?” Bakışları aynı anda hem üzgün hem kızgın hem de hararetiydi. Sanki çok daha fazlasını söylemek istiyor ama söylememek için fiziksel çaba sarf ediyordu. Binlerce soru sormadan bana destek olmak, benim de ortadan kaybolmadığımdan emin olmak isterken bana alan tanımak istiyordu.

Kollarımı ona doladım. Bana o kadar sıkı sarıldı ki kaburgalarım acıdı ama bir şey demedim. Bana istediği kadar sarılmasına izin verdim ve ancak o geri çekildiğinde çekildim.

“Merak etme, peder. Ben iyiyim. Yemin ederim.”

Omuzları biraz olsun gevşedi. “Konuşmak ister misin?”

“Henüz değil. Ama konuşacağım.”

Senin onaylamayacağın şeyler yapmayı bıraktığımda.

“Tamam. Sadece... Umutların ve hayallerin meyvesi olduğunu unutma, hijito. Senin için çok bekledik. Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa.”

Bir mengene boğazımı sıkarken tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

Peder omzuma vurdu, o merdivenden inerken ben de odama girdim.

“İyi geceler, oğlum,” diye seslendi. Babamın da aşağıdan iyi geceler diye bağırdığını duydum.

“İyi geceler,” diye seslendim, onlardan sakladığım şeyler yüzünden hissettiğim suçluluğu bastırarak. Şimdi bununla uğraşamazdım. Zaman yoktu.

Kapımı kapadım, kapüşonumu taktım ve örtünün altındaki yastık yı-

ğınının kıvrılmış uyuyan ben gibi görüldüğünden emin oldum. Bu örtünün-altındaki-sahte-insan olayının hep klişe olduğunu düşünmüştüm ama babalarım odama bakarlarsa yatağımda bir şey olmalıydı yoksa hapı yutardım. Eh, bu numara boşuna klasik değildi.

Işığı kapayıp pencereden dışarı çıktım. Soğuk ciğerlerimi acıtıyor, nefesim bulut gibi çıkıyordu. Pencereyi arkamdan kapayıp mutfak penceresinin üzerindeki saçakta dengede durdum. Ayakkabılarım buzla kaplı kiremitlerde kaysa da fazla gürültü yapmadan aşağı inip arka bahçeye atlamayı başardım.

Evin etrafından dolandığımda Max, Liberty'yle birlikte köşe başında bekliyordu. Arabayı benim sürmeme izin verip vermeyeceğini merak ettim. Ama yaklaştığımda şoför koltuğunun boş olduğunu gördüm. Kendisi yolcu koltuğuna oturmuş, ayaklarını da gösterge paneline uzatmıştı.

Arabaya binip tek kaşımı kaldırdım.

Omzunu silkti. "Arabayı kendin kullanmak isteyeceğini biliyordum, bu yüzden sen başımın etini yemeye başlamadan yerimi değiştirdim."

"Kullanmak isteyeceğimi biliyor muydun?"

"Evet, bırak aptalca bir şey yapmak üzere olduğun günü, normal günlerde bile kontrol sorunların var."

Haklı olabilirdi. "Beni tanıyor gibisin."

Güldü. "Gibisi fazla."

Sadece Max böyle bir gecede beni gülümsetebilirdi.

Autumn'ın sokağına döndüğümde bütün neşem kaçtı.

Siktir. Bunu yapmak üzere olduğumuza inanamıyordum.

Autumn'ın evi, geniş pencereleri ve kuru otlarla kaplı bir bahçesiyle koyu yeşil, tek katlı bir çiftlik eviydi. Hurdadan hâllice eski Volkswagen'i çakıllı garaj yolunda duruyordu. Arabasının arkasına yanaştığımda parıltılı *sweatshirt*ünün içinde ön verandada endişeyle volta attığını gördüm.

Tek kelime etmeden arabaya binip kemerini taktı. Ben de dâhil herhangi birimiz plandan caymadan yola koyuldum.

Dur işaretine geldiğimizde Lola'nın evine bakmamaya çalıştım ama elimde değildi. Bu gece onun yatak odası hariç tüm ışıklar kapalıydı.

“O ışığı asla kapamayacaklar,” dedi Autumn arka koltuktan. “Ampuller patlayacak ve onlar yüz yaşına gelene kadar tekrar tekrar değiştirecekler.”

Dikiz aynasından ona baktığımda yanağına damlayan gözyaşını silindiğini gördüm.

Arabanın havası değişti.

Max daha dik oturdu. Ben direksiyonu daha sıkı kavradım. Autumn kapüşonunu indirdi ve yüzündeki ifade sertleşti.

“Onu bulduğumuzda kapayacaklar,” dedi Max.

“Doğru,” dedim. “Planın üzerinden bir kez daha geçelim. Batırma lüksümüz yok.”

“Tamam, ilk adım. Başla.”

“Siz beni parka bırakacaksınız,” dedi Max. “On buçuğa kadar bekleyeceğim, sonra eski ankesörlü telefondan 911’i arayacağım. Onlara sapığın tekinin bir kadını kovaladığını söyleyeceğim, sonra yaşlı, çelimsiz bir kadın gibi çığlık atıp telefonu kapayacağım.”

Gülümsememeye çalıştım. “Yaşlı, çelimsiz bir kadın gibi çığlık atma” kısmı yeniydi.

Autumn gözlerini devirdi. “Şu anda gece vardiyasmdalar, yani çağrı üzerine iki şerif yardımcısı karakoldan çıkacak. Böylece ofiste dolaşmak daha kolay olacak. Parkın etrafında dolaşacaklardır, o yüzden Max, onlar gelmeden oradan ayrılmalısın.”

Başıyla onayladı. “Arabaya dönüp saklanacağım.”

“Karakolun bir blok ötesine park edeceğim,” dedim.

“Sonra ben içeri girip babamı oyalayacağım,” dedi Autumn. “İş yerinde şahsi cep telefonunu asla açmaz ve bu gece altı kez arayıp Wi-Fi şifresini hatırlayamadığımı, dizüstü bilgisayarımın şarj aletini bulamadığımı, Netflix’in donduğunu söyledim bile. Onu ofisinden çıkarıp bıktırana kadar şikâyet edeceğim, böylece Drew’un ona görünmeden içeri girme şansı olacak.”

Başım la onayladım. “İçeri gireceğim, kayıtları bilgisayarından indireceğim, dışarı çıkacağım ve hepimiz Liberty’de buluşacağız.”

Autumn öne eğilip küçük, sivri burnunu ön koltukların arasındaki boşluğa soktu. “Ofisine son gittiğimde masaüstünün üst kısmında dava klasörleri vardı. *Scott.L* klasörü ortadaydı, ihbar hattı kayıtları onda olmalı ama aynı zamanda babama e-postayla da gönderiliyorlar, yani o klasör yerine indirilenler klasöründe de olabilir. Bilgisayarının şifresi annemin doğum günü. On iki, yirmi sekiz, bin dokuz yüz yetmiş altı. Rakamlar arasında nokta var, boşluk yok. Unutma diye sana mesaj attım bile.”

Dikiz aynasından ona tekrar şaşkınlıkla baktım. “Vay be, Autumn, hazırlıklı gelmişsin.”

Omzunu silkti. “Ben Başak burcuyum. Her zaman hazırlıklıyım.”

Terazi burcu esprime gönderme mi yapıyordu yoksa ciddi miydi, bilmiyordum.

Kırmızı ışıktaki durduk. Park ileride soldaydı. Polis karakolunaysa daha beş yüz metre vardı.

Max dışarıya bakınarak emniyet kemerini çözdü. “Ben burada ineceğim. Yolda bizden başka araba yok zaten. İyi şanslar. Sonra görüşürüz.”

Bardak tutucusundan birkaç bozukluk aldıktan sonra karşıdan karşıya geçip yolun sonuna doğru ilerledi. Max’in tek başına koşuşunu izlemek birdenbire yine bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeme neden oldu.

“Yeşil yandı, Drew.”

Gaza bastım. Artık duramazdık.

22.25. Beş dakika içinde karakolu arayacaktı.

Karakolun ilerisinde, köşe başındaki boş park yerlerinden birine girdim, vitesi parka alırken elim titriyordu.

Autumn kapısını açtı. “Arabaların gittiğini görene kadar bekle, sonra kapıya gel. Ofise giden yol boşaldığında kollarımı göğsümde kavuşturacağım.”

Sonra o da gitti.

*Sweatshirt*ümün yakasını çekiştirdim. Her şey çok hızlı oluyordu. Bu işi berbat edersem hem Max’in hem de Autumn’ın başını belaya sokardım ve bu tamamen benim hatam olurdu.

Gözlerimi yumdum.

Topla kendini, Drew.

Ellerimi gevşetip arkama yaslandım. Bunu yapabilirdim. Yakalanmayacaktım. Max'le Autumn da öyle. Biz gizli, sinsî gençlerdik. Bu işi kotarabilecek biri varsa o da bizdik.

Önümdeki kavşak mavi-kırmızı ışıklarla aydınlandı. Bir polis arabası karakolun otoparkından fırladığı gibi yolun aşağısında gözden kayboldu. Arabadan inip kapıları kilitledim ve telefonumun saatine baktım.

22.32.

Polisler gitmişti. Max geri dönüyordu. Autumn çoktan içeri girmişti. Sıra bendeydi.

Elimi cebime sokup USB belleği sıkıca kavradım. Sert plastik kenarları avucuma battı. Bu olmazsa işim bitmişti.

Otoparkta birkaç arabanın yanı sıra Roane'un şerif arabası ve beni son getirdiklerinde güzel resepsiyonistin içinden çıktığını gördüğüm beyaz SUV vardı.

Hassiktir. Resepsiyonist. Neden gecenin bu saatinde ofisteydi?

Çift kanatlı cam kapıdan içeri bakıp girişi taradım.

Resepsiyon masası, kapıdan yaklaşık beş metre ileride büyük bir yarım daire şeklindeydi. Solda tuvaletlerle üç duvarlı bir niş içinde kahve bölmesi yer alıyordu. Resepsiyonun arkasındaki alan çoğunlukla masalardan oluşurken arka ve sağ taraftaki duvarların önünde özel ofisler vardı. Şerif Roane'un ofisi ilk sırada, resepsiyonun hemen yanındaydı.

Autumn, babasıyla birlikte kahve makinelerinin yanında duruyordu. Roane'un sırtı bana dönüktü, omuzları gergindi. Duruşundan istediği son şeyin Autumn'm dramıyla uğraşmak olduğu anlaşılıyordu ve doğrusunu isterseniz nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Gerçi kızı başının etini neyle yiyorsa hak ediyordu. Autumn'm kolları yanlarındaydı ve her ne söylüyorsa alçak sesle, sinirle söylüyordu. Camdan duyamıyordum ama yüzü öfkeliydi.

Beklemek zorundaydım.

Resepsiyonist masanın başında oturduğu hâlde henüz beni görme-

mişti. Alabamalı mı neydi. Adını hatırlayamıyordum. Belki de hiç bilmiyordum. Sanırım biri bana üniversitede buralı bir adamla evlendiğini söylemişti.

Uzun, siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, gözlerini kısmış, önündeki ekrana bakıyordu. Öyle bir duruşu vardı ki, herhangi bir sorun çıkarırsam beni yere serebilirmiş gibi görünüyordu. Fırfırlı dantel bluzuna aldanmamalıyım.

Ayağa kalkınca hemen geri çekildim.

“Şerif Roane,” diye seslendi, “size bir fincan kahve daha getireyim mi?”

Şerif dönüp başını salladı. “Hayır, teşekkürler, Savannah. Ben iyiyim. Ama çocuklar o aramadan döndüklerinde isteyebilirler.”

“Dışarısı çok soğuk. Ben yeni bir demlik yapayım,” dedi ama Autumn’la Şerif’in olduğu yere gitmek yerine arkadaki kapılardan birine yöneldi. Orada ayrı bir dinlenme odası vardı.

Daha da önemlisi masadan kalkmıştı.

Roane, Autumn’a dönüp ellerini beline koydu. Autumn kollarım göğsünde kavuşturdu. Bu benim işaretimdi. Çaktırmadan içeri girdiğimde nihayet konuşmalarını duyabildim.

“İnternet bozuldu da ne demek?” diyordu Roane. “Nasıl bozulmuş olabilir?”

“Ben nereden bileyim? Öyle... birden durdu işte. Telefonlarıma cevap verseydin bilirdin.”

“Autumn. Sana söyledim. Şahsi aramalara cevap veremem. Çalışıyorum.”

“Ben de evde internetsiz kaldım. *Ölüyorum.*”

Lobiden olabildiğince hızlı geçtim. Neyse ki eskimekten düzleşmiş halı adımlarımın sesini boğuyordu.

“Buna ayıracak vaktim yok,” dedi Roane. “Yapacak zibilyon tane işim var ve her biri burada durup seninle internet hakkında tartışmaktan daha önemli.”

“Yani işinin kızından daha önemli olduğunu mu söylüyorsun? Vay be. Sonunda açık açık söyledin demek.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Roane.

Bence de Tanrım. Autumn bunları uyduruyor muydu yoksa bu gece içten içe biriktirdiği öfkeyi sırf bizim yararımıza dışa mı vuruyordu, bilmiyordum. Her hâlükârda işe yaramıştı, sessizce Roane’un ofisine girdim.

Bu odanın yüzde altmış lekeli kırmızı ahşap, yüzde kırk siyah deriydi. Duvarlar bile lambri kaplamaydı. Burayı *sofistike* ve *adli* göstermeye çalışmış olabilirdi ama daha çok *büyükbabamın oturma odasına* benziyordu. Ayrıca burası bayat Çin yemeği gibi kokuyordu.

Masasının karşısındaki siyah koltukların yanından geçip sandalyesini kenara ittim. Autumn’ın, annesinin ve uzun zaman önce ölmüş bir evcil hayvanın fotoğrafları, isim levhasının ve binlerce uyumsuz kalemin yanında sandalyeye bakıyordu. Fareyi sallamamla ekran aydınlandı ve şifre kutucuğu görüldü.

Telefonumu çıkarıp Autumn’ın mesajım açtım.

Şeytanın Dölü: 11.28.1976.

Şeytanın Dölü: Boşluk yok. Sadece nokta. İyi şanslar!

Rehberimdeki adını değiştirsem iyi olacaktı.

Şifreyi yazdım ve masaüstü açıldı. USB’yi cebimden çıkarmaya çalıştım. Parmaklarımın arasından kayıp masanın üzerine düşerek üç kaleme ve büyük, kırmızı bir dosyaya çarptı. Hemen geri aldım.

Olduğum yerde donakalırken zaten hızla çarpan kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Roane ya da Savannah’nın gürültüyü duyup elinde kelepçeyle içeri dalmasını bekledim. Ama resepsiyon hâlâ boştu. Yarım saniye sonra Autumn, “Regl dönemimdeyim, benden ne istiyorsun?” diye figan ederek gözyaşlarına boğuldu.

Böylece bana birkaç dakika kazandırmış oldu.

Gerçekten istese Şerif’i vardiyasının sonuna kadar oyalayabilirdi. Moda tasarımı umduğunu bulamazsa oyunculuğa başlamalıydı. Her sene bir komedi-dramayla Hollywood’u fethederdi.

Lola dosyasını tam da Autumn'ın söylediği yerde, masaüstünün ortasında bulup üzerine tıklayarak açtım. Ekran bilgiyle doldu. İfadeleri içeren dosyalar, telefonunu buldukları yerin fotoğrafları, Trooper'ımın fotoğrafları. Lola'nın kaybolduğunun bildirildiği andan itibaren topladıkları tüm kanıtlar. Hatta ertesi sabah babası tarafından doldurulan orijinal tutanak bile vardı.

Gözlerim her şeyi okumak için can atıyordu ama kendime burada bulunma nedenimin bu olmadığını hatırlattım. Ekranı aşağıya kaydırdım ama hiç kayıt yoktu ve toplanan bilgilerin çoğu da benimle ilgiliydi. Belalı erkek arkadaş. Ayrıca bütün bilgiler Washington City çevresindendi.

Bu sefer indirilenler dosyasını açtım. Son on günde yaklaşık iki yüz şey indirilmişti ve ben beş haftalık kayıtları arıyordum. Yani neredeyse bin tane indirilmiş şeyi gözden geçirmem gerekecekti.

Yükselen tansiyonum yüzünden boynumdaki damar patlamazsa iyiymi.

Ara sekmesine basıp "Lola" yazdım ama kayıtları böyle adlandırmamıştı. Klasörünün adıyla tekrar denedim ama o da işe yaramadı.

"Kahve demlendi," diye seslendi Savannah ana odadan. "Bir şey ister misin, Autumn?"

Kahretsin, zamanım daralıyordu.

"Sıcak çikolata var mı?"

Savannah'nın ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Autumn paçamı yine kurtarmıştı. Bu işi kazasız belasız atlatırsak kıza araba almam gerekecekti. Hatta benimkini geri verdikleri anda onun olabileirdi.

Son birkaç gün içinde indirilmiş dosyalara odaklandım – bir tane bulursam belki kaydedildiği isimle arama yapabilirdim. Fare sonuçların üzerinde gezinirken MP4 olan ya da herhangi bir kapasitede oynatılabilen bir şeyler aradım. Hangi formatı aradığımı bilmiyordum.

Aha.

S.L.09.29E

Scott, Lola ve kaybolduğu tarih. “S.L.” diye aratıp toplam beş tane buldum. S.L.09.29A, S.L.09.29B, S.L.09.29C, S.L.09.29D ve S.L.09.29E. Beş hafta için beş dosya. Hepsini masaüstündeki USB simgesine sürükleyip bıraktım ve sabırsızlıkla indirilmelerini bekledim.

İndirme işlemi bitince simge zıpladı. USB’yi çıkarıp oturumu kapadım ve belleği cebime geri koydum. Heyecandan yerimde duramıyordum. Bu kayıtlar bana Lola’nın nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Ekran karardı ve ben masanın sandalyesini düzeltirken Roane lobide ellerini havaya kaldırdı. “Olmaz, Autumn. Eve gitmek zorundasın. Sabah yönlendiriciye bakarım, birazdan da eve pizza söylerim ama seninle daha fazla tartışmam. İşim başımdan aşkın.”

Ayak sesleri ofise doğru yaklaşmaya başlayınca hemen masanın en uzak köşesinin arkasına saklandım.

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

“Neli pizza?” Autumn’ın sesinin çatlaması artık kontrolün onda olmadığını ilk işaretiydi. Bu son hamlesiydi. Buradan çıkmalıydım.

Masanın arkasından başımı uzatarak seçeneklerimi değerlendirdim. Roane’un sırtı bana dönüktü ama çıkışla aramda duruyordu.

Buradan nasıl...

Pencerenin dışında bir şey hareket edince az kalsın altıma kaçırıacaktım. Max panik içindeki yüzünü pencerenin camına dayamıştı.

Pencerenin kilidini açıp kaldırmaya çalıştım ama birkaç santim yukarıda takıldı. Çömeldim. “Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Sana bakmaya geldim! Ne yapacağım başka? Ayrıca arabamı kilitlemişsin ve burası çok soğuk. Acele et, gidelim artık.”

Ama edemiyordum. Roane, Autumn’la pizza malzemeleri hakkında tartışıyordu. Görünmeden geldiğim yoldan çıkamazdım. Ayrıca çok fazla gürültü yapmak istemiyorsam pencere de uygun bir kaçış yolu değildi.

En azından benim için.

Cebimden USB’yi çıkarıp anahtarlarıyla birlikte Max’e uzattım. Böylece en azından kanıtlarla yakalanmazdım. “Git arabada bekle. On dakika içinde gelmezsem bensiz git.”

“Ne-”

İtiraz etmesine fırsat vermeden pencereyi kapayıp Liberty’yi işaret ettim. İki saniye daha camın diğer tarafında durduktan sonra *Senden nefret ediyorum* der gibi ağzını oynattı ve ayaklarını yere vura vura gitti.

Mandalı yerine taktım, camdan uzaklaştım ve ardından masasının karşısındaki deri koltuklardan birine oturup sanki saatlerdir burada bekliyormuşum gibi kambur durdum. Nabzım boynumda hızla atıyordu, gizlemek için çenemi eğdim.

“Tamam, Autumn, tamam. Sen nasıl istersen. Vegan pepperonili olsun ama kalanını yemem, o yüzden küçük boy söyleyeceğim,” diye homurdandı Roane ofisine geri dönerken. Beni görünce kapı aralığında durdu.

Ona gülümsedim. “Umarım bölmüyorumdur, Şerif.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ON ÜÇ

MARY

ÜÇÜNCÜ GÜN

Çift doz ilaç alınca bu sefer daha hızlı sızdım. Uyandığımda alnım yolcu kapısının camındaydı, dudaklarımın arasından çıkan buhar bulutu camı buğulandırıyordu. Minibüs bir toprak yolda sallanarak ilerlerken etrafımızı saran ağaçlara gözlerimi kırıştıtararak baktım.

Dağa dönmüştük bile.

Gözlerimi ovuşturup boynumu tekrar kaşıdım. Pencereyi kaplayan buğu kayboldu, uyurken başımdan düşen bereyle kalan buğuyu dalgın dalgın sildim. Ardından bereyi ceketimin cebine sokuşturdum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Wayne yolu dikkatle izleyerek.

“Yorgun. Kaşıntılı. Ama biraz daha iyiyim.”

Başıyla onayladı. “Çok özür dilerim. Ne kadar özür dilersem az.”

Gülümsediysem de cevap vermedim çünkü bunun nasıl olduğunu hâlâ anlamıyordum. Neye alerjim olduğunu nasıl unutturdu? Kahvaltı tabağında yan yana duran çileklerle yumurtalara bakıp hangisinin beni hasta ettiğini nasıl hemen anlayamazdı?

Bir baba, öz kızını neyin öldürebileceğini nasıl bilmezdi?

Daha da önemlisi ikisini birbirine karıştırdıysa –ki son günlerde yaşadıklarının stresiyle böyle bir durum yaşaması çok da imkânsız sayılmazdı– bugün çilekli *smoothie* sipariş ettiğimde neden tehlikeye uyanmamıştı?

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Normalde güzel geçen bir gün için kafa karıştırıcı bir son olmuştu. Tam *kendimi* anlamaya başladığımı düşünürken şimdi her şey yeniden bulanıklaşmıştı.

Wayne bana baktı, bir şey söylememi bekliyor olmalıydı.

“Olur böyle şeyler, değil mi?” Sanırım ondan çok kendimle konuşuyordum.

Yüzü düştü. “Sanırım.”

Önümüzdeki yol düzleşirken ağaçların arasında bir belirip bir kaybolan kulübeyi gördüm.

Wayne iç geçirdi. “İnsanın evi gibisi yok.”

Yavaşlayarak garaj yoluna girerken ileride biri köşeyi döndü. Kırmızı-siyah ekose desenli beyzbol şapkası takmış, mavi şişme yelek giymiş ihtiyar bir adam yürüyerek bize doğru geliyordu. Gülüşü yolu aydınlatıyordu. İki elini birden kaldırıp bize sallarken Wayne sessizce söylenerek ceketimin altındaki V yaka tişörte yine kısa bir bakış attı.

Kulübenin basamaklarına birkaç santim kala minibüsün tekerlekleri durdu. “Sen içeri gir,” dedi emniyet kemerimin mandalına bastırarak. “Ben ne istediğine bakacağım.”

Oturduğum yerde döndüm. Adam garaj yolunun girişine varmıştı, elleri yeleşinin ceplerinde orada bekliyordu. “Kim o?”

“Bilmiyorum. Komşudur belki? Dost canlısı birine benziyor.”

O zaman neden içeri girmek zorundaydım? Köprücük kemiğimi görmesin diye mi? Ah, ne dehşet verici ama. Ayrıca *komşudur belki* mi? Buraya sürekli geliyorsak Wayne yakınlarda kimin oturup oturmadığını bilmez miydi?

Minibüsten indim.

Ayağımı yere basarken yaşlı adamla göz göze geldik, elini cebinden çıkarıp bana küçük bir selam verdi. “İyi günler.”

Wayne kapısını kapadı ve birkaç adım sonra üzerinde ceketle minibusün arkasında belirdi. Ağır adımları sessizlikte yankılanıyordu. “İyi günler. Yardımcı olabilir miyim?”

İhtiyar yine gülümsedi. Şapkasının altından beyaz saç tutamları çıkmıştı ve yeleğinin cebinden okuma gözlüğü sarkıyordu. Yüzünde kan-
yon derinliğinde kırışıklıklar vardı. Ama bu kırışıklıklar sanki yılların neşesiyle oluşmuş gibi görünen güzel izlerdi.

“Yardıma gerek yok,” dedi elini uzatarak. “Kendimi tanıtmak istedim. Adım Ben Hooper, yolun yaklaşık beş yüz metre yukarısında oturuyorum.”

Geldiğimiz yönü işaret etti.

Wayne boğazım temizleyip Ben’in elini sıktı. “Memnun oldum, Ben. Ben de Wayne.”

Ben bakışlarım bana çevirdi. “Peki sen kimsin, tatlım?”

Gözlerinin bana kaydığını bilmek için Wayne’e bakmama gerek yoktu. Bakışları, kanepenin üzerindeki kaşındırıcı battaniyeden daha ağırdı. “Kızım, Mary.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Ben, hayatım boyunca duyduğum en canlı ve coşkulu sesle. Son derece rahat ve beni üzecek biçimde mutluydu.

Ben... nasıl böyle olunacağını bilmiyordum. Hiç bu kadar kolay gülümseyebilmiş miydim?

Bunu istiyordum.

“Ben de,” diye mırıldandım.

Ben gülümsedi ve başını yana yatırıp gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Biliyor musun, bana çok tanıdık geliyorsun. Ama nereden tanıdık geldiğini bir türlü çıkaramıyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Gerçekten mi?”

Wayne sırtarak, “Bunu söyleyen çok oluyor,” dedi. “Şu herkeste olan yüzlerden biri.”

Öyle miydi?

“Hah. Peki,” dedi Ben omzunu silkerek, gülümseyen yüzünü tekrar

Wayne'e çevirdi. "Neyse, bir şeye ihtiyacınız olursa ve dağdan inmek istemezseniz bana haber verin demeye gelmiştim."

"Teşekkürler," dedi Wayne. "Çok nazıksın. Gerçekten minnettarız."

"Hiç önemli değil. Komşular böyle zamanlar içindir, değil mi? Artık topluluk duygusunu kaybettik ama ben geri kazanmak için elimden geleni yapıyorum."

Ay. Çok tatlıydı. Sanırım İhtiyar Ben'i sevmiştim.

"Birbirimize yardım etmeliyiz," diye devam etti, "ekranlarla ve internetle kendimizi izole etmemeliyiz. iPhoneleri kaldırın. Aile değerlerine geri dönün."

Ah, hayır. Sevgim buraya kadardı.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Wayne. Bana bakıp kaşlarını çatı. Sonra kulübeye doğru imalı bir bakış attı.

Omzumu silkip başparmağımınla kapıyı işaret ettim. "Kilitli."

Durumu anlayarak elini cebine attı. "Kusura bakma. İşte."

Anahtarlık geniş bir kavis çizerek üzerime gelirken hiç düşünmeden elimi uzatıp havada yakaladım. Avucumu ters çevirip şaşkınlıkla anahtarlığa baktım. Vay be. Reflekslerim sağlandı. Bunu da listeme ekledim.

Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. Başarılı bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Çilek alerjisi. Çiçekli ceket. Ölü anne. Ev kuşu. Tarçınlı çörekler. Mor. Evde eğitim. İyi refleks.

"Hemen geliyorum. Önce biraz daha yakacak odun alacağım," dedi Wayne. "Sen git ısın, Mary."

Ben sözlerinin ardındaki imayı anladı. "Ben artık gideyim. Sonunda yollarımızın kesişmesine çok sevindim." O bana tekrar gözlerini kısarak bakarken kapının kilidini açmak için arkama döndüm.

Ayna dolu bir salonda kendi yüzümü seçemeyeceğimi düşünürsek ona tanıdık gelmem son derece ironikti.

"Seninle tanışmak da harikaydı," dedi Wayne arkamdan, "Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız. Yakacak odun, ilk yardım, ne olursa. Biz--"

Gıcırdayarak açılan kapı adamın sesini bastırdı ve şömineden gelen sıcaklık kaşınan, tahriş olmuş cildime o kadar iyi geldi ki iki komşu-

yu baş başa bırakıp hemen kapıyı kapadım. Ayaklarım beni kanepeye götürünce ateşe yakın oturdum. Şu âna dek ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Ellerimi şömineye tuttum, ta ki parmaklarım pembeleşip yeniden ısınana kadar. Ne var ki ısındıkça yorgunluğum daha da arttı.

Evin yan tarafından güm diye bir ses geldiğini duydum. Kulak kesilip dinledim ve birkaç saniye sonra tekrar duydum. Belki de yan cephedeki odunlar kaymıştı? Dürüst olmak gerekirse umursamayacak kadar yorgundum. Tek düşünebildiğim biraz kestirmektir.

Kanepeden kalkıp ceketimi kapının yanındaki askıya astım ve Wayne'in anahtarlarını elektrik düğmesinin yanındaki küçük kancaya taktım. Anahtarlar sallanırken birden donakaldım.

Zihnimde başka bir kapının görüntüsü belirdi. Yanında anahtarlık olan dar, beyaz bir kapıydı. Bu seferki anahtarlık bir kalastaki vidalı kanca değildi, dört gümüş kancası olan bir plakaydı ve üst kısmında beyaz, kıvrımlı harflerle "Aile Her Şeyden Önce Gelir" yazıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve kapıyla aramda bir kadın belirdi. Sırtı bana dönüktü, anahtarlarını kancaya asıyordu. Sanırım üzerinde hemşire forması vardı. Deniz mavisi ve şekilsizdi. Sırtından aşağı dökülen koyu renk saçlarını hızlıca topuz yaptı ve çantasını kapının yanındaki kırmızı kanepeye bıraktı.

Bu sefer gözlerimi kırıştırdığımda yeniden kulübenin duvarına bakıyordum.

Hassiktir. O gördüğüm annem miydi?

Kapı açıldı ve Wayne içeri girerek beni korkuttu. Ama bunu fark etmedi. Titreyerek çıplak kollarını ovuşturdu ve minibüste unuttuğum pembe alışveriş torbasını bana uzattı. "Meraklı insanlar. Buraya komşulardan uzaklaşmak için geldik," dedi sinirle, sonra yüzüme baktı. "Ne?"

Otomatiğe bağlamış gibi torbayı ondan aldım, aklım hâlâ siyah saçlı kadındaydı. "Annem hemşire miydi? Ya da doktor?" diye sordum birden.

Wayne bir adım geri çekildi. "Hayır. Ev hanımıydı. Neden sordun?"

İçim hüsrarla doldu. O zaman gördüğüm kadın annem değildi. "Sadece ne iş yaptığını merak ettim. Hemşire ya da doktor tanıdığımız var mı? Forma giyen biri?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Hayır. Neden?”

Omzumu silktim. “Bir şeyler hatırladığımı sandım ama sanırım yanlışmışım.”

Yüzü yumuşadı. “Bugün kendine fazla yüklendin.”

“Evet, Benadryl her şeyi berbat etti.”

“Hayır, bütün günü kastettim: İnsanlar, alışveriş, dışarıda olmak.”

Ona aval aval baktım, sorunun alerji krizi değil de evden çıkmak olduğunu düşünmesine şaşırmıştım. O *smoothie* canıma okumasaydı sahile uğramayı isteyerek gezimizi olabildiğince uzatmaya çalışırdım. “Evet, o da var.”

Kadının görüntüsü tekrar aklıma geldi. Ana hatlarmı netlikle görebiliyordum. Bu bir anı olmak *zorundaydı*. Bir arkadaşımın annesi filan olmalıydı. Keşke yüzünü görebilseydim, belki o zaman onu tanıyabilirdim. Ama kadın gitmişti, enerjimin geri kalanı da öyle.

Wayne uzanıp yüzüme düşen bir tutam saç geri çekti. Parmak uçları buz gibiydi. “İyi misin? Uzanmak ister misin?”

“İyi olur.” Tam dönüp gidecekken bakışlarım çıplak koluna takıldı ve kaşlarımı çattım. “Ceketin nerede?”

Tişörtüne baktı. “Ah. Arabada unutmuş olmalıyım. Sonra alırım.”

Minibüsten indiğinde üzerinde olduğuna yemin edebilirdim. Bu aptal Benadryl beynimle oyun oynuyordu. “Yemek hazır olunca beni uyandırır mısınız?”

“Tabii ki, evlat,” dedi şömineye biraz daha odun atarak.

Gürültüyü engellemek için odamın kapısını kapadım ve yeni ayakkabılarımı çıkardım. Ağır yorgan beni çağırıyordu, onu üzerime çekerek yatağa gömüldüğümde bugün bundan daha rahat olamayacağımı düşündüm. Gözlerim kapandı ama beynim durmuyordu.

“Yumurta mı yedin?” diye sormuştu Wayne, bana yanlış şeye alerjim olduğunu söylemeden önce.

“Büyük olsun lütfen,” demişti henüz son parti tamamen geçmeden vücudumu yine kurdeşenle kaplayacak bir şeyden daha sipariş ederken.

Uyumak istiyordum ama bu düşünceler kafamı kurcalayıp duruyordu.

Ben bugün olanları engelleyemezdim ama o engelleyebilirdi. Yani, başka nelere alerjim vardı? Ne olduklarını hatırlayamazken gıda alerjilerimi nasıl takip edebilirdim? Ve Wayne uygun kişi olmadığını kanıtlayıp dururken bu görevi ona nasıl devredebilirdim? İçimden bir ses onun yanında kendimi korumaya alışkın olduğumu söylüyordu ama neyi korumam gerektiğini hatırlayana kadar bunu yapamazdım.

Bu süre zarfında kaç darbe alacaktım? Ne yiyip içmemin güvenli olmadığını anlamaya çalışırken kaç günümü ilaçların neden olduğu sersemlikle kaybedecektim?

Sinir bozacak kadar mutluluk saçan kumsal posterime bakarken kendimi onun bu babalık işinde daha iyi olmasını dilerken buldum. Ama sonra hemen suçluluk duygusuna kapıldım.

Son günlerde benim için çok şey yapmıştı. Alt tarafı bir alerjiyi karıştırmışsa ne olmuştu yani? Berbat bir durumdu, tamam ama dünyanın sonu değildi. Ben kaza geçirip ortadan kaybolduğumdan beri doğru düzgün uyuyamamıştı muhtemelen. Bu, bana bakamayacağı anlamına gelmiyordu. İkimiz de bu yeni normale alışmaya çalışıyorduk.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. Bakışlarım Memur Bowman'ın buruşuk kartvizitine kaydı. Hâlâ lambamın önünde duruyordu.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadım gözlerimi yumarak. “Her şey yolunda.”

Benadryl yüzünden sızmak üzereyken dış kapının tekrar açılıp kapandığını duydum.

ON DÖRT

MARY

DÖRDÜNCÜ GÜN

Kasım soğuğu pençelerini içime geçirmeye çalışırken nefesim buhar hâlinde çıkıyordu. Kâsemi sıkıca kavradım ve nehir salıncağını tekrar hareket ettirmek için ayaklarımı yere bastırarak kendimi ittim. Yakında kış iyice bastıracaktı – eh, en azından Oregon’da kış ne kadar bastırabilirse o kadar bastıracaktı, yani çoğunlukla dondurucu yağmurlar yağacak, havaya nemden kaynaklı daimî bir soğuk hâkim olacaktı. Çok geçmeden o kulübeye tamamen tıklıp kalacaktım.

Bu düşünce beni o kadar tedirgin ediyordu ki tırnaklarımla derimi yüzüp nehre atabilirdim.

O kanalda uyanalı dört gün oluyordu ama bana aylar gibi gelmişti. Sonu gelmeyen belirsizlikten mi, Benadryl’in neden olduğu hâlsizlikten mi yoksa Wayne’in her saniye beni izlemesinden mi bilmiyordum ama çok bunalmıştım.

Dünkü kestirme birden on dokuz saatlik bir uyku maratonuna dönüşmüştü. Sabah geç saatlerde uyandığımda cildimde hâlâ belli belirsiz kurdeşenler vardı ve bir şey yemekten delicesine korkuyordum.

Ekmeğin güvenli olduğunu bildiğimden öğle yemeğinde kızarmış

ekmek yemiştim ama bu *taco* salatasının içindeki hiçbir şey beni risk alacak kadar cezbetmiyordu. Domatese, peynire ya da marula da alerjim olup olmadığını merak ederek bir saattir kâsenin içindeki malzemeleri analiz etmeye, salıncağın sakinleştirici hareketlerine odaklanmaya çalıştım.

İhtiyacım olan son şey dört günde üç alerji atağı geçirmektir ve Wayne'in ya da benim bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Alerjilerim hakkında eşit derecede bilgiliydik. Yani ikimiz de hiçbir şey bilmiyorduk.

Çatalımın ucundaki domatese kötü kötü bakıp kâseyi yanıma koydum. Waybrooke'ta kendimi *normal* bir ergen gibi hissetsem de normal olmak şimdi bana son derece uzak görünüyordu ama ben her şeyden çok o hissi geri istiyordum. şimdi her şey boğucu ve yanlış geliyordu.

Wayne arkamdaki bahçede odun kırıyor ama dönüp ona bakmadım. Gözünün üzerimde olduğunu biliyordum. Yavaş hareket eden bir su kütlesinin bir metre yakınında oturmam bile onu rahatsız ediyordu. Sanki sırf yakınlıktan boğulabilirmişim gibi. Gözlerimi devirdim ve kendimi biraz daha yukarı ittim.

"Mary, dikkatli ol. O salıncak görüldüğü kadar sağlam değıl," diye seslendi odun yığınının diğeri tarafından.

Mary. İsmim kulaklarımda çınladı, sanki beynim içeri girmesine izin vermiyordu.

Bir elimi başımın üzerine kaldırıp onu duyduğumu belirtircesine el salladım.

Muhtemelen yalnız başıma geçirebileceğim sadece birkaç dakikam kalmıştı. Birazdan hava kararacaktı ve sonra kulübeye geri dönecektim. Televizyona ve evden çıkmadığım sessiz sakin hayata. Oysa benim canım bir şeyler yapmak istiyordu. Hareket etmek. Gitmek. Yaşamak. Hastalıklı bir Naiplik vârisi gibi battaniyeye sarılıp kanepede oturmanın ötesinde bir amaç edinmek.

Bu lanet kulübeden çok sıkılmıştım.

Koşuya çıkmak, sahili gezmek ya da dağı tırmanmak istiyordum.

Enerjimi atacak herhangi bir şey olurdu ama hiçbirini yapamıyordum çünkü yapmama izin verilen tek şey Netflix izlemektir. O odun kırarken buraya gelmeme izin vermesi için bile bir ton dil dökmüştüm.

“Yağmur yağacak gibi duruyor...”

“Yemeğin ne olacak?”

“Ormanın bu tarafında çakallar var, biliyorsun.”

“Sen dışarıda olmaktan nefret edersin, ne oldu sana böyle?”

Sürekli ev kuşu olduğumu dayatıp duruyordu.

Anladık, evde oturmayı sevmem gerekiyordu. *Mary* evden hiç çıkmıyordu ama bu doğruysa neden o kanepede oturup *Schitt's Creek*'in bir sezonunu daha izlemektense kulübeyi ateşe vermeyi tercih edecekmişim gibi hissediyordum? Roselarla bir alıp veremediğim yoktu, Moira için ölürdüm ama buradan defolup gitmek için de adam öldürürdüm.

Çirkin ceketimin koluna dikilmiş minik Cezayir menekşesini çekiştirerek iç geçirdim. Bu kulübe sevimli ve huzurlu olabilirdi ama aynı zamanda cereyanlı, ıssız ve istediğim şeylerden yoksundu. İstediklerimin ne olduğunu hatırlamasam bile.

Suya odaklanarak derin bir nefes aldım ve soğğun tekrar ciğerlerime yerleşmesine izin verdim.

Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Hafızamdaki boşluklar rahatsız ediciydi, hepsi bu kadar. Belki eski eve döndüğümüzde düzelirdim. Wayne'e göre McMinnville çok büyük değildi ama bu hiçliğin ortasındaki küçük kasabadan daha büyüktü. Kendime biraz daha zaman tanımalıyım.

Yanımda duran kâseye baktım. *O zamana kadar açlıktan ölmezsem...*

Belki alerji testi yaptırabilirdim ya da Wayne doktorumu arayabilirdi? Yemeklerimi huzur içinde yemek istiyordum. Karnım guruldayınca kollarımı gövdeme sardım.

Göz ucundan bir hareketlenme görmemle yerimden sıçradım. Wayne baltasını omzuna atmış, salıncağın ucunda duruyordu. Başım yana yatırdı. “Korkuttun mu?”

Lizzo kalbim göğsümün içinde teklese de başımı salladım. “Hayır.”

Gülümsedi. “Üşümüşe benziyorsun. İçeri girip sıcak çikolata içmek ister misin? Hazır paketlerden birkaç tane olacaktı, istersen kalan sütü de kullanabilirsin.”

Elveda, temiz hava. Merhaba, Netflix. “Olur. İçelim.”

Ama kabul ederken bile süte alerjim olup olmadığı merak ediyordum. Ya da marşmelova.

Marşmelova alerjisi olan var mıydı?

Wayne kolunun tersiyle salıncağı durdurup kâsemi aldı. “Pek bir şey yememişsin.”

Ceketime iyice sarınsam da soğuk içime işleyerek titrememe neden oldu. “Çok aç değildim.”

Wayne bana ikimiz de yalan söylediğimi biliyormuşuz gibi baktı ama bir şey demedi. Gönülsüzce salıncaktan kalkıp bahçeyi geçtim.

Mary Boone sürekli kulübede olmayı dert etmezdi. Netflix onun en iyi arkadaşıydı.

Onu hiç anlamıyordum.

Kapıya yaklaştıkça içimi endişe sarsa da eve girdim. Birkaç gün dinleneceğim diye panik atak geçirmeye gerek yoktu. Tehlikede değildim. Tanrı aşkına, televizyon izlemekten başka yaptığım bir şey yoktu.

Sakin olmalıydım.

İleride bir gün bu endişelerimi hatırladığımda kendimi drama kraliçesi gibi hissedecektim. Anılarım bugün yarın geri gelecek, yapbozun parçaları yerine oturacaktı. Tekrar kendim gibi hissedecektim.

Ceketimi asıp kanepeye oturdum ve kumandayı elime aldım. Yine.

“Bu akşam ne izliyoruz?” diye sordu Wayne birkaç dakika sonra, sehpanın üzerine siyah seramik bir kupa koyarak. Çikolata kokulu buhar bana karakoldaki sıcak çikolatayı hatırlatınca içim rahatladı. Sıcak çikolata güvenliydi, üstelik Wayne içine marşmelov koymamıştı. “Umarım geçen seferkinden daha ilginç bir şeydir.”

Yüzünde dürüst ve mutlu bir ifade vardı çünkü o dürüst ve mutluydu. “Ne demek istiyorsun? Yeni Zelanda’daki pansiyonu kazanan kadınla ilgili olan çok eğlenceliydi. Özellikle de keçinin kendisi.”

Kahkaha atıp yatak odasının yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. “Keçi o filmin *tek* iyi yanıydı.”

“Zevkler ve renkler tartışılmazmış.”

Aşağı oka basarak film açıklamalarını gözden geçirdim ve klasikler bölümünde durdum. Bu filmlerin çoğunun afişi siyah beyazdı, arada bir de seksenlerden ya da doksanlardan romantik komedi filmleri çıkıyordu. Birkaçının olay örgüsü belli belirsiz zihnimde belirdi ve birkaçının da sonunda ne olduğunu neredeyse hatırlıyordum ki bu kısmen rahatlatıcıydı.

Ekranda *Sonsuza Dek* belirince birden bir duyguya kapıldım. Mutluluk muydu? Yoksa hasret miydi?

Oturduğum yerde döndüm. “Bunu daha önce izlemiş miydim?”

Wayne öne eğilip ekrana gözlerini kısarak baktı. “Külkedisi hikâyesi olan mı bu? Kelebek kanatları ve kitaplar olan?”

“Sanırım?” Özete tıkladım ve birlikte okuduk.

Wayne gülümsedi. “Bu annenin en sevdiği filmlerden biriydi.”

O hâlde bu, az önce hissettiğim duyguyu açıklıyordu. “Galiba bunu hatırlıyorum.”

“Çok sürmeyecek. Yakında her şeyi hatırlayacaksın.”

“Hemen hatırlasam keşke.” Oynat tuşuna bastım. Bu film beni rahatlatmış gibi hissediyordum ki bugün buna fazlasıyla ihtiyacım vardı.

Film oynarken oda karardı. Ekrandaki zavallı kız küçük bir çocuktan elmasıyla öldürücü atışlar yapabilen suistimale uğramış bir yetişkine dönüşürken filmde kayboldum. Her bir kelimeyi dudaklarımı oynatarak tekrar ediyordum ve filmin yarısına geldiğimde gözlerim doldu çünkü nihayet kendim gibi hissediyordum. Bunu biliyordum. Bu film –bir bakıma– bana aitti.

Filmin sonuna gelene kadar apaçık ağladığımı fark etmemiştim. Müzik yükselmişti, ekrandaki kız da ağlıyordu ve aniden artık *bu* kanepede değildim. Büyük, kırmızı bir kanepenin ortasındaydım, kucağında yaklaşık on tane tüylü battaniye vardı, yanımdaki biriyle aramda koca bir kâse tereyağlı patlamış mısır duruyordu. Antika bir ünitenin üzerindeki

televizyondan yayılan ışık dışında oda karanlıktı. Ekranda *Sonsuza Dek* oynuyordu. Uzun, koyu saçlı bir kadın yanımda oturmuş, sevdiği kıza sırtını dönen prens yumruğunu sallıyordu. “Bu sahneden nefret ediyorum!” diye bağırdı.

Oysa sesi hiç de nefret ediyormuş gibi değildi.

Ona bakıp, “Bu filmi on bin kez izledin, hâlâ nasıl bu kadar kızabiliyorsun?” dedim.

“Kızı ağlatmayı bıraktığında ben de kızmayı bırakacağım. Drew Barrymore mükemmel biri.”

“Katılıyorum.”

Üzerime patlamış mısır attı. Ben de ona atınca bana öfkeyle baktı ama ancak bir kedi yavrusu kadar tehditkâr görünüyordu. “Şımarık seni. Ortalığı dağıtmayı bırak yoksa kanepeyi sen temizlersin.”

“Ama sen başlattın!”

“Hiç de bile.”

Sonra bitti. Kulübedeki kanepeye geri döndüm. Kanepenin kolçağını öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım süngerine battı. Bu kesinlikle bir anıydı. Ve o kadını *tanıyordum*.

Yüzünü şimdi çok net görebiliyordum. Sıcak bakışları, burnundaki çiller, üst üste üçüncü gün topuz yaptığı saçları. Okul, erkekler ve arkadaşlar hakkında yaptığımız yüzlerce konuşmadaki sesini duyabiliyordum. Evden gizlice çıktığım için bana bağıırıyordu. Beni havuzdan alıyordu. Çarpmasın diye soğuk kahveyi benden saklıyordu. Dişçi randevularımı hatırlatıyor, bana araba sürmeyi öğretiyordu – kaldırma çok yaklaştın diye bağıırıyordu.

Hepsinde o vardı.

Şimdi gerçekten ağlıyordum. Olduğum yerde oturarak yüzünün her bir zerresini o kadar uzun süre inceledim ki Wayne boğazını temizleyene kadar filmin bittiğini fark etmedim bile.

“İyi misin?” diye sordu sallanan sandalyenin yanındaki lambayı yakarak. Oda sıcak bir ışıkla aydınlandı. Wayne gelip yanıma oturdu. “Ne oldu? Filme mi üzüldün?”

Kumandayı kanepenin kolçağına koyup gözyaşlarımı sildim ama konuşamıyordum. “Hayır... Sanırım... *Annemi* hatırladım.”

Kaskatı kesildi. “Öyle mi?”

Başımınla onaylayıp kemiklerimi titreten bir nefes aldım. Sonunda anılarım geri mi geliyordu?

Wayne elini arka cebine atıp rengi solmuş cüzdanını çıkardı. Başparmağıyla açtı. İçinde şu küçük fotoğraf gözlerinden vardı. En üstteki fotoğraf yeşil battaniyeye sarılmış bir bebeğe aitti; sanırım bu bendim. Wayne arkasındaki göze geçti, fotoğrafı gözden çıkardı ve gülümseyerek bana uzattı. “Hatırladığın kişi bu muydu?”

Onda annemin fotoğrafı mı vardı? Hatırlayamadığım annemin? Ve *bu zamana kadar* bana göstermemiş miydi? Gerçek, doğrulanabilir bir anımın olması düşüncesi çoğunlukla boş olan midemin heyecanla kasılmasına neden olurken kendimi toparlayarak son gözyaşlarımı da sildim. Fotoğrafı kendime yaklaştırıp gözlerimi kısarak afili bir binada dev bir şöminenin önünde duran iki kişiye baktım. Şöminenin üstü kırmızı ve beyaz çiçeklerle kaplıydı, önünde duran çift de düğün günleri olduğu belli olan günde kameraya kocaman gülümseyerek bakıyorlardı.

Wayne’i hemen tanıdım ama o zamanlar saçlarında çok daha az ak vardı. Keskin elmacık kemikleri hâlâ aynıydı. Kollarını, parlak beyaz saten ve danteller içindeki açık tenli bir kadına sarmıştı.

Uzun, bal sarısı saçları ve iri mavi gözleri olan bir kadına

Fotoğrafa şaşkınlıkla bakıp önce bir gözümü, sonra diğerini kapadım. Kadının yüzünü koyu kahverengi saçlar ve çillerle hayal ettim ama bu, bir yapboza yanlış parçayı oturtmaya çalışmak gibiydi. İnce, narin yüz hatlarını ne kadar bükersem bükeyim onu kırmızı kanepedeki kadına dönüştüremiyordum.

Yanılmış olmalıydım.

“Eee? O mu? Onu hatırlıyor musun?” diye sordu Wayne dikkatle.

Karmakarışık duygularımı gizlemek için gülümsedim. Çok hevesli görünüyordu. Ona gerçeği söyleyerek hevesini kırmak istemediğim için, “Evet,” dedim. “Evet, bu o.”

Yüzünde güller açtı. “Gördün mü? Ben sana ne dedim? Sabırlı ol, zamanla her şeyi hatırlayacaksın. Haklı mıymışım yoksa haklı mıymışım?”

Gülümsemeye devam ettiysem de hâlâ taş gibi kaskatıydım. “Haklıymışsın.”

Kendi kendine başıyla onaylayıp sandalyesine geri döndü, dönerken sessizce şarkı mırıldanıyordu. Sessizliği doldurmak için kumandayı alıp oynat tuşuna bastım.

Ne hissettiğimi anlamak için bir dakikaya –ya da doksan dakikaya– ihtiyacım vardı. Yanıldığım için üzölmüş müydüm? Sürekli “yanlış hatırlama” endişesine mi kapılıyordum? Ama neden hayal kırıklığından ziyade korku duyuyordum?

Son dört günün ayrıntıları zihnime doluştu; rahatlatıcı, destekleyici baba davranışları... ve hatalar. Wayne’in hiçbir eksiğim kalmasın diye eczanedeki bütün ilk yardım malzemelerini ve tamponları toplaması. Yanlış beden kıyafetler alması. Beni arayarak panik içinde karakola gelmesi. Bana yumurtaya alerjim olduğunu söylemesi. Yüzünde bir gülümsemeyle doğum belgemi vermesi. V yaka giydim diye beni azarlaması – *Sen hatırlamıyorsun. O yüzden kuralları bilmiyorsun.* Buradaki ilk gecemizde banyonun önüne temiz ve kuru kıyafetler bırakması. *Çilekler yüzünden olmalı...*

Açtığım filmin jeneriğı ekranı doldurunca dalgınlıkla başka bir tanesini başlattım.

Wayne güldü. “*Bu Nasıl Sarışın* mı? Bana işkence çekirtmeye mi çalışıyorsun?”

Ekрана gözlerimi kırpıştıtararak bakıp Elle Woods’un akşam yemeğinde terk edilirken hüngür hüngür ağladığını görünce şaşırdım. Omzumun üzerinden fırının saatine baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Artık uyanık olmak istemiyordum. Hem bu odada. Hem de kafamın içinde.

Durdur tuşuna basıp ayağa kalktım. Kamyon çarpmış gibi hissediyordum. Yorgunluktan geberiyordum, Benadryl sersemliğı uzak, enerjik bir anı gibiydi. “Şey, hayır, bu gecelik paçayı kurtardın. Ben yatmaya gidiyorum.”

Başıyla onayladı. “Tamam. İyi geceler, Mary’ciğim.”

Adım yine kulaklarımda çınladı.

“İyi geceler,” diye mırıldandım, odama giderken beni nasıl izlediğini görmezden gelmeye çalışarak.

Ben kapıyı kapayana kadar gözünü bile kırpmadı. Öyle ki kısacık bir an için kapıyı kilitlemeyi düşündüm.

Gerçekten sakinleşmeliydim.

ON BEŞ

DREW

“**B**urada ne işin var?” diye homurdandı Roane. Masanın etrafından dolaşıp sandalyesini çekti. “Ve ne zamandır ofisimdesin?”

Bilgisayarını kontrol edip ekranda şifre kutucuğunu görünce rahatladı.

“Bilmem. Birkaç dakika oldu herhâlde. Konuşmak için geldim ama sen Autumn’la meşguldün, ben de burada bekleyeyim dedim. Yoksa konuşmanızı dinlememi mi tercih ederdin?”

Oflayarak sandalyesine oturdu. “Bir dahaki sefere içeri davet edilme-yi bekle.”

Numaradan selam durdum. “Peki, efendim.”

Ve bundan hemen pişman oldum. Roane öne eğilip kollarını gereksiz büyüklükteki masasına dayadığında odadaki hava buz kesti. “Neden geldin?” diye tekrarlardı o sakın, kontrollü, memur sesiyle. “Derdin arabansa onu geri alamazsın. Henüz işimiz bitmedi, bir süre daha bizde kalacak.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Bir eğitim tatbikatında “yanlışıklıkla” hava-ya uçursa şaşırmazdım.

Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için başımı salladım. “Ah, hayır. Aslında tekne kızığında söylediklerin hakkında konuşmaya geldim. Lola’nın kaybolduğu gece hakkında başka bir şey daha biliyorum.”

Şaşkınlık içinde arkasına yaslanıp gümüş rengi küçük kayıt cihazına uzandı çünkü görünüşe bakılırsa 1975 yılındaydık, kendisinin bir ses kaydı uygulaması yoktu. Oynat tuşuna basıp mikrofona, “Andrew Carter-Diaz, ek açıklama” dedi, sonra cihazı bana doğru çevirdi. “Bana söyleyeceğin başka şeyler mi var?”

Beni kaydetmesine sinir olsam da bu işi başıma kendim açmıştım. Şu saatten sonra fikrimi değiştirdiğimi söyleyip çekip gidemezdim. Bu onu sadece şüphelendirirdi ve burası kameralarla doluydu. Garip davrandığımı düşünürse hemen kamera kayıtlarına bakıp beni bilgisayarını kurcalarken yakalardı. O USB’deki herhangi bir şeyi çözmeden kelepçelenmiş olurdum.

İçten görünmeliydim ve bunu yapmanın tek yolu ona gerçek bir şey söylemekti.

“Evet, var.”

“Ve bunu yanında bir ebeveynin olmadan, avukatın olmadan ve kendi hür iradenle mi yapıyorsun?”

“Evet.”

Sandalyesini gıcırdatarak arkasına yaslandı. “Devam et.”

Of, ondan nefret ediyordum. Bu kadar klişe bir polis olmak zorunda mıydı?

“Nehirde bana Lola’nın neden arabadan indiğini sormuştun.”

“Evet.”

O ânı tekrar yaşarken göğsüm sıkıştı. Lola’nın yüzündeki ifade. Kapının çarpma sesi. Giderkenki görüntüsü. Derin bir nefes aldım. “Ben... İlişkimizi bitirmiştik. Bu yüzden arabadan indi, ben de bu yüzden peşinden gitmedim.”

Kahrolası bir pislik gibi.

Roane kirli sakalını kaşıdı. “Lola’dan ayrıldın mı? Neden?”

Bu kısımdan nefret ediyordum. “Çünkü aptalın tekiyim. Çünkü

evlenmekten bahsediyordu, ben de panikledim. Beni onu aldatmakla suçlayınca kavga ettik. Öfkeyle çekip gitti. Ben de eve döndüm. Bütün hikâye bundan ibaret.”

“Onu aldattın mı?”

Yüzümü buruşturdum. “Tabii ki hayır.”

“Ondan sadece ayrıldıysan bu gizlilik niye? Neden bunu bana ilk konuştuğumuzda söylemedin?”

“Çünkü bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Son konuşmamız tartışmaya dönüştü, sonra da ortadan kayboldu. Kimsenin ona bu şekilde zarar verdiğimi bilmesini istemedim.”

“Neden şimdi söylüyorsun?”

“Çünkü Lola’ya zarar verdim ama herkesin düşündüğü şekilde değil. Ayrıca ben ondan ayrıldığım için kendimi suçlarken bütün kasaba onu öldürdüğüme karar verdi. Ben... Gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü haklısın, her şeyin suçlusu benim. İlişkimizi bitirmemiş olsaydım hışım ile çekip gitmezdi ve bunların hiçbirisi yaşanmazdı.”

Son kısmı sesli söylemek boğazımı yaktı.

Ayağa kalkmak için hareketlendim ama Roane elini kaldırdı. Yüzündeki ifadesi o ciddi polis bakışından üzüntüye dönüştü. Yoksa pişmanlık mıydı? Tekrar oturdum.

“Dur biraz. Geleceği düşünmek için ikiniz de çok gençsiniz ve bu tür bir konuşma pek çok insanın, özellikle de sizin yaşınızdaki çocukların soğukkanlılığını kaybetmesine neden olur. Lola’nın ailesinden göremediğini düşündüğü desteği sende araması anlaşılır bir şey ama on yedi yaşında ona kendini adayacağını sözünü vermen beklenemez. Doğrusunu istersen paniklemeseydin daha çok endişelenirdim.”

Başımı salladım. “Paniklemekten bahsetmiyoruz. Mesele sadece Lola’nın kalbini kırmam olsaydı tamam. Ama onu orada tek başına bıraktım. Bunun hiçbir mazereti olamaz.”

“Burası güvenli bir kasaba. Nehirden eve dönebilmeliydi.”

“Ama dönemedi, değil mi?”

“Hayır, dönemedi.” Roane gözlerini kısınca ne demek istediğini anla-

dım. Lola benim söylediğim gibi çekip gitmiş *olsaydı* eve sağ salım dönebilirdi. Çünkü Washington City cennet gibi bir yerdi. Burası *güvenli* bir kasabaydı. Dolayısıyla *ben* yalancı olmalıydım.

Ben bir şey söylemeyince kayıt cihazım bana doğru itti. “Bir daha anlat, Drew. Sen Lola’dan ayrıldıktan sonra ona ne oldu?”

Burnumun köprüsünü sıktım. Aniden hiç hissetmediğim kadar bitkin hissetmeye başlasam da sorusunu yanıtladım. “Arabadan indi ve yolun aşağısına doğru koştu. Ben de eve gittim.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Elimi indirdim. “Bildiklerimin hepsi bu kadar.”

İlgisiz bir tavırla uzanıp kayıt cihazını durdurdu. “Bunu benimle paylaşmana sevindim. Tutanağa ekleyeceğim.”

Ayağa kalktım. “Teşekkür ederim. Habersiz geldiğim için özür dilerim.”

“Geç oldu. Doğruca eve git, tamam mı?”

“Tamam.”

Karakoldan çıktım ve pencereleri geçer geçmez koşmaya başladım. Autumn’la Max Liberty’nin önünde yan yana duruyorlardı. Beni görünce yüzlerindeki ifade panikten rahatlamaya dönmüştü.

“Lanet olsun, Drew. Seni enselediler sandım,” dedi Max.

Autumn babasının ofisinin penceresini işaret etti. “Babam içeri girince altıma sıçacaktım. Ne oldu?”

“Konuşarak paçayı yırttım.”

İkisi aynı anda, “Nasıl?” diye sordu.

“Ne fark eder? Biri bizi o USB’yle yakalamadan önce buradan gidip kayıtlarda ne olduğuna bakmalıyız.”

“Hadi bize gidelim,” dedi Autumn yolcu kapısını açarak. “Babam dörde kadar burada olacak. Ev boş.”

Başımınla onaylayıp yeniden şoför koltuğuna oturdum. Arka koltuğa geçen Max anahtarı bana uzattı – kendi arabasında en azından öne binmesi gerektiğine dair bir şeyler homurdandı ama onu duymazdan geldik.

Autumn'm evinden biraz uzakta, insanların çöp konteynırlarını bıraktıkları bir sokağa park ettim ve komşulardan biri bizi görmeden önce kaldırımında hızla ilerledik.

Autumn bizi içeri alıp elektrik düğmesine bastı. Tepe ışıkları içeride bir L koltuk, iki armut koltuk ve şöminenin üzerinde bir televizyon olan tonozlu tavanlı, geniş oturma odasını aydınlattı. Daha önce Autumn'm evine hiç girmemiştim. Hep Lola'nın evine giderdik. Sağda karanlık mutfak vardı ama Autumn oranın ışığını yakmadan kendini kanepeye attı. "Vay canına, çok stresliydi."

Max armut koltuklardan birine oturunca sırık gibi vücudunun yarısı koltuğa gömüldü. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Sanki... gizli ajanız. Dostum, adrenalın yüklüyüm. Bütün gece ayakta kalabilirim. Yorgun bile değilim."

"Güzel çünkü bu kayıtların hepsini dinlememiz sabahı bulur," dedim. "USB'yi ver."

Ağzı açık kaldı. "Ne? Sende değil mi?"

Bütün kanım çekildi. "*Kaybettim* deme sakın?"

Kahkaha attı. "Şaka, şaka."

Onu yere serdiğimde nefesinin nasıl kesileceğini gözümde canlandırdım. "Seni geberteceğim. Roane da sonunda beni tutuklamak için gerçek bir neden bulmuş olacak."

Autumn gözlerini devirip ayağa kalktı. "İkiniz de sinir bozucusunuz. Ben gidip dizüstü bilgisayarımı getireceğim. Kanepeye kan bulaştırmamaya çalışın."

Max'e dik dik baktım. "O USB'yi bana ver yoksa yumruğu yersin."

"Gizli ajan havamı mahvediyorsun." Cebini karıştırdı ve iki parmağıyla tutarak USB'yi çıkardı. "Al. Mutlu oldun mu?"

USB'yi elinden kaptım. "Bunda bir şey bulursak mutlu olacağım."

"Ben de," dedi Autumn elinde mor, mavi ve siyah galaksi kapaklı bir dizüstü bilgisayarla dönerek. Bilgisayarı L koltuğun ortasındaki minderin önüne koydu, ben de USB'yi ona verdim. Kayıtlar yüklenince oynat tuşuna bastı.

Bilgisayarın hoparlörleri odayı mızımız bir ergen sesiyle doldurdu. “Hey, selam, merhaba. İhbar hattı mı? Size bir ipucu vereceğim. Alışveriş merkezini kontrol edin. O çok kibirli biri. Umarım asla–”

Autumn atlat tuşuna bastı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Sonraki kayıt başladı.

“Hey, selam. Şu Lola denen kız Teksas’ta. Teyzem onu orada görmüş. Rodeo yarışına katılmış. Onu Rodeo Austin web sitesinde görebilir–”

Atlat. Evet, tabii, Lola rodeo yapacak... Ölmeyi tercih ederdi.

Autumn inleyip durdur tuşuna bastı. “Peki, planımız ne? Hepsini dinleyecek miyiz? Beş haftalık sahte aramaları ayıklamak epey zaman alır ki saat on biri geçti bile.”

Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzattım. “Al. Kayıtları telefonlarımıza indirip bölüşebiliriz. Her birimiz bir set alırsak üç kat daha hızlı dinleriz.”

“Zekice. Yakala.” Max telefonunu odanın öbür ucuna atınca Autumn onu yüzüme çarpmadan havada yakaladı.

On beş dakika sonra kanepedeki yerine dönüp kulaklıklarını takmış, ilk haftanın binlerce S.L.09.29A kaydını dinliyordu. Max armut koltuğa uzanmış, S.L.09.29B ve S.L.09.29C’yi dinliyordu; ben de kanepenin öbür ucunda, şu anda bir çalma listesinde olan onlarca “D” ve “E” dosyasına bakıyordum. Hepimizin elinin altında not defteri vardı ama içimden bir ses bu gecenin alelacele yazılmış notlardan çok atlamalarla geçeceğini söylüyordu.

İnsanların Lola’yı kasabada dolaşırken ya da Dairy Queen’in yemek salonunda yemek yerken gördükleri konusunda ısrar etmelerini dinledim. Adamın biri altı kere arayıp onu uzaylılar tarafından kaçırılırken gördüğünü söylemişti. Üç farklı yaşlı kadın arayıp onu bulmamızı umduklarını söylemiş, hepsi de ona sırt çeviren “kötü çocuk” a kin kusmuştu. Autumn’ın vegan pizzasını teslim almamız dışında saatlerce yerimizden kıpırdamadık. Arayanlardan bazıları ismini veriyor, bazıları telefon

numarasını bırakıyordu ama çoğu saçma sapan şeyler söyleyip telefonu kapatıyordu. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu ancak ihbar hattı de-dektifliği bir koşu değil, maratondur.

Saat üçe gelirken beynim artık öfke ve insan seslerinden oluşan bir bulamaca dönmüştü. Bay O-Kadar-Adrenalin-Doluyum-Ki-Sabaha-Ka-dar-Oturabilirim horul horul uyurken Autumn ara ara dalıyor, uyanık kalmak için her beş dakikada bir kanepede pozisyon değiştiriyordu. Ayağa kalktığımda sırtım çatırdadı. "Hepimiz burada uyuyakalmadan önce bu gecelik paydos edelim."

Autumn bana bakıp bir kulaklığını çıkardı. "Hımm?"

"Eğer babalarım uyanır da beni odamda bulamazlarsa ayvayı yerim. Hem Roane vardiyasından döndüğünde hepimizi burada bulursa ne olacağını düşünebiliyor musun?"

Autumn ürperdi ve Max ikimizin de yerinden sıçramasına neden olan hırıltılı bir ses daha çıkardı.

Autumn telefonunu ve bilgisayarını topladı. "Doğru diyorsun. Yarın okuldan sonra devam ederiz. Babam saat birde karakola gidecek."

Dişe dokunur bir şey bulana kadar vazgeçmek bir seçenek değilmiş gibi davranması beni gülümsetti. "Yine de USB sende kalsın. Ne olur ne olmaz. Burası karakoldan çalınan verileri arayacağı son yer."

"Evet, elbette." Başıyla Max'i işaret etti. "Onu da eve götür, lütfen. İhtiyacım olan son şey babamın Max'le gizlice görüştüğümü düşünmesi."

Başımla onayladım ve homurdanarak doğrulana kadar Max'in ayağını tekmeledim.

"Nerede... ne?" diye mırıldandı.

Güldüm. "Hadi bakalım, Komiser Uyku Apnesi. Kalkma vakti geldi."

"Ha?"

"Arabana. Git."

Kendi başına ayağa kalkması tam beş dakika, dış kapıya varması da üç dakika sürdü. Ama soğuk onu kendine getirdi ve Liberty'ye vardığımızda beni eve bırakabilmek için eliyle anahtarı istedi.

Sessiz kasabada ilerlerken kulaklarımda yüzlerce kayıt çınılıyordu.

O şeytan çocuk...

Bu kasabadaki kimse bana baktığında bir delikanlı görmüyordu. Hatta bir insan bile görmüyorlardı. Bir tehdit görüyorlardı. Bir uyarı. Bir tehlike işareti. Lola'nın yerine kaybolmasını diledikleri birini. Sanırım evimde kendimi yeniden *evimde* hissedebilmemin tek yolu onu bulmaktı. Bu durumu düzeltmek zorundayım.

Max bizimkinden birkaç ev geride kaldırıma yanaşınca kapının kolu uzandım.

"Hey, Drew?"

Dönüp ona baktım. "Evet?"

Yorgunluktan gözleri kapansa da gülümsüyordu. "Bütün bunları yaptığın için harika birisin."

"Ne yaptığım için?"

"Bunu," dedi kucağımdaki telefonumu işaret ederek. "Karakol, harita, kayıtlar, ilanlar... Lola için yaptığın her şey."

"Herkesin değer verdiği biri için yapacağı şeyi yapıyorum."

"Belki. Ama herkes bu kadar önemsemez."

Arabadan inip gidişini izlerken sözlerini kafamda evirip çevirdim.

Yanıldığını umdum. Çünkü bundan daha azını yapmayı hayal bile edemiyordum.

Evin arkasından dolandım. Bütün ışıklar kapalıydı, yani yakalanmamıştım. Arka bahçedeki ağaca tırmanıp pencereden içeri girdim. Odam bıraktığım gibi duruyordu. Sahte-Yastık-Drew hâlâ yorganın altındaydı ve babalarımın içeri girdiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Pencereyi arkamdan kapadım ve daha fazla sürpriz ziyaretçi gelmesin diye kilitledim.

Masanın altındaki havalandırma deliğinden içeri yayılan sıcaklık, ellerimin ısındıkça karıncalanmasına neden oldu. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp yastıkları bir kenara iterek yatağa girdim ve telefonumu komodinin üstüne bıraktıktan sonra rahatlayarak oh çektim.

Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyordum.

Saat çok geç olmuştu. Uyumam ve beynimi biraz olsun dinlendir-

mem gerekiyordu ama gözlerimi kapadığımda tek görebildiğim Lola'ydı. Onu bulmamı bekliyordu.

Gözlerimi tekrar açıp kulaklığımı aldım. Başka bir arayanın sesi kulaklarıma doldu; kadın dün sabah Lola'yı havada uçarken gördüğüne ısrar ediyordu, sonra da kahkahayı basıp telefonu kapadı.

Uyumam gerektiğini biliyordum. Ama bırakamıyordum.

ON ALTI

DREW

Sıçrayarak uyandım, neredeyse kafamı komodine çarpıyordum. Derken gördüğüm rüyanın parçaları zihnimden silinmeye başladı – toprak zemin, toprağa sürtünen tırnaklar. İçimin ürpermesiyle tüylerim diken diken oldu ve güçlkle de olsa doğrulup oturdum.

Koluma bir kablo dolanmıştı. Kabloyu çektiğimde yorganın altından telefonum çıktı. Ona şaşkın şaşkın bakarak gözlerimi ovuştururken aklıma dün gece geldi. Kayıtları dinlerken uyuyakalmış olmalıydım.

Aşağı eğilip yerden hızlı şarj aletinin ucunu aldım, ben hazırlanırken bitmiş şarjının günü çıkaracak kadar dolmasını umuyordum. Telefonu komodinın üzerine bıraktım ve gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım. Güneş ışığı camdan içeri süzülüyordu. *Çok fazla* güneş ışığı.

Komodinin üzerindeki saat neredeyse on iki buçuğu gösteriyordu.

Hassiktir. Telefonumun şarjı bittiğinden alarm çalmamıştı. Okula *fena hâlde* geç kalmıştım.

Ellerimin ayasım gözlerime bastırıp küfrettim. Hem de ağız dolusu.

Artık bir anlamı var mıydı bilmiyordum çünkü babalarım muhtemelen öğrenci işlerinden o otomatik “Çocuğunuz... *Andrew Carter-Di-*

az... bugün okula gelmedi" çağrısını almışlardı. Ayrıca kendimi bok gibi hissediyordum. Gözlerim, başım, kaslarım ağrıyordu. Tek istediğim kulaklığımı takıp bütün gün yatmaktı.

Ama Roane'un yüzü zihnimde canlandı. İyi Şerif benim ne istediğimi umursamıyordu. Okula gitmediğimi duyarsa kasabayı terk etmediğimden emin olmak için kapıma dayanırdı.

Temiz bir kot pantolon, lacivert bir tişört ve geçen yıl Lola'nın Noel hediyesi olan siyah "Brooklyn'e Kadar Uyumak Yok" Beastie Boys *sweatshirt*ümü giydim. "Uyumak yok" kısmı bugünü daha iyi anlatamazdı.

Telefonumu alıp banyo lavabosunun yanındaki prize taktım. Şimdi-den yüzde on beş olmuştu. Çıkmadan önce yirmi beşe çıkarabilirsem gün boyu yeterdi ama okuldan sonra kayıtların geri kalanını dinleyeceksek tekrar şarj etmem gerekecekti. Şifremi girdiğimde bütün cevapsız aramalar ve mesajlar ekrana dolmuştu.

Babalarımın ikisinden de birer arama ve neden okulda olmadığımı soran sesli mesajlar vardı. Diş fırçamı ağzıma sokup ikisine de uyuyakaldığımı ve şimdi hazırlandığımı söyleyen bir mesaj gönderdim. Max'le Autumn da benzer mesajlar atmışlardı. Max ilk mesajını sabah atmıştı, evimin önünde olduğunu ve hâlâ beni okula bırakacak birine ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Görünüşe bakılırsa yaklaşık on beş dakika beklemiş, sonra yukarı tırmanıp camıma vurmuş, sonunda da pès edip okula gitmişti.

Hassiktir. Özür dilerim yazıp yaklaşık bir düzine eliyle yüzünü kapayan emojiyle birlikte gönderdim. Neredeyse ânında ekranda o üç küçük nokta belirdi,

Max: Dostum ölü gibi uyuyordun

Ben: kb. seni duymadım bile.

Max: belli. ama seni anlıyorum. kendim de zar zor kalktım.

İki kez erteleye bastıktan sonra annem odama dalıp beni uyandırdı.

Neyse ki iki babam da ben okula gitmeden çok önce işe gitmek üzere evden çıkıyordu yoksa ben de onunla aynı kaderi paylaşırdım.

Ben: tahmin edebiliyorum.

Max: İstersen öğle yemeğinde çıkıp seni almaya gelebilirim? Yoksa okulu asacak mısın????

Ben: Yapamam. Roane hemen peşime düşer

Max: Tamam, geliyorum. Bugün öğle yemeğim üçüncü periyotta.

Ona bir başparmak emojisi gönderdim, bitmek bilmeyen yardım etme hevesine minnettardım ama daha da iyisi, üçüncü periyottaki öğle yemeği, kayıtları dinlemek ve telefonumu şarj etmek için fazladan otuz dakikam olduğu anlamına geliyordu. Telefonu tekrar lavabonun yanına koyup dişlerimi fırçalamayı bitirdim.

En azından bir aracım vardı. Okulla bizim evin arası iki kilometreyi buluyordu ve yürümek şöyle dursun, yüzümü yıkayacak enerjim bile yoktu. Kaydı hoparlörde açtım. Aynı anda birden fazla iş yapabilirdim. Su ısınırken bir sonraki kaydı başlattım.

“Merhaba, ihbar hattı mı?” diye sordu bir kadın. “Benim adım Diana ve sanırım o kızı dün Eugene’de gördüm. Bir grup üniversite öğrencisiyle birlikteydi ama çok daha büyük görünüyordu, saçları turuncuydu ve o–”

Atlat.

“İsmimi vermek istemiyorum. Şu Lola denen kız kaçtı. Boşuna aramayın, onu ve acınası ailesini sürekli haberlerde görmekten sık–”

Atlat. Gerçi sesi, siyasi çalışmalar dersindeki burnu havada golf takımı kaptanının sesine bir hayli benziyordu. Eğer ihbar hattını arayıp Lola’nın ortadan kaybolmasının *kendisi* için ne kadar rahatsız edici olduğundan yakındığım öğrenirsem Jetta’sının lastiklerini gizemli biçimde kesilmiş bulabilirdi.

“Bakın söylüyorum. Onu uzaylılar kaç–”

Gözlerimi devirdim ve yüzüme sıcak su çarptım. Atlat.

“Şey, merhaba. Benim adım Meredith Hoyt. Çoktan 911’i aradım ve bilgiyi ileteceklerini söylediler ama her ihtimale karşı bu numarayı da Google’da buldum. Sanırım şu Lola isimli kayıp kızı gördüm. Bir adamla beraber Waybrooke’taki bir lokantadan çıktı, o olduğundan emin değilim ama–”

Tam atlatacaktım ki, “–üzerinde haberlerdeki fotoğrafta giydiği kot ceketin aynısı vardı. Kolları çiçekli olan,” dediğini duydum.

Çenemden ve kollarımdan aşağı su damlar hâlde donakaldım.

Az önce... halüsinasyon mu görmüştüm? Hâlâ uyuyor muydum? Yansımama gözlerimi kırpıştırarak baktım. Az önceki şeyi duymuş olmam mümkün değildi. Yanlış duymuş olmalıydım.

Yüzümü kurulayıp kaydı geri sardım.

Meredith Hoyt’un titrek sesi küçük banyomu tekrar doldurdu. “... üzerinde haberlerdeki fotoğrafta giydiği kot ceketin aynısı vardı. Kolları çiçekli olan.”

Durdur tuşuna bastım çünkü sanırım kalbim durmuştu.

Aklımdan o cekete dair binlerce anı geçti. Okulda. Plajda. Mutfak masamda. Havuzda. Solmuş kot kumaşı, Lola’nın kumaşçıdan kendi elleriyle seçtiği pembe altın düğmeler. Autumn’ın geçen yılki moda tasarımı final ödevinin bir parçası olarak pembe altın iplikle büyük bir titizlikle elinde diktiği çiçekli kollar.

O ceketi Lola için yapmıştı. Hatta etiketine isminin baş harflerini bile dikmişti.

Lola o ceketi üzerinden çıkarmazdı, kaybolduğu gece de üzerindeydi.

Gerisini duymak için can atarak tekrar oynat tuşuna bastım.

“Çene hizasında koyu renk saçları vardı, kot pantolonla siyah tişört giymiş, beyaz bere takmıştı,” diye devam etti kadın, sonra ara verip öksürdü. “Adamla birlikte gitti. Adam orta yaşlıydı. Kırklarındaydı sanki? Belki de babasıydı? Bayağı uzun boyluydu, yüzü köşeliydi ve boyası dökmüş büyük, gri bir minibüs kullanıyordu. Plakasını alamadım. Onları öğlen civarı gördüm. Hatta birkaç dakika önce. Yemin ederim kız tıpkı Lola’ya benziyordu.”

Hassiktir. Kaydın tarih ve saatini kontrol ettim. Arama hemen hemen yirmi dört saat önce yapılmıştı.

Lola dün hayattaydı. Bir yabancıyla beraber bir lokantanın önünde görülmüştü ve kanıtı da buradaydı. Meredith Hoyt iletişim bilgilerini bıraktıktan sonra kayıt bitiyordu. Bir sonraki kayıt başlamadan önce durdurdum çünkü her neyse önemli değildi. Bu arama kadar önemli değildi.

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Lola haftalardır ortalıkta yoktu ve tuhaf minibüsü olan bir adamla mı takılıyordu? Boyası dökülmüş, alelade bir minibüsten hiçbir zaman hayır gelmezdi. Birlikte olduğu adam kesinlikle babası değildi, o zaman kimdi bu herif?

Ve Lola neden eve dönmemişti?

Midem kasıldı. Belki de dönemiyordu. Belki de adam eve dönmesine izin vermiyordu.

Şu anda Lola'yla mıydı? Hepimiz oturmuş onun nerede olduğunu merak ederken son beş haftada ne olmuştu?

Gözlerimdeki vahşi bakış aynaya yansdı. Sanırım yine kusacaktım.

Şarj aletini duvardan sökercesine alıp Waybrooke'u araştırmak üzere bilgisayarıma koştum. Haritada sahilin aşağısında, Florence yakınlarında bir yer çıktı. Buradan birkaç saat uzaklıktaydı. En azından hâlâ Oregon'daydı. Ya da dün öyleydi. Bunca zaman sonra bu kadar yakındaysa muhtemelen adamın bölgeyi ya da eyaleti terk etmek gibi bir planı yoktu. Belki de hâlâ bir şansım vardı...

Ama şimdi ne yapmam gerekiyordu? Elimde bir ipucu vardı ama onunla ne yapacaktım? Autumn'ı aradım fakat cevap vermedi. Max'i arama zahmetine girmedim çünkü telefonunu asla sessize almazdı ve sınıfta çalarsa günün geri kalanında elinden alırlardı.

Telefonumun ekranına baktım, Meredith'in aramasında kalmıştı. Bir dakika yedi saniye her şeyi değiştirmişti. Başka seçeneğim yoktu. Roan'e ihtiyacım vardı. Bilgisayarına girdiğimi öğrenecekti ama Lola'nın ceketinin eşkalini tanıyacak ve ne yapacağını bilecekti. Lokantadaki insanlarla konuşma ya da polisleri oraya gönderme yetkisi vardı. Belki baş-

ka biri minibüsü görüp plakasını almıştı ya da belki güvenlik kamerasına yakalanmıştı. O izleri takip ederek Lola'ya ulaşabilirdi.

Eve dönebilirdi.

Bu kâbus bitebilirdi.

Umut nabzımın boğazımda atmasına neden oluyordu. Roane'un anlatacaklarımı dinlemesini sağlamalıydım.

Kayıp ilanı dosyamı açıp alttaki bilgileri yeniden yazdım. Altını çizdim. Kalın yaptım. Puntosunu büyüttüm.

İsmi: Lola Elizabeth Scott

Yaşı: 17

Saç rengi: Koyu kahverengi

Göz rengi: Yeşil

Son görülmesi: 29 Eylül 12.17'de Oregon, Waybrooke'ta bir lokantada, kırk yaşlarında bir adamla birlikte. Adam uzun boylu, köşeli yüzlü.

Boyası dökülmüş gri bir minibüs kullanıyor.

İlandaki fotoğrafı silip yerine masaüstü fotoğrafımı koydum. Sahildeki fotoğrafımızı. Sadece o olsun diye kırpıttım. Kot ceket apaçık görünüyordu. Yazdır tuşuna bastım, ayakkabılarımı giydim ve telefonumun şarj aletini çantama koydum. İlanı yazıcının ön tepsisinden aldığım gibi evden koşarak çıktım.

Kapıyı kilitlemek için bile durmadım. Sadece koşuyordum.

Mahalle boyunca kasabanın merkezine kadar koştum.

Nefes nefese koşarken kaldırımda yayalardan kaçındım. İnsanlar bana bağırarak yavaş olmamı söylüyorlardı ama ben hiç oralı olmayıp sırt çantamın kayışlarını ve yeni ilanı vahşi bir hayvan gibi tutarak karakolun kapısından içeri daldım.

Zavallı Savannah oturduğu yerden ayağa fırlayıp elini kalbine koydu. "Ne oluyor ya—" diye bağırdı ama ben çoktan masasma varmışım.

"Şerif geldi mi? Acil bir durum var da," dedim nefes nefese.

Roane ofisinin kapısında belirdi, ceketini hâlâ üzerindeydi. İçeri yeni girmiş olmalıydı. “Drew? Burada ne işin var? Neden okulda değilsin?”

“Uyuyakalmışım.” Savannah’nın masasının etrafından dolaştım. “Sana bir şey göstermem gerek.”

Bana imalı imalı baktı. *Aptal gibi davranıyorsun* bakışıydı bu. Ama yine de kenara çekilip ofisine girmeme izin verdi ve kapıyı arkamızdan ayağıyla kapadı. “Otur.”

Dün geceki koltuğa oturup sırt çantamı yere bıraktım. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı tam yüzüme vuruyordu. Gözlerime gelmemesi için öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım.

Roane ceketini çıkardı ve masasının üstündeki dağınıklığı bir kenara itti. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Drew? İfadene ekleyeceğin başka bir şey mi var?”

Göğsüm hâlâ hızla şişip iniyordu. “Hayır. Lola’yla ilgili bir ipucum var.”

Roane kaşlarını kaldırıp yerine oturdu. “Dinliyorum.”

“Güzel. Dinlemeye devam et.” Cebimden telefonumu çıkarıp Meredith Hoyt’un mesajını oynattım. Sesi aramızdaki boşluğu doldurdu. Roane kadının anlattıklarını dinlerken ben de onu izledim. Yeni ilanı masasının üzerine koyup zamanı ve adama dair detayları işaret ettim. Kayıt bittiğinde önemini vurgulamak için tekrar oynattım. Ceketten bahsettiği yerde durdurdum.

“Lola bu. Tarife mükemmel uyuyor,” dedim fotoğraftaki cekete vura-
rak. “O ceket bu ceket. Lola bu.”

Roane çok uzun, çok sessiz bir dakika boyunca ilanın üzerindeki fotoğrafa baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. “Hatırlıyorum. Autumn’ın o şeyi yapması bir ay sürmüştü.” Elinin altındaki bir deftere bazı notlar yazdı, benim ilana yazdıklarımı neredeyse kelimesi kelimesine kopyalıyor gibi görünüyordu. “Ama aynısı olma ihtimali ne? Pek çok insanın kot ceketini var. Kuzeybatı Pasifik’te yaşıyoruz.”

“Pek çok insanın pastel çiçekli kolları olan, etiketine Lola’nın isminin baş harfleri dikilmiş el yapımı ceketini mi var? Evinde hâlâ o kumaştan parçalar vardır muhtemelen.”

Kahkaha atarak bir şeyler daha yazdı. “Muhtemelen vardır.”

“En azından oraya gidip bakmaya değer, değil mi? Ceket tek başına yeterli olmayabilir ama belki lokantada ceketini giyerken çekilmiş görüntüleri vardır? Ya da aracın görüntüleri? Ya da yanındaki adamın?”

Başıyla onaylayıp notlarını gözden geçirdikten sonra kaşlarını çatarak bana baktı. “Lokantadaki kadına nasıl ulaştın? Bunlardan birini mi görmüş?” diye sordu kaleminin tersiyle masasının üzerindeki ilan işaret ederek.

Aynen, onları posta güverciniyle lanet olası sahile göndermişim. “Hayır, kadın ihbar hattını ara—”

Cümlemin devamını getiremedim, hatamın ağırlığı beni koltuğuma, kör edici güneş ışığına doğru geri sürükledi. *Siktir, siktir, siktir.*

Roane yavaşça gözlerini bana çevirdi, yüzü her saniye daha da kızarıyordu. “Ne?”

Siktir. “Şey...”

“İhbar hattı kayıtlarını kastediyor olamazsın, değil mi, Drew? Bizim resmî, polislerce-izlenen-ihbar-hattı bilgilerimizi? Çünkü bu kanıt çaldığın anlamına gelir ama sen o kadar aptal olamazsın, değil mi?” diye bağırarak öyle hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geri fırlayıp arkasındaki lambri kaplı duvara çarptı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. *Siktir.*

“Bilgisayarına nasıl girdin?”

Durumu toparlamalıyım. Ben aptal ağzımı açmadan önce anlattıklarımı dinliyordu. “Roane, sinirlendiğini biliyorum ama dikkatini vermen gerek, tamam mı? Bilgiye nasıl ulaştığım önemli değil. Önemli olan ne bulduğum—”

Bana ters ters baktı. “Ne yaptın, pencereden mi girdin? Dün gece bir şeyler döndüğünü anlamıştım zaten. Haftalardır benden ve bu soruşturmadan kaçırıyorsun, babalarının ve avukatının arkasına saklanıyorsun ama sonra ne hikmetse aniden konuşmaya geliyorsun? Saçmalık. Suçüstü yakalandın ve her zaman yaptığın gibi bu işten de yalan söyleyerek sıyrıldın.”

“Hayır. Sana Lola hakkında gerçekleri söyledim ama şu an bunların önemi yok, Roane. Önemli olan tek kişi Lola. Kaydı tekrar dinle. Bu onun cek–”

“Lanet olası ergenler,” diye mırıldandı kendi kendine. “Güvenlik kayıtlarını izleyeceğim ve seni ofisimde yakaladığımda işin bitecek.”

İlanı buruşturup üstüme attı. Göğsüme çarptığında yakaladım ve ağzım açık bakakaldım. Ona gerçek bir ipucu vermiştim ama buruşturup bir kenara mı atıyordu? Elbette dün gece için kızgın olabilirdi. Önemli değildi. Beni tutuklayabilirdi. Umurumda bile değildi. Ama bilgiyi aldığı kişiyi beğenmiyor diye geçerli bilgiyi yok sayamazdı.

“Roane, lütfen. Bu kadınla konuşmalısın. Sana yalvarıyorum.”

Uzanıp telefonumu eline alınca Meredith’in anlattıklarını tekrar dinleyeceğini sandım ama yanılmıştım. Bunun yerine telefonu odanın öbür ucuna fırlattı. Kapıya çarpan telefon tok bir sesle halıya düştü. “Ben şerifim. Bir kayıp vakasının baş şüphelisinden emir almam.”

Omuzlarım çöktü. “Gerçekten hiçbir şey yapmayacak mısınız?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu dikkat saptırma saçmalığını yemiyorum. Lola’yı son gören sendin ama şimdi elinde onun ürkütücü minibüsü olan tuhaf bir adamla sahilde olduğunu gösteren kanıtlar mı var? Hadi ama, evlat. En bariz cevap genellikle doğru olandır. Sen söyle, hangisi daha akla yatkın? Erkek arkadaşıyla kavga ettikten sonra işlerin çığırından çıkması mı, yoksa ona bir kıyı lokantasında öğle yemeği ısmarlayan bir yabancı tarafından çok özel ceketiyile birlikte kaçırılmış olması mı?”

“Roane, ben–”

“Ekibim eninde sonunda ihbar hattı aramalarımı dinleyecek, yani bu gerçek bir ipucu çıkarsa o zaman bakarız. Ama bence saçmalık. Waybrooke’tan gelen aramanın senin işin olmadığı ne malum? Endişeli erkek arkadaş rolünü oynamaya çalışıyorsun ama en başta onu *sen* tehlikeye attın.”

Bütün hevesim kursağımda kaldı. Tavana bakıncaya dek başımı geriye yatırdım. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum. Neden bunun onu o gece olduğuna çoktan karar verdiği şeyden saptıracağını düşünmüştüm?

Roane bu işin başında olduğu sürece Lola ölmüş sayılırdı.

Okul çantamı sırtlanıp telefonumu yerden aldım. Haftalardır ilk kez duyduğum umudu içinde barındıran şeyi avucumda çevirdim. “Biri onu kaçırdı, Roane. Eğer bunu araştırmazsan ve Lola ölürse kimse seni affetmeyecek.”

“Bu kadar tiyatro yeter, Drew. Ted Bundy özentisi birini aramıyoruz. Nehir kıyısında takılan öcü gibi bir seri katil yok. Buralarda böyle şeyler olmaz.”

“Lola’nın hayatı üzerine bahse girer misin?”

Bir an için duraksadı. Arkama döndüğüm gibi ofisinden çıktım ama tabii ki son sözü söylememe izin vermedi.

“Ailene önümüzdeki birkaç gün içinde bol bol aile fotoğrafı çektirmelerini söyle, evlat,” diye seslendi arkamdan, yarım düzine polis memurunun ve Bayan Savannah’nın bakışları altında karakoldan çıkarken. “Seni uzunca bir süre hücre dışında göremeyecek olabilirler.”

ON YEDİ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Ayaklarımı sürüyerek yatağıma gidip yastığının yanına oturdum. Bilmediğim her şeyin muazzam ağırlığından ötürü kızgındım. Kırmızı kanepedeki o kadının kafamda neden bu kadar yer kapladığını bilmiyordum. Wayne'in cüzdanında taşıdığı fotoğraftaki sarışınla ilgili neden hiçbir anımın olmadığını bilmiyordum. Neden sürekli yanlış detayları hatırladığımı ya da buna nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

Bir şeyin açık ve net biçimde bana ait olmasına ihtiyacım vardı.

Listemi gözden geçirdim. Mary Ellen Boone. On yedi yaşında. Başarılı bir öğrenci. Son sınıf. Lizzo. Çilek alerjisi. Çiçekli ceket. Hemşire ve esmer olmayan ölü bir anne. Ev kuşu. Tarçınlı çörekler. Mor. Evde eğitim. İyi refleks.

Ben bunlardım. Değil mi?

Bacaklarımı battaniyenin altına sokup dertop oldum. Kahverengi saçlı kadın zihnimde bir serap gibi süzülüyordu. Görüntüsünü yakalayıp onu izlediğim bir filmde ya da sarışın kadınla kol kola ya da ortak çitle ilgili bir komşu sohbetinde canlandırmaya çalıştım. Onu hayatıma

yerleştirecek herhangi bir şey olurdu ama hiçbir yere uymuyordu ve yüzü kalbimi sızlatıyordu.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Uyku bir nehir gibi üzerime aktı, o kadar hızlı geldi ki ne ara gözlerimi kapadığımı bile hatırlamıyordum.

Bir softbol sahasının kenarındaydım, sıranın bana gelmesini sabırsızlıkla bekleyerek formamın içinde kıpırdanıyordum. Bileğimi oynatarak elimdeki sopayı döndürdüm. Bugün bir topa çok fena vuracaktım ve bunun için acayip heyecanlıydım. Kelly'nin sırtına baktım, hâlâ kaledeydi, üçüncü atışı yapıp topu üçüncü kaleye doğru sektirerek gönderdi. Soluk soluğa birinci kaleye ulaştı ve zamanı geldi. Gülümsedim. Bunun için yaşıyordum. Baskı. Gözlerin üzerimde olması. Üç takım arkadaşım da birazdan ne olacağını bildiklerinden koşmaya hazır hâlde kalelerinde gerginlikle bekliyorlardı.

Vurucu köşesine doğru yürümeye başladım. Yanından geçerken koç omzuma vurdu ve başımı kaldırıp tribüne baktım. Orada, her zamanki gibi en ön sıradaydı. Üzerinde hâlâ forması vardı, saçlarını ensesinde toplayıp omzunun üstüne alırken bana göz kırptı. O da ne olacağını biliyordu ve yüzü şimdiden gururlu bir ifadeye bürünmüştü.

Vurucu köşesine çıktığım anda saha yok oldu.

Wayne'le Waybrooke'a yaptığımız geziden dönüyorduk, Benadryl sersemliğimle camı buğulandırıyordum. Ağaçlar arabanın üzerine çöküyor, her nefes alışında daha da yaklaşıyordu, derken minibüsün tepesine sürtünmeye başladılar. Dallar aracın boyasını soyup camları tırmalarken telaşla doğruldum.

"Ne oluyor?" diye sordum Wayne'e.

Bana gülümsediğinde tüm dişleri sivriydi. "Yok bir şey."

Dallar camı kırdı. Ben yok oldum.

Bir toplantıda tanıdığım bir kızla yan yana oturuyordum. Ayaklarını önümüzdeki bankın üzerine koymuştu. İkimiz de aynı payetli Converseleri giyiyorduk ama onunki gümüş, benimki siyahtı. Spor salonunda bir ses

yankılandı, binlerce kişi avaz avaz bağıırıyordu. Spor salonunun ortasında, etrafı hevesli öğrencilerle çevrili bir öğretmen elindeki mikrofonu sallıyordu. Arkasında, büyük bir tribünün tepesinde, üzerinde kırmızı renkte Birinci Sınıf yazan uzun bir pankart vardı. Solda üçüncü sınıflar için beyaz harflerle bordo bir pankart, sağda da ikinci sınıflar için siyah ve altın rengi bir pankart asılıydı.

“Sizi duyamıyorum, son sınıflar!” diye bağırdı adam, bizim bölüme bakarak.

Spor salonunun benim olduğum tarafında çığlıklar yükseldi.

Benimkilerle aynı ayakkabıları olan kız güldü ve “Okul ruhu çok aptalca bir şey ama lanet olsun, bulaşıcı,” dedi.

Kesinlikle katılıyordum.

Spor salonu yok oldu, yerini loş bir mutfak aldı.

Metal tabureleri olan bir adada oturuyordum. Kahverengi saçlı kadın gülümseyerek altın rengi plastik bir tabağı bana doğru itti. Tabaktaki topak belli belirsiz pastaya benziyordu, üzeri çikolatalı kremayla kaplıydı. Üstünde siyah, parıltılı bir “17” mumu yanıyordu ama pasta sanki eriyormuş gibi yan yatmıştı ve ben gülüyordum. Hiçbir zaman iyi bir pastacı –daha doğrusu herhangi alanda iyi bir aşçı– olmamıştı ama her doğum günümde pasta yapmayı deniyordu. Ne olursa olsun ya da ben ona ne kadar tavır yaparsam yapayım.

Yumuşak, hırıltılı bir sesle doğum günü şarkısını söylemeye başladı ama bazı sözlerini değiştirdi. Her zamanki gibi. “İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, çok güzelsin ve kusursuzsun veeee benim tarafımdan çok seviliyorsun!”

Mumu üfledim ve kremadan bir parmak aldım. “Asıl şarkıyı biliyorsun, değil mi?”

Alınmış gibi yaparak elini göğsüne koydu. “Ben bu şarkıyı doğduğun günden beri yanlış söylüyorum, tatlı şey. Bu saatten sonra değiştirecek değilim. Çok yaşıyım. Alışkanlıklarım var.”

Elimle pastadan büyük bir lokma alıp ağzıma attım. “Otuz dokuz yaşındasın. Yaşlı değilsin. Şimdi bu korkunç şeyi yememe yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

"Hiç sormayacaksın sandım." Benim gibi bir öküzün aksine eline çatal alıp pastadan bir lokma yedi. "Doğum günün kutlu olsun, bebeğim."

Göğsümdeki mutluluk bütün vücuduma yayıldı ve gülümsedim. "Seni seviyorum, anne."

Ben bunları söylerken mutfak karardı. Bulutlandı. Grilere büründü.

Pasta kendi içine kıvrıldı, küflendi, üzerinde küçük, siyah mantarlar bitti, çürüyerek tezgâha yayıldılar. Elllerine değdiğinde teni küflendi. Kadın gülümsedi ve gözleri kafasının içine gömüldü.

"Neredesin, bebeğim?"

Ben çığlık atarken kadının kafası yarıldı, bir kostüm gibi soyuldu ve altından Wayne çıktı.

Bana bakıyordu.

Hep bakardı.

Nefes nefese uyanıp yatağımda doğruldum. Yorganımı öyle sıkı kavramıştım ki neredeyse kumaşı yırtıp içindeki tüyleri ortaya çıkaracaktım. Gözlerimi ne kadar sıkı yumarsam yumayım rüyamdaki o kadın hâlâ oradaydı.

Onu sayısız anıya karışmış olarak gördüm. Geç vakitte dışarı çıktığım için bana bağıırıyordu. Softbol maçlarımda tezahürat yapıyordu. Yıl sonu balosu için saçımı şekillendiriyordu. Araba kullanmam ya da aynı ay içinde iki telefon kaybetmem hakkında benimle kavga ediyordu. Mutfağı darmadağın edip evi yanık tereyağı ve tavuk kokusuna boğduktan sonra Tayland yemeği söylüyordu, oturma odasında yerde yiyorduk. Onunla geçirdiğim bütün hayatımı gördüm, henüz tam olarak ulaşamadığım yerlerle ve başkalarıyla bağlantı kurduğumda kenarları bulanıklaşıyordu ama o gün gibi aşikârdı. Onu zihnimde bu kadar net görmek gözlerimi yaşarttı. İçimin en derinlerinden geliyormuş gibi hissettiğim iri, sıcak gözyaşlarıydı bunlar.

Yarı keder, yarı korku olan acı dolu, inatçı gözyaşları. Çünkü artık son derece önemli iki şeyi biliyordum.

Annem ölmemişti.

Wayne bana yalan söylemişti.

Annem ölmediyse neden bana öldüğünü söylemişti ki? Wayne'in fotoğrafındaki sarışın kimdi? Annem olmadığını bildiği hâlde neden bana onun annem olduğunu söylemişti? Onu hatırlamışım gibi yaptığımda yüzünde beliren sevinçli düşündüm. Ona bir *yalanı* hatırladığımı söylemiştim ve o da *sevinçle* tepki vermişti. Neden? Neden hayatımı yanlış hatırlamamı istiyordu?

Ve belki de en endişe verici olanı: Annem hakkında yalan söylüyorsa başka neler hakkında yalan söylüyordu?

Rüyamda gördüğüm toplantıyı gözümde canlandırdım. Gerçekten evde eğitim mi görmüştüm? Bu bir birinci sınıf anısıydı da ben kendimi spor salonunun yanlış tarafında mı hayal etmişim? Yoksa gerçekten de liseye giden bir son sınıf öğrencisiydim de Wayne bunu bilmemi istemiyor muydu?

Peki ama okula gidip gitmemem neden önemli olsundu ki?

Birdenbire aklıma gelen fikirle gözlerimi kocaman açarak *Endişelenme* posterine bakakaldım. Ya bu bir velayet meselesiye? Başka ebeveynimin olmaması, evde eğitim görmem, ıssız bir yerde kalmamızı gerektiren tadilatlar – bütün bu detaylar beni diğer insanlardan uzak tutuyordu. Wayne mahkemeyi kaybetmiş ve... beni kaçırmış mıydı? Beni annemden uzaklaştırmış mıydı?

Bütün bunların bir kanalda uyanmamla ne ilgisi vardı? Ya da hafızamı kaybetmemle?

Son dört buçuk gündür içimi saran bütün kötü hisler yaşayan, nefes alan canavarlar misali üzerime çullanıp “Sana söylemiştik” ve “Bizi dinlemeliydin” diye fısıldadı. Şakaklarımda zonklayan bir ağrı belirdi. Sebebi gözyaşları mıydı, panik miydi yoksa adrenal miydi bilmiyordum ama çok canımı yakıyordu.

Doğrudum ve gözyaşlarımı silerek kendimi nefes almaya zorladım. Bu durumu çözebilmek adına panikle savaştım. Gerçeklere odaklanmalıydım. En kolay olanla başladım.

Gerçek: Wayne annem hakkında yalan söylemişti.

Bunu allayıp pullamanın, bir açıklama getirmenin yolu yoktu. Düpedüz yalan söylemişti. Annem hemşireydi. O ise bana ev hanımı olduğunu söylemişti. Yanlış yüz, yanlış kariyer. Bana öldüğünü söylemişti ama bunun doğru olmadığını iliklerimde hissediyordum. Peki, neden yalan söylemişti? Onu görmek istemeyeyim diye mi?

Gerçek: Çilek alerjimi unutmuştu.

Basit bir hataydı, tabii kendi karısının tipini de unuttuğu eklenince söylediği her şey tartışmalı hâle geliyordu. İlgisiz bir baba mıydı? Uzun zamandır hayatımızda yok muydu? Beni annemi cezalandırmak için kaçırmıştı ve o hayatımızda yokken bir alerji geliştirdiğimi bilmiyor muydu?

Gerçek: Evden çıkmaktan nefret eden, evde eğitim görmüş bir ev kuşu olduğumu söylemişti.

Ama bence ben bir sporcuydum. Hatta ilgiyi seven rekabetçi bir sporcu olduğumu düşünüyordum. Maç öncesi destek buluşmalarını ve okul ruhunu seviyordum. Hafızamdaki boşluklar okul, arkadaşlar, kahkaha ve eğlenceyle doluydu. Televizyonun karşısında oturup Netflix izlemekle ve mutfak masasında ders çalışmakla değil. Evde eğitim, annem beni bulmasın diye okula dönemeyecek olmamın kılıfı mıydı?

Gerçek: Kim olduğuma dair belgeli kanıtı vardı.

Doğum belgem ondaydı. Sosyal güvenlik kartım. Eski okul kartım. Küçüklüğümden bu zamana kadar olan fotoğraflarım. Velayeti kaybetmesi, onunla birlikte olduğumuz bütün fotoğrafların neden daha eski, yenilerininse sadece bana ait olduğunu açıklayabilirdi. Ama gerisi gelmiyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım. Tahmin yürütüyordum ama hiçbir beni gerçek cevaplara yaklaştırmıyordu. Aklıma başka görüntüler de geldi. Wayne'in karakoldaki paniklemiş hâli. İlk gece banyo kapısının arkasında bulduğum temiz kıyafetler. İyileşmem için gereken her şeyi temin ettiğinden emin olmak adına aldığı bir çanta dolusu ilk yardım malzemesi. Sabırla alışveriş yapmama izin vermesi ve bana o tarçınlı çöreği sipariş ederken yüzünde beliren gülümseme. Film seçimlerimle

dalga geçmesi. Bana battaniye getirmesi. Başka bir alerji krizi geçirdiğimi gördüğünde dörtlüce eczaneye koşması. Hafızamı geri kazanacağıma dair bana her güvence verdiğinde gözlerinden taşan sevgi.

Bana hiç sesini yükseltmemişti. Bir kere bile. Aksine çok nazik davranıyordu ve bana istediğim her şeyi, hatta daha fazlasını veriyordu. Beni rahat ettirmek için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Bazen çok fazla endişeleniyordu ama yine de benim için endişeleniyordu. Tıpkı çocuğunu seven bir ebeveyn gibi.

Son birkaç gün beraber yaşadığım özenli babayı, beni kaçırap kafamı yalanlarla dolduracak türden bir adamla bağdaştıramıyordum. İyi insanlar gençleri kaçırmazlardı – kendi çocukları olsa bile. O hâlde ne oluyordu?

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve morluklarım acıyana kadar avuçlarımın ayasını gözlerime bastırdım. Saçmalıyordum. Hangisi daha olasıydı? Beyin sarsıntısı geçirmiş, rüyalara fazla anlam yükleyen kafası karışık bir ergen olmam mı... yoksa kaçırılmış ve bir sosyopat tarafından sahte anılarla besleniyor olmam mı? Söylediği her şey elindeki kanıtlarla örtüşüyordu, tabii bunlarla çelişen rüyalarımın gördüğüm anıları saymazsak. Gerçi bu rüyalar da yarı kâbustu. Yani bunların gerçek olduğu ne belliydi?

Hem beyin sarsıntımı teşhis edenler sağlık görevlileriydi. Bir araba kazası geçirmiş olabileceğimi söyleyen de onlardı. Bunu Wayne ortaya atmamıştı; sadece karakolda kanıtlarla desteklemişti.

Wayne'in benim için yaptığı onca şeyden sonra birkaç farkındalık ânının bu yaşadığımız hayatı yerle bir etmesine izin vermek büyük bir haksızlık olurdu. Sırf kafam karışık diye Wayne'i korkunç, akla hayale gelmeyecek şeylerle suçlamaya gerçekten hazır mıyım?

Buna verecek bir cevabım yoktu. Hiçbir şeye cevabım yoktu.

Kendimi derin derin nefes almaya zorladım. Rüyalar muhtemelen saçmalıktan ibaretti. Bir şeyler hatırlamaya çok hevesli olduğumdan her şeyi anı olarak nitelendiriyor olmalıydım. Dört gün önce kafama kendi adımları bile hatırlayamayacak kadar büyük bir darbe aldığım gerçeği, bey-

nimin ürettiği herhangi bir şeye inanmayı zorlaştırıyordu. Yarın uyan-
dığında o sarışın kadının kim olduğunu tam olarak hatırlayabilir ve o
zaman bütün bunlar çok daha anlamlı hâle gelebilirdi.

Gerçek şu ki zor bir hafta geçiriyordum ve bu hafıza-yapbozu düşün-
düğümünden daha zorlayıcı çıkmıştı. Ancak bu, dünyanın sonu anlamına
gelmezdi. Yok ama öyleyse de...

Komodine baktım. Memur Bowman'ın kartviziti ay ışığında parlı-
yordu.

Yalnız değildim.

Her şey yolunda. Her şey-

Oturma odasmdan gelen ağır ayak seslerini duyunca dikkatimi oda-
nın kapısını çevirdim. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Wayne neden
hâlâ ayaktaydı?

Ayak sesleri odamın önünde durunca yorganın altına girip yüzüme
kadar çektim. İstedğim son şey bütün bunları karmaşanın merkezinde-
ki adamla tartışmaktı. Yalan söylüyorsa konuşmanın bir faydası olmazdı.
Yalan söylemiyorsa da bu onu her şeyden çok incitirdi. Ki bunu hiç is-
temiyordum.

Nefes alışverişimi yavaşlatıp gözlerimi yumdum.

Kapım gıcırdayarak açıldı. Kapı topuzu duvara değene kadar metal
menteşeler inledi. Bu küçük seslerin içimde uyandırdığı endişeye aldırış
etmemeye çalıştım. Oda sessizliğe gömüldü.

Birkaç kalp atışı sonra hafif adımlar atan ağır botların yumuşak *pat*
pat seslerini duydum.

Yatağın ayak ucuna oturduğunda karyola ağırlığı altında gıcırdadı.

Boynumdaki damarlar patlayacakmış gibi hissettim. Ne yapıyordu
bu?

Konuşmuyordu. Hareket etmiyordu. Sadece sessizce oturuyordu.

Beni uyurken mi izliyordu? Uyanık olduğumu biliyor muydu? Gece-
nin bir yarısı neden yatağmda oturuyordu?

Nabzımın sesi çok yüksekti. Onun da duyduğuna emindim. Nefes
almıyordum. Hareket etmiyordum. Paniğin pençesindeydim. Üstünlük

ondaydı ve şu anda bu kulübede benimle hangi Wayne'in olduğunu bilmiyordum – ilgili baba mı yoksa insan kaçıran mı?

İnanılmaz uzun gelen bir süre sonra yatak tekrar gıcırdadı. İç çekerek ayağa kalkıp odadan çıktı. Odamın kapısı tekrar kapandı ve birkaç dakikalık sessizliğin ardından gittiğinden emin olmak için yorganın altından başımı çıkardım.

Oda boştu.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıp kendimi yatağa bıraktım.

Az önce *ne* olmuştu öyle?

ON SEKİZ

M A R Y

BEŞİNCİ GÜN

Tekrar ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum. Bir an duvara bakarak evin sessizliğini ve arada bir uzaktan gelen çakal seslerini dinliyordum, sonra bir baktım sırtüstü uzanmış, gözlerimi kırpıştırarak pencere-remden içeri süzülen zayıf güneş ışığına bakıyorum.

Saat neredeyse on olmuştu.

Birden doğrulup oturdum ve dışarıya baktım. Gökyüzü yoğun bulutlarla kaplıydı.

Fırtına geliyor olmalıydı.

Bakışlarım yatağın ayak ucuna kaydı. İçim endişeyle dolarken kollarımı kendime sardım. Dün gece ne garipti öyle. Hatta ürkütücüydü. Bana şey gibi gelmişti... özele saygısızlık? Kapıyı çalmamıştı. Uyanık olduğumu bildiğine dair herhangi bir işaret vermemişti, bu da demek oluyordu ki... ne? Beni uyurken izlemeye mi gelmişti?

Buraya geldiğimizden beri her gece bunu mu yapıyordu?

Kaza onu korkuttuğu için mi böyle garip davranıyordu?

Ne olursa olsun hiç hoşuma gitmemişti.

Dışarıdan sesler geldiğini duydum. Sanırım garaj yolundan geliyordu.

Hayır kurumu mağazasının torbasını aldım ve elime ilk gelen kıyafetlerin etiketlerini kopardım: Siyah tayt ve uzun kollu, bordo ekoseli gömlek. Yatarken giydiğim V yaka olmayan siyah tişörtün üzerine gömleği geçirip kapıma kulak kabarttım. Kapının ardında oturma odası sessizdi, böylece kapıyı aralayıp baktım. Wayne evde değildi.

Dış kapıya doğru giderken pencereden Wayne'le Memur Bowman'ı görünce olduğum yerde durdum.

Bowman arabasının açık kapısının yanında durmuş, gülümsüyordu. Wayne hemen yanındaydı, elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. Dış kapı hâlâ aralıktı, bu sayede sesleri içeri doluyordu.

"Minnettirim, Bay Boone. Gerçekten minnettirim. Bir şey duyarsanız ya da onu görürseniz lütfen hemen ilandaki numarayı arayın. Karısı anlayacağınız üzere çok endişeli ve biz de bu olayın mutlu sonla bitmesini umuyoruz."

Wayne başıyla onaylayarak ilanı alıp kendine çevirdi. "Elbette. Elimden daha fazlası gelmediği için üzgünüm. Komşularla tanışmak şöyle dursun, eşyalarımızı yerleştirme fırsatımız bile olmadı."

"Zaman ayırıp benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Mary'ye selamımı söyleyin, olur mu? Yakında onu kontrole geleceğim. Zaten muhtemelen arabası hakkında bir kez daha konuşmamız gerekecek. Ne arabanın ne de kaza yerinin izini bulabildik. Daha fazla şey hatırladığını ve bize bir yön gösterebileceğini umuyorum."

Wayne'in tereddüdü o kadar kısa sürdü ki neredeyse fark etmeyecektim. Ama tereddüt etmişti. Sonra gülümseyip Bowman'ın elini sıktı. "Tabii ki. İyi günler."

"Size de. İletişimde olacağız." Bowman arabasına binip gitti.

Wayne'e neler olduğunu sormak üzere kapı topuzuna uzanmıştım ki birden yüzü değişti. Rahat gülümsemesi kayboldu ve elindeki kâğıda kötü kötü baktı. Sonra kâğıdı buruşturup öfkeyle eve doğru yürümeye başladı.

Donakaldım. Nedenini bilmiyordum ama kıpırdıyamıyordum. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hiç. Ne yani, bunca öfkenin sebebi bir kâğıt parçası mıydı?

Dönüp odama koştum. Kapım tıkırdayarak kapandıktan yarım saniye sonra sineklikli kapının açıldığını duydum. Wayne hışım la mutfağa girdi.

Tavaların şangırtısını ve ocağın *tık tık tık* seslerini duyana kadar beni onu gizlice dinlerken yakalayacağından ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Bir dakika sonra tavaya bir şey düştü ve cızırdadı. İtalyan sosisinin kokusu kapımın altından içeri doldu. Bu tamdık kokuyla birlikte omuzlarım gevşedi.

Her şey *yolunda*.

Öyle olduğunu kanıtlamak için kapıyı açıp hiçbir sorun yokmuş gibi mutfağa girdim. Sanki dün gece beni uyurken izlememiş gibi. İzlemiş olması umurumda değilmiş gibi.

Wayne beni görünce gülümsedi. Işıl ışıl, içten, mutlu bir gülümseme ydi, dışarıdaki öfkesinden kesinlikle eser kalmamıştı. “Günaydın, canım. Seni yataktan kaldırmak için kahvaltıyı burnuna tutmam gerekecek sanıyordum.”

Bir an için şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, duygularının bu kadar hızlı değişmesi başımı döndürmüştü ama adaya oturdum ve kendimi gülümsemeye zorladım. “Kusura bakma. Dün gece uyumakta epey zorlandım. Bu kadar geç kalkmak istememişim.”

Spatulayı bana doğru salladı. “Önemli değil. Son günlerde epey şey yaşadın. Biraz fazla uyumak dünyanın sonu değil ya. Sen iyileştikten sonra tembelliği alışkanlık hâline getirmeyeceğiz. Ne de olsa boş durmak ölüme giden en kısa yoldur.”

Bir dakika, *ne*? Ben ona bakakalırken omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Ah. Şaka mı yapmıştı? Hayatımla ilgili her şey boş gibi görünüyordu, bu yüzden bu kahrolası kulübede yapacak başka bir şey yokken uyuduğum için beni yargılayamazdı.

Ben cevap vermeyince, “Sevdiğin sosislerden yapıyorum,” dedi.

Tekrar gülümsemeye çalıştım. “Biliyorum. Kokusu odama kadar geldi.”

Ocağa döndüğünde bakışlarım kapıya kaydı. Daha doğrusu kapının ardındaki boş garaj yoluna. Taburenin küçük basamağına koyduğum ayağımı sallamadan duramıyordum. “Şey... az önce garaj yolunda birinin sesini mi duydum?” diye sordum. Yavaşça, dikkatlice.

Onu test ettiğimin farkındaydım ama ne gördüğümü bilmemesi garip biçimde önemli geliyordu. Eğer Bowman olduğunu söyler, bana ilanı gösterir ve ne olduğunu anlatırsa o zaman endişelenecek hiçbir şey kalmazdı. Aşırı tepki vermeyi bırakabilirdim ve—

“Ah, o mu?” dedi bir sosis köftesini çevirerek. “Okulun bağış kampanyası için kurabiye hamuru satmaya çalışan bir sınıf annesiydi. Ona yakında buradan gideceğimiz için ihtiyacımız olmadığını söyledim.”

Yalan, üzerime bir balyoz gibi indi. Gözlerimin içine baka baka yalan söylerken gülümsedi. Vücudumdaki her molekül alarm verirken ben de kendi gülümsememi korumaya çalıştım.

Neden yalan söylüyordu? Neden Bowman’ın geldiğini bilmemi istemiyordu?

Keşke dışarı çıksaydım. Keşke Memur Bowman beni görseydi ve konuşsaydı. Keşke kapıyı dinlemek yerine yanına gitseydim.

Dalmış olmalıydım çünkü önüme bir tabak dolusu sosis, omlet ve bir de çatal koydu. Yumurtaya şaşkınlıkla bakarken panik içindeki sesinin üç gün öncesinden geri döndüğünü duydum. *“Kahvaltıyı alışkanlıkla hazırladım. Omlet benim içindi, onu yiyemeyeceğini hatırlamayacağın aklımın ucundan bile geçmedi...”*

Düşünceler kafamın içinde kasırgası misali dönüp dururken çatalımı sosise sapladım. Endişe benliğimi öyle bir ele geçirmişti ki çatalım boş tabağa sürtene kadar her şeyi mideye indirdiğimi fark etmedim bile.

Wayne adanın diğer tarafından kaşlarını kaldırdı. “Acıkmışsın galiba?”

“Evet. Sanırım öyleymiş.”

Kendi kahvaltısını bitirmeden tabağımı alıp sosis tavasıyla birlikte eviyeye koydu. Adaya döndüğünde yemeğine dokunmadı. “Sana bayağı güzel haberlerim var.”

Bana bir kez olsun doğruyu mu söyleyeceksin? “Öyle mi?”

“Sabah müteahhit aradı. Öğleden sonra döşemeleri bitireceklerini söyledi. Artık toparlanıyorlarmış ama öğlene kadar tertemiz ederlermiş.”

Ona dik dik baktım.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olacaktı ki öne eğildi. “Eve gidebiliriz.”

Aniden kapıldığım korkuyla az kalsın taburemden düşüyordum. En başta bizi bu kulübeye döşemeler getirmişti. Ve şimdi döşemelerin işi bitmişti. Bu da Wayne’in buradan gitmek istediği anlamına geliyordu...

Beklediğim an gelmişti. Bu izole cehennemden kurtulup insanlara kavuşacaktım. Gerçek evime. Hafızama bu kulübeden daha iyi gelebilecek yerlere. Mutlu olmalıydım ama tek hissettiğim ezici bir panikti.

Ya başka bir ıssızlığa doğru gidiyorsak? Evde eğitim görüyordum, bu yüzden uzun süre başka birini göremeyebilirdim. En azından burada Memur Bowman beni nerede bulacağını biliyordu. Wayne beni eve götürdükten sonra hatırladığım hiç kimse nerede olduğumu bilmeyecekti.

Wayne izin vermediği sürece.

Parmak uçlarım buz kesti. Bakışlarını yüzüme diktiğinin farkındaydım, bu yüzden sııttım. Olmamı beklediği mutlu, kayıtsız kız gibi. Mary eve gideceği için heyecanlanırdı. “Bu harika bir haber.”

O da gülümsedi. “Heyecanlanacağını biliyordum. Toparlanıp birazdan yola çıkabiliriz. On bire kadar yola çıkarsak öğlen trafiğine kalmayız.”

Bu, bir saatten az bir süre demekti.

Gülümsemeye devam ettim ama kulaklarımda, Memur Bowman’ın beni kontrol etmeye geleceğine dair verdiği söz yankılanıyordu. Wayne gülümseyip kabul etmişti. Sanki burada olacaktı gibi. Garaj yoluyla ev arasında telefonla görüşmemişti, yani müteahhit onu verandadayken arayıp haberi vermiş olamazdı. Yakında gideceğimizi biliyor olmalıydı ama Memur Bowman’a hiçbir şey söylememişti.

Ayrıca bütün bir evin zeminini ve mutfak dolaplarını beş günde nasıl yenilemişlerdi?

Burada bir şeyler dönüyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama hiç hoşuma gitmemişti.

“Mary? Ne diyorsun? Gitmek ister misin?”

Hayır.

“Tabii, evet. Bana uyar.” Kötü hislerin pençesinde boğulduğumu belli etmemek için kendi kafamın içinden çıkmaya çalıştım.

Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Eve gidiyoruz. Sorun yok.

Tezgâhtaki diğer tabakları topladı, kahvesinin kalanını kafaya dikip fincanını eviyeye koydu. “Sen odandaki eşyaları topla, ben de bulaşıkları halleder halletmez sana bir koli getireyim.”

Başımınla onaylayarak adadan kalkarken gözüm şöminenin yanındaki, son birkaç günün yanacak malzemelerinin biriktiği sepete ilişti. Dondurulmuş sosis kutuları. Kâğıt havlu ruloları. Bir yumurta kolisi. Çeşitli diğer karton yiyecek kutuları.

En üstte de buruşturulmuş beyaz bir kâğıt parçası.

Arkama döndüm. “Aslında eve gitmek için toparlanmak, hazırlanmak derken bugün epey yorulacaksınız. Bırak bulaşıkları ben yıkayayım.”

Başını yana yatırdı. “Çok düşüncelisin, Mary. Teşekkür ederim.”

Lavaboda yerini aldığımda doğruca dış kapının yolunu tuttu. “Sana bir koli getireceğim. Doldurması uzun sürmez. Sen buraya gelirken rotadan saptığından toplayacak pek eşyamız yok zaten.”

Göz kırptı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Botlarının altında çakılların ezildiğini duyar duymaz yanacak yığınınna koşup kâğıt parçasını aldım. Onu o kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyordu çünkü sınıf anneleriyle ya da bağış kampanyalarıyla ilgisi olmadığı kesindi. Kâğıdı sütyenimin içine sokuşturup lavaboya geri koştum ve olabildiğince hızlı hareket ederek her şeyi yıkladım. Ben sosis tavasını durularken Wayne geri dönüp bana mikrodalga fırın büyüklüğünde bir koli uzattı. “Bu tam olur. Fazla bir şeyin yok.”

Ellerimi kuruladıktan sonra ona teşekkür ederek koliyi alıp doğru-

ca odama götürdüm ama aklım göğsümde duran kaşındırıcı kâğıttaydı. Memur Bowman'ın ziyaretinin gizemi düpedüz beni kaşındırıyordu. Koliyi yatağın üzerine koydum, Büyükkannenin Gözdeleri'nden aldığım her şeyi içine doldurdum, sonra dinledim. Odasında bir şeyleri ittiğini duydum. Gardırobundaki askılar olabilir miydi? Kapımı ayağımla iterek yarıya kadar kapadım, kâğıdı kolinin arkasına saklayarak yorganın üzerinde düzleştirdim.

Ben Hooper'ın nazik, sevecen yüzü, büyük kırmızı harflerin altında bana bakıyordu.

KAYIP.

Bu, yaşlı komşumuz için yapılmış bir "Beni gördünüz mü?" ilanıydı. İsmi. Doğum tarihi. Boyu, kilosu, göz rengi. Ve son görülme zamanı. Bir akşamüzeri yürüyüşünde. İki gün önce.

Nefesim hızlandı. Ciğerlerimden garip sesler çıkıyordu.

Bowman'ı garaj yolunda gördüm, Wayne'e *onu* görürse aramasını söylüyordu.

Komşumuzdan bahsediyordu.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Wayne'in yardımcı olamadığı için özür dilediğini duydum. Çünkü bırakın komşularla tanışmayı, eşyalarımızı yerleştirmeye bile fırsatımız olmamıştı.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Garaj yolunda bana gülümseyerek bakan Ben'in yüzünü gördüm. *Bi-
liyor musun, bana çok tanıdık geliyorsun. Ama nereden tanıdık geldiğini bir
türlü çıkaramıyorum.*

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Wayne'in, *Şu herkeste olan yüzlerden biri*, dediğini duydum.

İşte o zaman nefesim hepten kesildi.

Yol kenarında sevecen bir ihtiyarla karşılaşmıştık, adam bana beni nereden tanıdığını hatırlamaya çalışırmış gibi bakmıştı ve sonra evine varamadan ortadan kaybolmuştu, öyle mi? İlanda akşamüzeri yürüyüşünde kaybolduğu yazıyordu, o gecenin ilerleyen saatlerinde değil.

Yürüyüş sırasında. Yani bizimle konuşmasıyla evine dönmesi arasında kaybolmuştu.

Wayne yine yalan söylemiş ve hemen buradan gitme planları yapmıştı...

Bowman'ın gitmesine gerçekten izin vermemeliydim. Hemen komodinime dönüp kartvizitine bakındım. Yoktu.

Belki de her şey yolunda *değildi*.

Belki de hiç olmamıştı.

ON DOKUZ

DREW

Karakolun kapıları arkamdan bir yargıç tokmağının kesinliğiyle kapandı. Başımı çevirdiğimde Şerif Roane'un camdan bana ters ters baktığını gördüm. Ona orta parmağımı gösterip gittim.

Bunu Lola'ya nasıl yapardı? Onu nasıl böyle tehlikeye atardı? Kanıtlar onun hayatta olduğunu gösterirken ne çaldığım kimin umurundaydı? Hem o yirmi dört saat önce Waybrooke'ta, ben de buradaysam bu benim adımları temizlemeyi mi istiyordu? Roane son şüphelisi olduğumu söylemişti ama o kayıt bunun doğru olmadığını kanıtlamaz mıydı?

Waybrooke'tan gelen aramanın senin için olmadığı ne malum?

Yüzümü ovuşturdum. Bu kadar kolay baştan savmasının sebebi buydu. Roane hiçbir zaman ciddi bir suçu araştırmak istememişti; bir kaçağı bulmak istemişti ve bu işe yaramayınca doğrudan "erkek arkadaşı kodese tıkmaya" geçmişti. Bu kayıt, onun hikâyesine uymuyordu.

Bu durumda biri kaydı dikkate almaya karar verene kadar iş işten geçmiş olacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Köşe başında durup ilanı düzelttim ve telefonuma baktım. Saat ne-

redeyse bir olmuştu. Max birazdan beni almak üzere okuldan çıkacaktı ama başarısızlığın ağırlığı üzerime çökmüşken bir sonraki adımı düşünemiyordum.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Kaydı ağzımdan kaçırana kadar onu *ikna etmiştim*. Belki de USB'yi isimsiz olarak karakolun posta kutusuna bırakmalıydım. Belki o zaman harekete geçerlerdi. Ya da belki de Autumn'a vermeliydim. Bilgi ondan gelince inanırdı belki. Dönüp dur işaretini tekmeledim.

Sikerler onu, Roane peşine düşmeyecekse başka biri düşerdi. Belki üç kişi.

Kararlılıkla kaldırımda yürümeye başladım. Okul görünene kadar son beş bloku koşarak geçtim. Otoparka girdiğimde Max'i binadan çıkarken gördüm. Parlak sarı tişörtünü görmemek imkânsızdı. Başı eğikti, telefonu elindeydi. Yavaşlayıp cebimden telefonumu çıkardığımda bir mesaj geldi.

Max: Selam dostum. Geliyorum.

Ben: Başını kaldır.

Max bir an için telefonuna gözlerini kısarak baktıktan sonra beni gördü. Ellerini havaya savurdu. "Buraya nasıl geldin?" diye bağırdı aramızdaki mesafe yüzünden sesini duyurabilmek için.

Sorusunu duymazdan gelip Liberty'nin yanında onunla buluştum, nefes nefeseydim. "Autumn nerede? Bir şey buldum."

Max soru sormadı, arkasına döndüğü gibi okulun kapısına koştu. "Belki hâlâ kafeteryadadır," dedi omzunun üzerinden.

Biz de oraya gittik. Koridorlar öğrenci kaynıyordu. Hepsinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ters bakışlarını. Dönüp bir daha baktıklarını. Laboratuvar projelerinde birlikte çalıştığım insanlar, eski takım arkadaşlarım, eski arkadaş gruplarımızın üyeleri, hepsi ben yanlarından geçerken durup bana bakıyordu. Ama bugün görmezden gelmek daha kolaydı. Bugün Lola'yı bulacaktım ve her şey normale dönecekti.

Mavi dolapların ve açık sınıf kapılarının önünden geçerek okulun diğer tarafına doğru ilerledik. Kafeteryanın çift kanatlı kapısına ulaştık. İki kanadın yanında da birer büyük pencere vardı. Max ilkinin önünde durup burnunu baklava dilimli güvenlik camına dayadı.

“Sanırım onu arkada gördüm,” dedi.

Autumn’ın gür, kızıl saçları benim de gözüme çarptı. Üzerinde bol, beyaz bir kazak vardı ve pek uyumamış gibi görünüyordu.

Çöplerini toplayıp arkasındaki çöp kutusuna attıktan sonra sıradaki derslerine gitmek üzere kafeteryadan çıkan öğrenci kalabalığına karıştı. Kapıdan yaklaşık beş metre uzaktayken bizi fark etmesiyle kaşları havaya kalktı. Kulağından kablosuz bir kulaklık çıkardığını görünce yine kayıt dinleyip dinlemediğini merak ettim.

Kapıdan geçtiğinde bir parmağımı dudaklarıma bastırıp başımla arkamızdaki koridoru işaret ettim. Burası kendimize saklamak istediğimiz şeyleri konuşmaya uygun bir yer değildi. Bulduğumuz ilk boş sınıfa girdik ki o da Tarih 12 sınıfıydı. Bay Moore bu saatte öğle yemeğinde olmalıydı.

Bakışlarım yine doğruca Lola’nın boş sırasına gitti.

“N’oluyor?” diye sordu Autumn yarı konuşarak, yarı fısıldayarak.

Buruşturulmuş ilanı ön taraftaki öğrenci sıralarından birine yayıp telefonumu üzerine koydum. “Bir tanık buldum.”

Bana şaşkınlıkla bakıyorlardı, Max’in ağzı açık kalmıştı. Meredith Hoyt’un kaydını oynattım. Kadın ceketten bahsedince ikisi de âdeta senkronize hâlde telefona yaklaştı.

Kayıt bittiğinde parmağımın eklemiyle ilana vurdum. “Dün bir lokantada Lola’nın eşkaline –kısa kahverengi saçlar, yeşil gözler, çiçekli ceket– tam uyan bir kız görülmüş.”

Max yüzünü ovuşturdu. “Siktir, Drew. Yani... Uzun zaman oldu ve ben şey olduğunu düşünmeye başlamıştım...”

Öldüğünü. Onunla göz göze geldiğimde sanki bunu düşünmüş olmaktan utanıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Onu rahatlatmak amacıyla, “Sanırım herkes öyle düşündü,” dedim.

Autumn gözlerini Lola'nın fotoğrafından ayırmıyordu. Dehşete düşmüş gibiydi. "Bu ne anlama geliyor? Yani o... yaşlı bir adamla mı birlikte? Neden? Tehlikede mi?"

Birinin onu zorla alıkoyduğunu düşününce midem çalkalandı. "Lola kimseye haber vermeden, telefonu olmadan çekip gitmez."

"Peki şimdi ne yapacağız? Bunu babama götüreceğiz, değil mi?" dedi, bileğindeki lastikle gür saçlarını atkuyruğu toplayarak.

Sinirden çenem seğirdi. "Hayır, ben zaten karakola gittim. Bu konuda hiçbir şey duymak istemedi. Kayıtları çaldığımı anladığı anda beni kovdu. Kendi kışımı kurtarmak için her şeyi benim uydurduğumu düşünüyor."

"Ne?" diye bağırdı Max, sonra arkasındaki artık boş olan koridora baktı ve sesini alçalttı. "Bunu neden yaptın ki? Ofisinden çaldığın bilgileri ona vermek başına sadece daha fazla bela açar."

Omzumu silktim. "Lola olayının büyük bir suça bağlanmasını istemiyor. Hatta kalkıp bana *Ted Bundy'yi aramıyoruz* dedi."

"Karakoldan biri yakında kayıtları dinleyecek, öyle değil mi?" diye sordu Max. "Kendi kopyaları var. Bunu duyacaklar ve Lola'yı aramaya gidecekler, değil mi?"

Autumn'a baktım. Gözlerindeki umutsuz bakış göğsümdeki duyguyla eşleşiyordu. İkimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

"O zamana kadar çok geç olabilir," dedim. "Bu adamın kim olduğunu, Lola'yla ne yaptığını ya da bölgede ne kadar kalacağını bilmiyoruz. Yani bunca zaman sonra Lola'nın hâlâ Oregon'da olması bir mucize ama bu, burada kalmaya devam edecekleri anlamına gelmez. Özellikle de adam birinin onu gördüğünü düşünürse. Ayrıca şerif beni tutuklarsa kimse o kayıtları dinlemez."

"Siktir," dedi Max. "Ne yapacağız peki? Avukatını mı arayalım? Medyaya mı haber verelim? Şerif'ten daha rütbeli birine mi gidelim? Yani, şimdi başka ne seçeneğimiz var? Ayrıca Roane'un derdi ne?"

"Sorun istemiyor. Ona, sonu trajediyle biten bir gençlik aşkıyla uğraşmak, kaçırılma olayıyla uğraşmaktan daha kolay geliyor."

“Ama olan bu,” dedi Max sinirle. Aynı anda hem hiçbir şeye hem de her şeye öfkeyle bakıyordu. “Saçmalığa bak ya. Lola’yı savunmasız bırakmasının sebebi... ne? İşini yapamayacak kadar tembel olması mı? Siktir edelim o adamı.”

Autumn yüzünü buruşturdu ve sıranın yanından bir adım uzaklaştı.

Ona uzandım. “Özür dilerim. Baban olduğunu biliyorum ve–”

Bir elini kaldırdı. “Yapma. Özür dilememelisin. Lola’yı bulmak için elinden geleni yapmadığına inanamıyorum. Onu bebekliğinden beri tanır. Bayan Scott’la birlikte bu okula gitti ya. Arkadaşının kızının, *benim* en yakın arkadaşımın bir yabancıyla birlikte olduğunu duyunca Waybrooke’a bizzat kendisi gitmeliydi. Ses kaydında olası bir görgü tanığı var ve bu, seninle ilgili elindeki her şeyden daha sağlam bir kanıt. Sahte olduğunu düşünse bile yine de emin olmak için gitmeliydi.”

“İşte bu yüzden Waybrooke’a biz gitmeliyiz,” dedim.

Bir ağızdan, “Ne?” dediler.

Autumn’a döndüm. “Baban Waybrooke’a gitmiyorsa biz gidelim. Lola’nın yaşça büyük bir adamla gri bir minibüste olduğunu biliyoruz. O lokantaya gittiğini biliyoruz. Gidip onları birlikte çıkarken gören başka biri var mı bakalım. Eğer bilgi toplayabilirsek sonunda polisin bizi duymazdan gelemeyeceği kadar çok kanıt bulmuş oluruz.”

“İşte şimdi konuşuyorsun,” dedi Max omzuma vurarak. “Onu mecbur bırakalım.”

“Hemen gidebiliriz. Birkaç saat içinde orada oluruz,” dedim.

“Ben sürerim.”

Autumn elleriyle oynayarak tek kelime etmeden Lola’nın fotoğrafına bakıyordu.

“Ne?”

“Kendi başımıza böyle bir şeyi nasıl yapacağız? Neden birileri bizimle konuşsun ki? Hem okul ne olacak? Gün ortasında çıkamayız. Başımız belaya girer. Derse geç kaldım bile. Ayrıca onun Lola olduğu ne malum? Bir sürü insanın kot ceketi var...”

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı ki sustu. Gitmemek için ba-

hane yaratmaya mı çalışıyordu yoksa Lola'nın bir yabancı tarafından kaçırılması düşüncesi onu eve gidip vegan pizzasıyla saklanmak isteyeceği kadar mı korkutmuştu, bilmiyordum ama bunun için zamanımız yoktu.

"En yakın arkadaşının kaybolmasıyla ilgili bir ipucu bulmuş olabiliyim ama sen devamsızlık yapmaktan mı korkuyorsun? Bu çiçekli, pembe altın düğmeli ceketlerden kaç tane yaptın, Autumn?" diye sordum parmağımı ilana vurarak. "Gelmek istemiyorsan gelme. Mecbur değilsin. Sen olsan da olmasan da gideceğim. Ama sırf peşine düşmekten korkuyorsun diye bana bunun bir ipucu olmadığını söyleme."

Bir an bana çıkışacakmış gibi göründü. Ona korkak dediğim için miydi yoksa haksız olmaktan nefret ettiği için miydi bilmiyordum ama her iki durumda da o cevap verecek kadar düşüncelerini toparlayamadan sınıftan çıkıp otoparkın yolunu tuttum.

Koridorun sonuna varamadan Max uzun bacaklarıyla bana yetişti. "Bilgin olsun, benim hiçbir şeyden korkum yok. Gerekirse Ted Bundy'nin suratını yumruklarım."

Zonklayan başımı ovuşturdum. "Başlama, Max. Bir seri katilin peşinde değiliz, polisleri harekete geçmeye zorlayana kadar bilgi toplacayız, o kadar. Yumruk filan yok."

"Öf, iyi. Roane ne olacak? Kasabadan ayrıldığını duyunca küplere binecek, değil mi?"

"Muhtemelen ama şansımız yaver giderse kimse fark etmeden Waybrooke'a gidip geri dönebiliriz."

Kapıdan çıkıp otoparka doğru ilerlerken saatime baktım. Neredeyse bir buçuktu. Günlerdir uyumamış gibi hissediyordum.

Max Liberty'nin kilidini açıp şoför koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Hoparlörlerden bir Post Malone şarkısı yükselince ben arabaya binerken alelacele radyoyu kapadı. "Kusura bakma," dedi.

"Bekle, seni pis ahlak kumkuması!"

Autumn öfkeden kıpkırmızı olmuş suratıyla bize doğru koşuyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım.

Birkaç adım ötede durdu. "Ben de geliyorum."

Gözlerimi ona diktim. “Okul ne olacak? Gün ortasında çekip gidersen kusursuz sicilini bozarsın. Ne kadar korkunç.”

“Öfkes sesini. Korktum işte. Pislik yapmana gerek yok.”

Evet. Muhtemelen yoktu.

Omzumu silktim. “İyi. Ama yola çıktıktan sonra vazgeçemezsin. Ya sonuna kadar gelirsın ya da burada kalırsın. Lola’nın nerede olduğunu bulma şansımız varsa korkacak ya da geri dönecek zamanımız yok. Anlaştık mı?”

Elimi uzattım.

Autumn elimi sıkıca kavrayıp sıktı. “Anlaştık. Hadi gidip Lola’yı bulalım.”

Max şoför koltuğundan yolcu koltuğuna doğru eğildi. “Atlayın, ezikler. Hafiyelik yapmaya gidiyoruz.”

Gözlerimi devirdim.

“Hayır, ciddiym,” dedi okulu işaret ederek. “Binin. Güvenlik görevlisi geliyor.”

Dönüp baktığımızda sahiden de okulun güvenlik görevlisinin başını sallayarak otoparka doğru geldiğini gördük.

Kapımı kapadım, Autumn arkaya geçip orta koltuğa oturdu ve kemerini taktı, Max de park ettiği yerden geri geri çıktı. Arka camdan baktığımda güvenlik görevlisinin okula geri girdiğini gördüm. Belki de kaçışımızı ofis personeline bildirecek kadar umursamazdı ama son zamanlardaki sicilimi düşünürsek... bu pek olası değildi.

“Öğrenci işlerine okuldan ayrıldığımızı söylerse telefonlarımız susmaz,” diye mırıldandım, daha kolay duymazdan gelebilmek için benimkini sessize alarak.

Autumn ayağını orta konsola koyup ayakkabısının ipini bağladı. “Kimin umurunda? Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Mesele şimdi ne yapacağımız gibi.”

Max ana caddeye döndü ve otoyola çıkarken hepimiz önünden geçtiğimiz polis karakoluna baktık. “Ne demek istiyorsun?”

Autumn ayağını indirip ön koltukların arasındaki boşluğa doğru

eğildi. “Waybrooke’a vardığımızda ne yapacağız? Lokantaya gidip soru mu soracağız? Ya kimse Lola’yı hatırlamazsa? O zaman ne olacak?”

Bu sorulara verecek cevabım yoktu, Max’in bakışlarını yoldan ayırmaması onun da bir fikri olmadığını gösteriyordu.

“En önemlisi de planımız ne?” diye devam etti Autumn. “Çünkü ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz olmadan kasabaya dalarsak–”

Hüsran içinde ellerimi yumruk yaptım. “Bilmiyorum! Tamam mı? Bu planı tasarlayalı daha yarım saat olmadı. Sadece son görüldüğü yere gitmek istiyorum. Bunun ötesinde ne yapacağımı bilmiyorum. Belki lokantada onlarla ilgilenen kişi bugün de çalışıyordur, oradan devam edebiliriz.”

Autumn arka koltuktan homurdandı. “Bu bir plan değil.”

“Daha iyi bir fikrin varsa konuş o zaman.”

Elini iki koltuğun arasına uzattı. “İyi, telefonunu ver.”

Ona yan yan baktım. “Neden?”

“Daha iyi bir plan mı istiyorsun? Lanet telefonunu ver.”

Gözlerimi devirdiysem de telefonu verdim.

Autumn telefonu bir dizinin üzerine koyup ihbar hattı kaydını açtı ve Max’in arka koltuğundaki dağınıklığı karıştırmaya başladı. Bir kâğıt parçasıyla keçeli kalem bulup kâğıdı diğer dizinin üzerinde düzeltti. Kenara atılmış bir İspanyolca testine benziyordu. Meredith Hoyt’un kaydın sonunda verdiği iletişim bilgilerini yazıp telefonumu geri uzattı.

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordu Max, dikiz aynasından ona bakarak.

“Şşşt,” dedi Autumn bir parmağını kaldırarak. Telefonunu çıkardı, yıldız, altı ve yediye basarak numarasını gizledi, sonra kadını aradı. “Polis teşkilatından yapılan aramalarda her zaman Arayan Numara Yok yazar.”

Vay anasını. İhbar Hattı Meredith’i mi arıyordu? Polis gibi mi davranacaktı?

Bu çok kötü bir fikirdi.

“Bunu yapabilir mi?” diye fısıldadı Max.

“Polis memuru taklidi yapmaktan tutuklanacağız,” diye mırıldandım elimle yüzümü kapayarak.

Arabanın sessizliğinde kadının telefonu açtığını duydum.

“Alo?”

Autumn boğazını temizleyip, “Alo, Bayan Hoyt mu? Ben Washington City polis teşkilatından Savannah Bateman,” dedi, Şerif’in sekreterini kusursuz biçimde taklit ederek.

Max bana şaşkın şaşkın baktı.

“Washington City mi?” dedi kadın.

“Evet, hanımefendi. Lola Scott’ın kayboluşuyla ilgili ihbarınız üzerine size ulaşıyorum. Memurlarımız dünkü kayıtları inceledi ve ihbarınızın büyük önem taşıdığına inanıyoruz. Bu akşam bir memurumuz Waybrooke’a gelecek. Onlarla konuşup resmî ifade verir misiniz?”

Sessizlik.

Autumn koltuğunda kıpırdandı. “Bayan Hoyt? Orada mısınız?”

“Ben... evet. Gerçekten o muydu? Lokantada gördüğüm kız?”

“Öyle olduğuna inanıyoruz. İfade vermek ister misiniz?”

Daha fazla sessizlik. Sanırım bunu yapabilirdim. “Memurunuz ne zaman kasabada olur?”

Autumn bana parmaklarını şıklattı. Telefonumu elime alıp GPS’e tekrar Waybrooke yazdım. Ekranı ona çevirip 16.30 yazan varış zamanını gösterdim.

“Muhtemelen beş civarı, trafiğe göre değişir,” dedi. “Yola çıktı bile.”

“Tamam,” dedi Meredith. “Onunla nerede buluşacağım?”

“Lokantaya ne dersiniz, böylece gördüklerinizi bize anlatabilirsiniz?”

“Orada olacağım.”

Hat kesilince Autumn bana sırtıarak baktı. “İşte bu kadar.”

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Bunun işe yaradığına inanamıyorum. O güneyle aksanı da *nereden* çıktı?”

“Birinin konuşmasını yeterince duyunca kapıyorsun. Kaç öğleden sonrayı o ofiste ödev yaparak geçirdiğimi biliyor musun?”

Max kahkaha attı. “Harikası.”

Autumn kızarak bakışlarını kaçırdı. Max de bakışlarım kaçırıp bütün dikkatini önündeki bomboş yola verdi.

Boğazımı temizledim, az önce ne olduysa acayip rahatsız olmuşum ve lafı tekrar elimizdeki göreve getirdim. “Peki, Meredith lokantaya gelip üniformalı bir polisle değil de bir grup ergenle karşılaşınca ne olacak?”

“Ne bileyim ben? Ama tanığın bize gelmesini sağlamak, insanlara sahte babasıyla gezen bir kız görüp görmediklerini sormaktan çok daha iyi bir fikir gibi geldi,” dedi Autumn.

Eh, haklıydı. Hem Meredith’in yapabileceği en kötü şey bizimle konuşmayı reddetmek olurdu. “Bas gaza, Max.”

Bana sahte bir selam verip gazı kökledi. “Emredersin, kaptan.”

Sahile doğru son sürat ilerledik, her kilometrede nihayet Lola’ya yaklaşıyormuş gibi hissediyordum.

YİRMİ

DREW

Masanın üzerindeki kırmızı, plastik tuzluğu çeviriyordum. Burası tarçınli çörek kokuyordu, yanında da kırmızı, siyah ve beyaz nostalji. Hepsini çıplak ellerimle yıkmak istiyordum. Duvardaki saate tekrar bakıp kaşlarımı çattım. 17.42.

Meredith Hoyt neredeyse kırk beş dakika gecikmişti.

Max yanımda oturuyordu, bölmenin sonundaki geniş pencereye yaslanmıştı, Autumn da başparmağını çılgın bir tempoyla önümüzdeki sahte mermer masaya vuruyordu. Elinin yanında dokunulmamış bir plastik menü yığını vardı ve garsonun karşılama bankosundan bize yine sinirli sinirli baktığını gördüm. En az on kez gelip bir şey isteyip istemediğimizi sormuştu, ben de her seferinde birini beklediğimizi söyleyerek onu göndermiştim. Yalan söylediğimizi ya da burayı soymak üzere olduğumuzu düşündüğünden emindim. Devasa kirpiklerini kırpıştırarak neredeyse boş olan kasa tezgâhını siliyordu. Sadece üç masa doluydu ve biri bizimkiydi.

Tuzluğun devrilmesiyle içindeki küçük kristaller menülerin üzerine

saçıldı, garson dağınıklığı görüp beni gözleriyle yakmadan önce dökülen tuzları yere attım.

Tuzluğu masanın ortasına geri koyup ellerimi kucagımda birleştirdim. Nerede kalmıştı bu kadın?

Kapı açıldı ve hepimiz döndük. Yine. Lokantaya her biri girdiğinde olduğu gibi.

Eşikte bir kadın duruyordu. Kısa boylu ve zayıftı, koyu sarı saçlarında ışıltılar vardı. Lola'nın annesinin yaşlarındaydı. Yanında kimse yoktu. Gergin bir enerjiyle bölmelere göz gezdiriyordu.

Bingo.

Diğerlerine beklemelerini söyleyip masadan kalktım. Kadın ona doğru yürüdüğümü gördüğünde bana şöyle bir baktı.

“Meredith Hoyt?” diye sordum.

Donakalıp kara gözlerini kıstı. “Evet?”

Birden bu kadar gecikmesine sevindim yoksa ne diyeceğimi bilemeye bilirdim. Şimdi emin olduğumdan kelimeler dudaklarımın arasından kolayca çıktı.

“Beklediğiniz kişinin biz olmadığımızı biliyorum. Benim adım Drew. Lola için sizi arayan ben ve arkadaşlarımdı. Onu bulmak için anahtar kişi olabileceğinizi düşünüyoruz. Bize bir dakikanızı ayırırsanız her şeyi açıklayacağım.” Autumn'la Max'in beklediği masayı işaret ettim.

Meredith onlara şöyle bir baktıktan sonra kollarını göğsünden kavuşturdu.

“Sizi kandırdığımız için çok özür dilerim,” diye ekledim. “Gerçeği söylersek bizimle buluşmayı kabul etmeyeceğinizi düşündük ama bu bir ölüm kalım meselesi olabilir.”

Neden bahsettiğimi soracak kadar meraklanmasını umarak konuşmadan önce biraz bekledim.

“Ölüm kalım meselesi mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. Merakına yenildiği için kendine kızmıştı sanki. Ama aslında bize kızmıştı. Çoğunlukla bize.

“Polise vermek üzere Lola'nın kayboluşuyla ilgili bilgi topluyoruz,”

diye açıkladım. “Bizi bir nevi... mahalle gönüllüleri gibi düşünebilirsiniz. Kayıp ilanları asıyor, telefon görüşmeleri yapıyor, polisin onu bulmasına yardımcı olacak ipuçları edinmeye çalışıyoruz.”

“Kayıp kızı tanıyor musunuz?” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Henüz basıp gitmemiştii ki bu da iyiye işaretti. “Arkadaşınız filan mı?”

“Evet, onu tanıyoruz,” dedim Lola’nın sadece arkadaşım olduğunu itiraf etmekten özenle kaçınarak, belki de artık öyle bile değildi. “Hepimiz Lola’yla büyüdük. Autumn’ın babası Washington City şerifi, ayrıca o ve Lola uzun zamandır—”

Meredith yine gözlerini kıstı. “Dur bakalım. O Şerif’in kızı mı? Neden babası yerine o geldi?”

Harika bir soru. Hiç tanımadığım birinin önünde Şerif’e kalles demek uygun olur muydu? Biraz olsun inandırıcı görünmek istiyorsam muhtemelen hayır.

“Gerçekten uzun hikâye ama bizimle bir dakika oturabilerseniz size her şeyi anlatacağız. Lütfen? İstedığınız zaman gidebilirsiniz. Size engel olmaya çalışmayacağız. Lola’yı arama çalışmalarında bir sürü şey oluyor ve biz de soruşturmaya yardımcı olmak için hepsini bir araya getirmeye çalışıyoruz. Sizin hikâyeniz de bunun bir parçası.”

Kollarını çözüp kاپıya baktı. Ama yüzündeki merak ateşini görebiliyordum.

Sonunda, “Beş dakikanız var ama bu durum hiç hoşuma gitmedi,” dedi.

Dürüstlikle, “Benim de gitmezdi,” deyip onu masaya götürdüm.

O Autumn’ın yanında koltuğun ucuna otururken ben de Max’in yanına oturdum. Biz yerleşir yerleşmez garson yeniden masamıza geldi. Meredith’e içtenlikle gülümseyip geri kalanımıza yan yan baktı. “Merhaba, Meredith. Bu üçünün beklediği kişi sen miydin? Gelmene çok sevindim.”

Meredith de ona gülümsedi. “Merhaba, Sandra. Nasılsın?”

“İdare eder.” Masadakilere bakıp özellikle beni süzdü ama onu diğerlerinden daha çok kızdıracak ne yaptığımı hiç bilmiyordum. “Artık içecek siparişlerinizi alabilir miyim?”

Kendime kahve söyledim ve Meredith'inkini de ödemeyi teklif ettim. O da teşekkür edercesine gülümsedi. Autumn bir şey istemedi, su onun için yeterliydi, Max'se sanki hayatıyla ilgili büyük bir karar vermek üzereymiş gibi menüsünü inceliyordu. "Şu kocaman tarçımlı çöreklerden birkaç tane alabilir miyim?"

Sandra kaşlarını çatı. "Onları sadece sabah çıkarıyoruz."

"O zaman neden menünün tüm-gün kısmında?" diye sordu Max, parmağını sayfanın neredeyse yarısını kaplayan fotoğrafa vurarak. Kız ona ters ters bakınca menüyü elinden çekip aldım. "Tamam, tamam," dedi. "Ben bir tepsi karışık patates kızartması alacağım."

Sandra siparişleri yazdı, menüleri benden aldı ve hışım ile masadan uzaklaştı.

"Onu çok iyi anlıyordum. *Bir tepsi karışık patates kızartması mı?*"

Omzunu silkti. "Ne? Paylaşırız. Öğle yemeğini atladık, unuttun mu? Açlıktan ölüyorum."

Autumn gözlerini devirdi. Sandra rekor sürede kahvelerimizi getirdikten sonra tekrar mutfağa döndü. Meredith ellerini önündeki kırmızı fincana sarıp sanki neden bizimle oturmaya karar verdiğini açıklayabilirmiş gibi kahveye baktı.

"Bütün gün bekleyemem," dedi etrafa bakınarak. Anlaşılan zamanında gelseydi kırk beş dakika kadar daha zamanımız olacağı gerçeğini görmezden geliyordu. Bakışları Autumn'da durunca ifadesi üzgün ve düşünceli bir hâl aldı. "O kayıp kız gerçekten yakın arkadaşın mıydı?"

Aklım geçmiş zamanda konuşmasına takıldı. Onun yakın *arkadaşıydı*. Göğsüm sancıldı.

Autumn sanki bu konuyu çoktan halletmiş olmamı beklemediymiş gibi şaşırılmıştı ama Meredith'e gülümsedi. "Evet. Lola'yı çocukluğumuzdan beri tanırım."

Meredith çakma mermer masanın üzerinde kahve fincanını çevirdi. "Peki ya sen? Sen kızı nereden tanıyordun?" diye sordu bana.

İçimden onu yine düzelttim –kızı nereden *tanıyorsun*– ve sonra neden adını söylemek yerine ısrarla *kız* dediğini merak ettim. "O benim kız arkadaşım," dedim sonunda.

Autumn boğazını temizledi ve bir an için beni yalanlayacağını sandım ama yapmadı.

Meredith'in bakışlarında acıma belirince sinirim bozuldu. Ama bu önemliydi. "Bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışıyoruz," dedim. "Bu lokantaya geldiğini biliyoruz ama gördüklerinle ilgili paylaşabileceğin her şey bir sonraki adımda nereye gideceğimizi bulmamıza yardımcı olacak."

"Özür dilerim. Hâlâ bunu neden *sizin* yaptığınızı anlamıyorum." Autumn'a döndü. "Ne tür mahalle gönüllüleri kayıp bir kızı araştırır? Baban neden burada değil? Neden ihbarın peşine düşmedi?"

Onun yerine cevap vermek istedim ama Meredith'in dikkati bütünüyle Autumn'daydı. Ona baş şüpheli *olduğumu* söylemek bu işi burada bitirirdi. Gerçeği öğrenirse Meredith'i de elindeki ipucunu da kaybederdik.

Autumn hüznüyle gülümsedi. "Babam maalesef yanlış iz üzerinde. Lola'nın kayboluşunda bizim oradan birinin parmağı olduğunu düşünüyor, bu yüzden de başka hiçbir teoriyi dikkate almıyor. Çok inatçı ve biz de inadının bedelini Lola'nın ödemesini istemiyoruz. Buraya gelip bilgiyi kendimiz alırsak dikkatini çekebileceğimizi düşündük."

"Kimin parmağı olduğunu düşünüyor?"

"Uygun birinin. Bu onun için kıvrması kolay bir hikâye, o yüzden doğru olmasını istiyor. Gerçekte ne olduğunu bilmemiz gerek. Siz de bize yardımcı olabilirsiniz, değil mi? Onu gördüğünüze emin misiniz?"

Cümlesinin sonunda Autumn'm sesi o kadar umut doluydu ki bu umut onu öne sürüklemişti. Sanki evrenin anahtarını elinde tutuyormuş gibi Meredith'e doğru eğilmişti.

Meredith'in gözleri parladı. "Sanırım gördüm, evet."

Garson masamıza kocaman bir tepsi patates kızartması bıraktı ve Max de tepsiyi kendine doğru çekti. "Bize anlatabilir misin?" diye sordu, sonra da dokuz patates kızartmasını birden ağzına tıktı.

Meredith ona orada oturduğunu unutmuş gibi baktı ama doğruyu söylemek gerekirse Max köşeye büzüşmüştü. Meredith başıyla onayladı.

“Yardım etmek isterim ama paylaşacak daha fazla bilgim var mı bilmiyorum. Arayıp söylediklerimin dışında yani.”

Masanın üzerinde kollarımı kavuşturdum. “En başından başlayarak her şeyi tekrar anlatabilir misin? Düşündüğünden daha fazlasını biliyor olabilirsin.”

“Tamam. Öğleden sonram boştu, ben de bir arkadaşımın buraya öğle yemeği yemeye geldim. Biraz geç kalmıştım ve kapıya doğru koşturuyordum, o sırada onu otoparkta gördüm.”

Autumn pencereden dışarıyı işaret etti. “Neredeydiler? Hangi noktada?”

“Şey, şurada. Girişin yanında,” diye eliyle işaret etti. Max’in arabasının yanındaki boş yeri gösteriyordu.

Bu düşünce beni yerime mıhladı. Lola dün tam oradaydı.

Meredith kahvesini yine iki eliyle tutarak, “Minibüsün yolcu kapısının yanında duruyordu,” dedi. “*Hararetle* boynunu kaşımıyor olsaydı onu fark etmezdim. Sersemlemiş görünüyordu ve bir an için uyuşturucu aldığını düşündüm ama sonra kurdeşen döktüğünü fark ettim. Babası—”

“O, onun babası değil,” dedik Autumn, Max ve ben aynı anda.

Meredith üçümüze tek tek baktı. “Tamam... Birlikte olduğu *adam* eczaneden koşarak geldi ve sanırım ona Benadryl verdi. Kız kötü olduğu için gerçekten üzgün görünüyordu ve minibüse binmesine yardım etti. Onları izlediğimi görünce minibüse bindi ve basıp gitti.”

“Siz de öylece gitmelerine izin mi verdiniz? Madem kim olduğunu anladınız, o zaman neden hemen polisi aramadınız?” diye sordum. Çaresizlik sesime sızıyor, istemediğim kadar öfkeli konuşmama neden oluyordu. Meredith şaşkınlıkla kaşlarını çatınca özür dilercesine ellerimi kaldırdım. “Kusura bakmayın. Size kızmadım. Anlamaya çalışıyorum.”

Meredith gözlerini bana dikip kahvesinden bir yudum aldı. “Polisi daha erken arardım ama o olduğunu bilmiyordum. Emin değildim. Acı çeken bir kız gördüm ve iyi olduğundan emin olmak için onu izledim. Yüzünde tanıdık gelen bir şey vardı ama onu nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Minibüs uzaklaşırken bana gülümseyene kadar da çıkara-

madım. Televizyondaki bütün fotoğraflarda gülümsüyordu. O zaman o olduğunu anladım.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum. Sesim çok yüksekti. Çok hiddetli. Yine. Arkama yaslanmaya çalışıp ellerimi bacaklarımın altına koydum. “Nereye gittiler?”

Kahvesini büyük bir yudumla kafasına diktikten sonra yolun yukarısını işaret etti. “Şu yöne doğru gittiler. Kasabanın içinden geçip sonra kuzeye, sahile döndüler.”

“Emin misiniz?” diye sordu Autumn.

“Kesinlikle. Kuzeye gittiler. Tek bildiğim bu.”

Masaya sessizlik çöktü. Autumn, pencereden Meredith’in tarif ettiği yöne baktı. Max bir avuç patates kızartması daha yedi.

Bu yeterli değildi. Kuzeye giden otoyola çıkıp körü körüne bir minibüs arayamazdık. Otoyoldan ayrılan o yan yol üzerinde yüzlerce küçük kasaba vardı. Buranın kuzeyinde herhangi bir yerde olabilirdi ve eyaletin daha yarısında olduğumuzdan Washington’a varmadan önce bir sürü yol katetmek zorunda kalırdık. Ya da belki de bir benzin istasyonuna varacak kadar kuzeye gidip sonra Meksika’ya inmiş olabiliyorlardı.

Kuzey bir ipucu değildi.

“Minibüs hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?” diye sordum. “Herhangi bir çıkartma ya da park geçiş kartı? Oregon plakası mı taşıyordu? İçinde bir şey var mıydı? Onu tespit etmemize yardımcı olabilecek herhangi bir şey?”

Meredith duraksayıp artık boşalmış fincanına baktı. Düşünürken kaşları birbirine yaklaştı. “Herhangi bir çıkartma hatırlamıyorum. Sanırım Oregon plakası taşıyordu ama gerçekten hatırlayamıyorum. Sadece kızı hatırlıyorum. Yüzü gözümde canlanıp duruyor.”

“Başka bir şey var mı?” diye üsteledi Autumn, yüzündeki çaresiz ifade bana bu muhtemel çıkmazın ağırlığını en az benim kadar hissettiğini söylüyordu. “Herhangi bir şey?”

Meredith’in yüzü aydınlandı.

“Ah, aslında var, evet. Büyükanne’ye gitmişlerdi.”

Hepimiz birden, “Ha?” dedik.

“Büyükanne. Büyükanne’nin Gözdeleri. Yolun yukarısındaki bir hayır kurumu mağazası. Harika bir yerdir. Birinin Büyükanne’ye gittiğini hemen anlarsınız çünkü yan tarafında logosu olan pespembe alışveriş çantaları vardır. Lola’nın bindiği minibüste bir Büyükanne çantası gördüm. Lokantaya gelmeden önce oraya uğramış olmalılar. Belki bunu zaman çizelgenize ekleyebilirsiniz?”

Autumn’la bakıştık ve sırıttı. “Evet, bu işe yarar,” dedi.

Garson gelip Meredith’e kahvesini tazelemek isteyip istemediğini sordu ama Meredith elini fincanın üzerine kapayıp başım salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Artık gitmeliyim.”

Garson başka bir masaya gitmek üzere uzaklaşırken Meredith bize hüznle gülümsedi. “Özür dilerim. Keşke size verecek daha fazla cevabım olsaydı. Keşke onları takip etmeyi akıl edebilseydim... O olduğunu sanmıştım ama açıkçası siz buraya gelene kadar emin değildim.”

“Çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. “Lola kaybolduğundan beri elimize geçen en iyi ipucu bu.”

Bölmeden çıkarken masanın ucunda duraksadı. “Buraya kadar geldiğinize göre hepiniz arkadaşınızı bulmaya kararlı olmalısınız. Bir dahaki sefere üçünüzün de kaybolduğunu duymak istemiyorum, o yüzden aptalca bir şey yapmayın, tamam mı? Bu bilgiyi profesyonellere götürün ve onların ilgilenmesine izin verin.”

“Tabii, efendim,” diye mırıldandık. Her birimize tek tek baktıktan sonra çantasını göğsüne bastırarak lokantadan çıktı.

Max bir patates kızartmasını masaya attı. “Onca yol bunun için miydi? Ne umduk ne bulduk.”

Autumn patates kızartmasını ona geri atmca göğsünden sekti. “Aptal herif, hiç mi dinlemedin? Az önce bize bu kasabada Lola’yı başka birinin görmüş olabileceğini söyledi. Daha ne olsun?”

Max aynı patatesi ona geri attı, patates Autumn’ın saçına yapıştı. “Her zaman her konuda bu kadar zeki olmak zorunda mısınız?”

Autumn patatesi geri atamadan elinden aldım. “Garson hâlihazırda

bizden nefret ediyor zaten. Kendimizi buradan attırmayalım. Başımızda yeterince dert var.”

İkisi de kollarını kavuşturup kaşlarını çattıysa da durdular.

“O mağazaya mutlaka gitmeliyiz ama önce burada bir şeye ihtiyacımız var.”

“Biraz daha patates kızartmasına mı?” diye sordu Max sırtarak. Tepside hiç kalmadı da.”

“Biraz daha kanıt. Her bilgi kırıntısını toplamalıyız ki hepsini Roane’a götürüp onu kanıtla boğabilelim. Elimizdeki tek şey lokantadaki bir kadının anlattıkları olursa bunu yapamayız. Bize somut kanıtlar lazım yoksa zaman çizelgesi değil, hikâye hazırlamış oluruz.”

Telefonuna bakan Autumn başıyla onayladı. “Haklısın. Gitmeden önce Lola’nın burada olduğunu *kanıtlamalıyız* ama hayır kurumu mağazası altı buçukta kapanıyormuş.”

Siktir. Altıya bir şey kalmamıştı.

Lokantaya bakındım. “Burada kamera var mı?”

“Şurada,” dedi Autumn, sol omzusun üstünü işaret ederek. Dönüp baktığımda tuvalete giden koridorun üzerine monte edilmiş küçük, siyah kamerayı gördüm. “Görüntülere nasıl erişeceksin?”

“Cazibemle?”

Max yüzüme güldü. “Tabii, tabii. Sana iyi şanslar. Ben çişe gidiyorum.”

Lanet olası bir jimnastikçi gibi üzerimden atlayıp linolyum zemine indi. Karşılama masasından onu izleyen Huysuz Sandra, Max’e öyle bir bakıyordu ki Max görseydi tuvaletini oracığa yapardı. O koridorda gözden kaybolurken Sandra da masamıza geldi ve küçük sipariş defterinden bir sayfa yırttı.

“Hesabı ister misiniz?” diye sordu.

Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi.

Cüzdanımı çıkardım. Son ilanlardan sonra üzerimde çok para yoktu ama hesabı ödemeye ve iyi bir bahşiş bırakmaya yeterdi. Gönlünü almayı umarak paramı masaya koydum. Autumn da sanki benimle aynı

fikirdeymiş gibi bana bakarak paranın üstüne bir beşlik attı. Sandra tek kelime etmeden hepsini kasaya götürdü.

Para üstüyle döndüğünde ona sevecenlikle gülümsedim. “Üstü senin.”

Elinde kalana baktı ve sanki mutlu olmuş ama bu durumdan hiç hoşnut değilmiş gibi kaşlarını çatı. “Teşekkür ederim.”

“Hayır, ben teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkarak. “Acaba bize bir konuda yardımcı olabilir misin?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hangi konuda?”

“Dün burada bir kız gördün mü? Öğle yemeği saatinde? Bizim yaşlarımızda, yeşil gözlü, çilli, kısa koyu kahverengi saçlı.” Boyunu göstermek için elimi çenemin altına tuttum. “Buraya yaşlı bir adamla gelmiş olabilir. Aceleyle mi gitti?”

“Sana ne bundan?” diye sordu Sandra.

Duruşunda kendini savunur gibi bir tavır vardı. Sanki kimden bahsettiğimi biliyordu ve yabancılarla onun hakkında konuşmak istemiyordu, bu hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. Tabii ki Lola garsona kendini sevdirecekti.

“O kayıp ve biz de onu bulmaya çalışıyoruz,” dedi Autumn. “Güvenlik sisteminde ona ait herhangi bir görüntü olup olmadığı merak ediyorduk.”

Sandra kameraya göz attı, sonra bakışlarını bize dikti. “Siz çocuklar neyin peşindesiniz bilmiyorum ama geldiğinizden beri sizi gözüm tutmadı. Size onunla ya da babasıyla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“O adam onun babası değil!” dedik ikimiz de bıkkınlıkla.

“Beni bulaştırmayın. Eğer gerçekten kayıpsa polisler görüntüleri almak için arama emri çıkarabilir ama üç beş ergene görüntü filan veremeyeceğim. Gidin hadi.”

“Lütfen,” dedi Autumn en yumuşak, en Disney prensesi sesiyle. “Belki de o—”

Sandra başını sallayarak Autumn’ın sözünü kesti. “Hayır, boşuna uğraşma. Hadi gidin. Ciddiyim.”

Siktir.

Ona iyi günler diledim, Autumn da teşekkür etti ama ne için ettiğini bilmiyordum. Sandra bize ne yardımcı olmuş ne de iyi davranmıştı. Bizi gözü tutmamışmış. Asıl dün öğle yemeği servis ettiği adamı gözü tutmamalıydı.

Lokantadan çıkıp Liberty'ye gittik. Yolcu kapısını açmaya çalışana kadar Max'in yanımızda olmadığını hatırlamadım. Kapı kilitliydi. Anah-tarlar da ondaydı.

"Daha elimizde mağaza var," dedi Autumn. "Sıradaki adımımızı biliyoruz."

Ben de böyle düşünmek istiyordum ama fiziksel kanıt toplayamazsak Roane kılını kıpırdatmayacaktı. Onu mecbur edeceksek şüpheyi yer bırakmamamız gerekiyordu. Yani pek şansımız yoktu.

On dakika kadar soğuk otoparkta bekledikten sonra Max kendi kendine ısıklık çalarak lokantadan çıktı. Yürürken telefonunu elinde evirip çeviriyordu. Basbayağı... neşeli görünüyordu. Bu hâli sinirime dokundu.

"Beni ne kadar seviyorsun?" diye sordu.

Tek görebildiğim yüzündeki o gülümsemeydi. "Amma oyalandın. Acelemiz var, unuttun mu? Hayır kurumu mağazası on dakika içinde kapanacak."

Boğazını temizledi. "Beni ne kadar seviyorsun *dedim*."

Ona ters ters baktım.

Yeterince takdir edilmemekle ilgili bir şeyler mırıldanıp telefonunda bir tuşa bastı. Cebimdeki telefonum titredi. "Beni mi arıyorsun?" diye sordum ama ekrana baktığımda çalmadığını gördüm. Fotoğraf gönderiyordu. Bir sürü fotoğraf. İlkini açınca şaşkınlıkla bir adım geri attım.

Lola.

Bir düzine grenli siyah-beyaz fotoğrafı kaydardım. Çene hizasında koyu renk saçlar, çiçekli ceket, beyaz şapka ve bir bölmede karşısında oturan yabancı adam. Üstelik bizim oturduğumuzla aynı bölmeydi bu.

Lola fotoğrafların birkaçında gülümsüyordu – ama adamın hep arkası dönüktü. Öyle olmasaydı bile görüntü kalitesi berbattı. Kimsenin bu görüntüden onu teşhis edebileceğini sanmıyordum. Sanki biri siyah-be-

yaz bir fotoğrafı çiziklerle kaplı, yağlı bir büyütecin altına tutmuş gibi görünüyordu. Adamın başını doğru yöne çevirdiği bir fotoğrafta sivri burunlu olduğunu zar zor seçebildim.

“Bunu nasıl... nasıl aldın? Sandra sana kayıtları mı izletti?”

Kahkaha atarak Liberty’ye bindi, Autumn ve ben de cevabını duy-
mak için peşinden bindik. Oturmada önce arka cebinden bir muz çık-
rıp bir ısırık aldı, ardından kapısını kapadı. “Dalga geçiyorsun herhâlde?
Bize asla yardım etmeyecekti. Bunu en başından anlamıştım.”

“O zaman nasıl?”

“Siz mini mini birler gibi ondan kayıtları isterken ben tuvaletin karşı-
sındaki odada güvenlik sistemini buldum ve dünkü öğle yemeğinin gö-
rüntülerini bulana kadar geri sardım. Birkaç fotoğraf çektim, mutfaktan
atıştırmalık bir şeyler aldım ve oradan çıktım. Boşuna hafiyeliğe gidiyo-
ruz demedim.”

Sırtına vurdum. “Seni çok seviyorum.”

Bana kocaman gülümsediğinde bir an için tıpkı pedere benzedi. Ani-
den içimi saran suçluluk duygusundan kaçmak için başımı çevirdim.

Autumn’ın başı ön koltukların arasında belirdi, vücudu heyecanla
titriyordu. “Ben de bakayım.”

Telefonumu ona uzattığımda arka koltukta sevinçle gülümsedi.
“Bunu gerçekten yapacağız. Onu bulacağız.”

Ben de gülümsedim. “Önce Büyükanne’yi bulacağız.”

YİRMİ BİR

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Wayne'in eşyalarımın kalanını toplamama yardım etmek için odama geldiğinin şöyle böyle farkındaydım. "Endişelenme, Mutlu Ol" posterini rulo yapıp kolinin kenarına sıkıştırdı. Ayakkabılarımı bana doğru itti. Kanepedeki sarı battaniyeyi kolinin üstüne koydu, ceketimi bana attı ve sonra dışarıdaydım, basamaklardan tökezleyerek inmiş, minibüse doğru gidiyordum. Her şey çok uzakta gibi geliyordu, sanki tüm dünya bir adım geri çekilmişti ve ben artık mantıklı hiçbir şeye ulaşamıyordum.

Vücudum uyuşmuştu. Üzerimde sadece tişört olmasına rağmen kışın ayının ten yakan soğuşunu bile hissetmiyordum.

Wayne kolimi minibüsün arkasına koydu. Ben'in ilanı, en alttaki bir çorabın içinde gizliydi. Ne olduğunu bilmiyordum. Wayne bir polis memuruna yalan söylemişti. Bana yalan söylemişti. Kartvizitimi çalmıştı. Beni çalmış olabilirdi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Minibüse binip Wayne'in bizi gideceğimiz yere götürmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Gidecek başka hiçbir yerim yoktu.

Fakat kafamın içinde bir ses avaz avaz bağırarak onunla gitmememi söylüyordu.

Seni farklı bir yere götürmelerine asla izin verme.

Bu düşünceyle olduğum yerde kaldım. Ben durunca Wayne arkası dönük hâlde adım atarken bana çarptı. Şaşkınlıkla dönüp beni omuzlarımdan tuttu ama parmakları etime biraz fazla sert batıyordu. “Mary, önüne bak lütfen.”

Mırıldanarak özür dileyip geçmesi için kenara çekildim. Basamakları çıkmasını izlerken ellerinin vücudumda parmak izi şeklinde morluklar oluşturduğunu hissettim. Birkaç saniye sonra elinde başka bir koliyle döndü, bu seferki tencere ve tavalarla doluydu, bir de daha önce hiç görmediğim bir spor çantası taşıyordu. Onları minibüsün arkasına koyup birkaç kolinin daha beklediği oturma odasına döndü. Spor çantası yerinden oynayıp kaymaya başladı. Onu yakalamak için minibüsün açık arkasına geçtiğim anda buz gibi bir anı yüzüme çarptı.

Boş minibüsün içinde, arka tarafındaydım.

Toprak yolda sarsılarak gidiyordum.

Bir köşeyi dönerken yan tarafa çarpıyordum.

Yüzümün altında halı ve çam iğneleri vardı.

Karanlık pencereler.

Ve panik.

Nefesim kesilince görüntüler kayboldu. Yerini bulutlu gün ışığı aldı, minibüsün içine zayıf bir ışık sızıyordu. Wayne yanıma gelip buradaki ilk gecemize ait kişisel belgelerin olduğu kutuyu spor çantasının yanına koydu. “Her şey yolunda mı?”

Başımla onayladım. Hızlıca. Ve fazla zoraki bir tavırla gülümsedim. “Evet, çanta yüzünden. Az kalsın düşüyordu.”

Çantaya baktı. “Sorun değil. İçinde sadece battaniyeler ve ıvır zıvır var.” Yolcu koltuğunu işaret etti. “Git minibüste bekle. Kemerini tak. Bodrumdan birkaç eşya almak için minibüsü evin yan tarafına çekeceğim, sonra buradan gideceğiz. Sadece birkaç dakika sürer.”

Gerginlikten göğsüm sıkışıyor, nefes almakta zorluk çekiyordum. Tanrım, biraz havaya ihtiyacım vardı ve minibüste onun yanında oturma düşüncesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Geçici de olsa gidecek başka bir yer bulmak için sözcükleri bir araya getirmeye çalıştım. “Bu-bunun yerine nehrin yanında beklesem olmaz mı?”

Gülümsedi. “En sevdiğin salıncakla vedalaşmak mı istiyorsun?”

Başımınla onayladım.

“O şeyi sahiden çok seviyorsun.” Saatine baktı. “Tamam ama sadece bir dakika. Ve ancak ceketini giyersen. Bu gidişle burada can vereceksin.”

Tekrar başımınla onayladım çünkü şu anda kurabildiğim tek iletişim yolu buydu ve ben daha ceket kollarıma geçiremeden o yeniden eve girdi. Ceketin eteğini sıkıca kavramış hâlde nehre doğru yürürken nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Çünkü Ben Hooper kayıptı. Wayne bana annem hakkında yalan söylemişti. Bowman’ın buraya gelmesi hakkında da. Bir sebepten ötürü bizi çabucak buradan götürmeye çalışıyordu, öyle ki aceleden parmaklarını etime batırmıştı. Onunla güvende olmadığım hissinden kurtulamıyordum.

Ama gidecek başka yerim yoktu. Gidecek başka *kimsem* yoktu. Kırmızı kanepeli kadını annem olarak hatırlıyor olabilirdim ama onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Adını bile bilmiyordum. Sevecen yaşlı komşu kayıptı. Bowman gitmişti. Ve ben de evden dışarı çıkmamı istemeyen bir adamla gitmek üzereyim.

Nehir salıncığının kenarına otururken salıncak altımda gıcırdadı. Son beş günü aklımda canlandırdım. Wayne’in karakolun girişinde bana telaşla bakışı. Güvende olduğumu ama aynı zamanda onu hatırlayamadığımı gördüğünde yüzündeki rahatlamayı. Beni bu dağa geri getirmek için dil dökmesini. Beni kasabaya götürmekteki tereddüdünü. Bana aldığı tayı yanlışı beden çıkınca yenisini almak için iki saat yol gitmeye ısrar etmesini.

Çilekleri dilimlemesi, sonra alerjim olmayan yumurtaları yediğim için beni suçlaması.

Bana çilekli *smoothie* sipariş etmesi.

Dikkat çekmeye başladığımız anda lokantadan aceleyle çıkması.

Evde zemin yenileniyor demesi, sonra bunun zemin ve mutfak dolaplarına dönüşmesi ve hepsinin beş günde bitmesi.

Annem diye yutturmaya çalıştığı yabancının fotoğrafı.

O doğum belgesi ve birlikte çekilmiş fotoğraflar olmasaydı neredeyse şey olduğunu düşünecektim...

Damarlarım korkuyla doldu. Şimdi gerçekten nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Hareket edemiyordum.

Çünkü düşüncemin devamı şuydu: Wayne her şeyi yanlış biliyordu çünkü yanlış kızı kaçırmıştı.

Kanım çekildi. Burnumun ucu buz kesti ve başım öyle bir dönmeye başladı ki yüzüstü nehre düşeceğim sandım.

Aman Tanrım. Ya...

Ya o benim babam *değilse*? Ya ben Mary *değilsen*?

Ya benim adım Mary *değilse*?

Salıncaktan fırlayıp nehir kenarında volta atmaya başladım çünkü vücudum karıncalanıyor, hareket etmek istiyordu. Yeni beyaz ayakkabılarımın her yanına çamur bulaşmıştı. Gökyüzü suyun üzerinde dalgalanıyor, nehri gri ve ürkütücü bir şeye dönüştürüyordu.

Ya ben Mary değilsen?

Ya ben Mary değilsen?

Ya ben Mary değilsen?

Soru zihnimi eşeliyordu. Şakaklarımı tuttum. Mary Boone *değilsen* kimdim?

Dönüp Wayne'e bakındım ama görünürde yoktu. Minibüs bodrum kapısının önündeydi ancak *onu* göremiyordum.

Sağımda, odun yığınıyla ağaç sınırı arasında bir dal çatırdadı. Sese döndüm, bir yanım onun orada durmuş, bana baktığını görmeyi bekliyordu. Ama muşamba örtülü odun yığınıyla ormandan başka bir şey yoktu.

Rüzgâr yön değiştirerek nehrin yukarısına doğru esmeye başladı. Ormandan getirdiği nemli, serin havada hayatımda aldığım en iğrenç

koku vardı. Çürük et ya da bozuk yumurta gibiydi ama çok daha kötüydü. Sanki orman çürüyormuş gibi kokuyordu, içgüdüsel olarak geri çekilip suya doğru adım attım. Suyun şapırtısı sessizliği bozdu ve ileride bir şey hareket etti. Bakışlarım salıncağın üzerinden ötesindeki ağaçlara kayınca bir hayvanla göz göze geldim.

Bir çakalla.

Yaklaşık dört metre uzakta kıpırdamadan duruyordu. O kadar hareketsizdi ki arkasındaki dallara karışmıştı. Ağzının etrafındaki tüyler kanla pembeleşmişti ve ağzında bir şey vardı.

Kalbim durdu. Ona bakıyordum, o da bana bakıyordu ve Wayne korkumun anlamsız olup olmadığını merak ettim çünkü çürümüş et gibi kokan bir dağda parçalanarak öldürülmek üzereydim.

Gözlerimi o şeyden ayırmadan ellerim ayaklarımın dibindeki buz gibi suya değene kadar çömeldim ve parmaklarımı oynatarak kavanoz büyüklüğünde, ucu sivri bir taş buldum.

Parmaklarımdan sular damlayarak ayağa kalktım. Çakal gerçekten üzerime koşarsa bu taşla ne halt edeceğimi bilmiyordum ama ben tekrar ayağa kalkar kalkmaz çakal ağaçların arasına doğru kaçtı.

Bu sırada çiğnemekte olduğu şeyi düşürdü.

O gözden kaybolur kaybolmaz zavallı kalbim yeniden atmaya başladıysa da bakışlarım düşürdüğü şeye kilitlenmişti. Odun yığınının diğer tarafı çamurdan ibaretti ama çakal yere büyük bir çukur kazmış gibi görünüyordu. Sudan çıkıp salıncağa doğru bir adım attım ancak yaklaşıırken bile orada ne olduğunu öğrenmek istemediğimi biliyordum.

Salıncağın etrafından dolanıp yerdeki şeye baktım. Muhtemelen ölü sincap ya da onun gibi iğrenç bir şeydi.

Bacaklarım koşmak için can atıyordu. Taşımı alıp buradan defolup gitmek için. Ama kedimi çukura doğru ilerlemekten alamıyordum. Kokuya ve kana...Vücudumu saran korku, tepki verebilmem için orada ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birkaç adım kala durdum. Çukur beni kendine çekiyor, içine bakmam için yalvarıyordu ve...

Onu tek seferde tüm ayrıntılarıyla gördüm. Bu bir saniyelik görüntü, korkunç bir dövme misali sonsuza dek beynime kazındı. Kısmen kirlenmiş bir yüzün yan tarafında hayvan dişlerinin ısırık izleri. Kan. Parçalanmış deri. Üzeri beyaz bir zarla kaplanmış gözler. Kesilmiş bir boyunda uzun yaralar. Yarı görünen ekose desenli bir şapka. Çukurdan dışarı uzanan bir kol. El yoktu.

Çakal eli iki metre ötede düşürmüştü.

Adamın tanıdık yüzüne bakarken asit boğazımı yaktı, dişlerimin arkasına takıldı, sonra tekrar aşağı indi.

Çakal Ben Hooper'ın cesedini çıkarmıştı.

YİRMİ İKİ

D R E W

Büyükannenin Gözdeleri adında bir yerden ne beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemediğim kesindi. Dış cephesi ahşap kaplama olan, loş ışıktaki berbat görünen kirli beyaz panjurları bulunan küçük bir binanın önünde durduk. Bu panjurlardan birinin arkasından bir kuş havalanıp okyanusa doğru uçunca şoför koltuğundan inmekte olan Max'in ödü koptu.

"Siktir," dedi, kuş gittikten çok sonra bile eğilmeye devam ederek.

Max kuşları hiç sevmezdi.

Autumn kahkahasını öksürüğün ardına gizlemeye çalışırken mağazanın ışıkları kapandı ve ak saçlı, pembe gözlüklü yaşlı bir kadın elinde anahtarlarla dışarı çıktı. Bizi dışarıda dikilirken görünce kapının ağzında olduğu yerde durdu ve kocaman gülümsedi. "Ah, merhaba! Maalesef yarın tekrar gelmeniz gerek. Mağaza kapandı."

Kapıyı kilitlemek için döndü.

Yolcu koltuğundan cep telefonumu ve kayıp ilanımı alıp yanına gittim. "Aslında buraya alışveriş yapmaya gelmedik. Birini bulmamıza yardım edebileceğinizi umuyoruz."

Omzunun üzerinden bana baktı, anahtar hâlâ kapıdaydı. “Efendim?”

Ona isimlerimizi söyleyip kâğıdı uzattım. Anahtarı kilitte bırakıp devasa çantasını diğer omzuna taktı ve kâğıda uzandı. Çantası gözlükleriyle aynı renkteydi. Taytı da. Kendini resmen pembeye bulamıştı.

Fotoğrafa gözlerini kısarak baktıktan sonra elini ağzına kapadı. “Kayıp mı?”

Başım la onayladım. “Birkaç haftadır. Yolun aşağısındaki lokantada bir kadınla konuştuk, bize onu yaşlı bir adamla ve mağazanıza ait bir alışveriş çantasıyla gördüğünü söyledi.”

Autumn yanıma geldi. “Buraya geldi mi?”

Kadın önce ikimize, sonra da o lanet kuş yüzünden hâlâ huzursuzca kıpırdanan Max’e baktı, sonra başıyla onayladı. “Evet, dün kıyafet almaya geldiler. Epey bir şey alıp gittiler. Ayakkabı da aldılar. İkisi de iyi insanlara benziyordu.”

Eh, biri öyleydi.

Max’in lokanta kamerasının görüntülerinden çektiği fotoğraflardan birini açıp ekranı kadına çevirdim. “Buraya gelenler bunlar mıydı?”

Kadın kalın çerçeveli gözlüğünün ardından telefonuma baktı ve sonra başını hızlı hızlı aşağı yukarı salladı. “Evet. Aynı saç, ceket de hatırlıyorum – çok güzel düğmeleri vardı ama bu fotoğraf pek de kaliteli değil. Bunu nereden buldun?”

“Lokantadan,” dedi Autumn ve alelacele konuyu değiştirdi. “Yanındaki adamla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz? Ya da kullandıkları araçla ilgili?”

“Neden bunları öğrenmek istiyorsunuz?”

“Arama çalışmalarına yardımcı olmak için bilgi toplamaya çalışıyoruz,” diyorum. “Bize ne kadar çok şey anlatırsanız polise o kadar çok bilgi veririz ve böylece onu daha hızlı buluruz. Lütfen, ailesi onun için çok endişeleniyor ve birlikte olduğu adamın tehlikeli olabileceğini düşünüyoruz.”

Yaşlı kadın bir adım geri atınca kapalı kapıya çarptı. “Yani o adam... mağazama gelen o adam, bu tatlı kız için bir tehlike mi?”

Yaşadığı dehşet o kadar sahiciydi ki birazdan söyleyeceklerim yüzünden vidanım sızladı. “Onu kaçırmış olabileceğini düşünüyoruz. Bu yüzden buraya geldik. Elinizdeki her türlü bilgiye ihtiyacımız var.”

“Ama çok iyilerdi,” diye ısrar etti. “Birbirlerine gülümsediler, gülüştüler, kız gitmeden önce yeni kıyafetlerini giydi ve her şey *yolunda* görünüyordu.” Her kelimesi bir öncekinden daha tiz ve histerik çıkıyordu. “Tehlikede olduğunu bilseydim bu mağazadan çıkmasına asla izin vermezdim. Aman Tanrım. Ya bulamazlarsa—”

Autumn uzanıp elini kadının omzuna koydu. “Durun lütfen. Kimse sizi suçlamıyor, hem başmın belada olduğunu bilmenize imkân yoktu, özellikle de garip davranmıyorsa. Suçlu siz değilsiniz.”

“Ama o benim mağazamdaydı...”

“Adınız ne?” diye sordu Autumn.

“Eloise. Adım Eloise.”

“Pekâlâ, Eloise, ona yardım etmedikleri için lokantadaki herkesi suçlayabilir misin? Çünkü hepsi onu aynı adamla gördü ve onlar da bir terslik olduğunu düşünmediler. Onu sen kaçırmadın, ona sırtını çevirmedin, hiçbir yanlış yapmadın. O adam yaptı. Bu yüzden iyice düşünmene ve polise iletebileceğimiz herhangi bir şey gördüysen ya da duyduysan bize söylemene ihtiyacımız var.”

Eloise refleks olarak başıyla onayladı, sanki bizi gerçekten dinlemiyormuş gibiydi ama bir saniye sonra, “Arabalarım görmedim,” dedi. “Sadece onları gördüm. Kız gençti, senin yaşlarındaydı. Adam... sessizdi. Ciddiydi. Gözlerinin altında torbalar vardı ama kızın da vardı. Alışveriş yaptılar, adam kızın poşetleri taşımasına yardım etti, sonra da gittiler. Dürüst olmak gerekirse aklıma hiç farklı bir şey gelmedi.”

Tekrar bakıp kötü olmasın diye ilanı ondan aldım. “Bunu resmî ihbar hattına bildirmek ister misiniz? Polis Lola için bir ihbar hattı kurdu, bu bilgiyi onlara verdiğimizde sizin aramanızla da desteklenirse çok yardımcı olur.”

Gözleri irileşti. “Ah, tabii tabii. Hemen arayacağım. Elimden geleni yapacağım.”

“Kalemin var mı?” diye sordu Autumn. “Sana numarayı yazayım.”

Eloise devasa çantasını karıştırarak kalemle pembe yapışkanlı not kâğıdı çıkardı. Autumn iki numara yazıp kâğıtla kalemi geri verdi.

“Birincisi yardım hattı, ikincisi de Şerif’in cep numarası. İhbar hat-tına gelen aramaları kontrol etmekte biraz yavaş davranıyor, bu yüzden doğrudan onu ararsan çok daha iyi olur.”

Eloise ikinci numaraya kaşlarını çatarak baktı. “Şerif’in şahsi numarası mı?”

“Şerif onun babası,” dedim. “Biraz da götün teki.”

İkinci kısım kendinie saklayacaktım ama ağzımdan kaçmıştı. Eloise şaşkın bir kahkaha attı. “Bu tatlı kızı eve döndürecekse babanın rahatını bozmak benim için onurdur.”

Ona bol bol teşekkür ettik, o da mağazanın kapısını tekrar açıp aramaları yapmaya koyuldu. İçim çok bariz bir özlemle doldu. Keşke sorumluluk onun gibi insanlarda olsaydı. Keşke Roane’un yerinde o olsaydı, o zaman belki de Lola hızlıca eve dönebilirdi. Onun görevimize bu kadar çabuk dâhil olması, alabora olan küçük cankurtaran botumuzun su üstünde kalabileceğini hissetmemi sağlamıştı.

Gitmek için döndüğümüz sırada Eloise kapıda çığlık atınca panjur-ların arkasındaki yuvadan bir kuş daha havalandı. Max bu sefer arabaya atladı ve bir daha içeriden çıkmadı.

Hızla dönüp baktığımda yaşlı kadının gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. “Bir şey söylediler! Gitmeden önce kız... Lola, yollarının uzun olduğunu, Alton’a dönmeden önce yeni kıyafetlerini giymek istediğini söyledi.”

Kulağımda garip bir uğultu belirdi ve nefes almayı bıraktığımı fark ettim. “Bir dakika, özellikle Alton mı dedi? Emin misiniz?”

“Evet! Kesinlikle eminim. Hatırlıyorum çünkü kardeşim eskiden orada yaşıyordu ve oralı olduklarını duyduğumda yolculuklarının uzun olması mantıklı geldi. Alton kuş uçmaz kervan geçmez bir yer, çok ıssız. Kardeşim her yere uzak olmasından nefret ediyordu, bu yüzden birkaç yıl önce Florence’e taşındı. Alton buradan en az iki buçuk saat uzaklıkta.”

Ellerimi sallayarak onu durdurup odağını yeniden Lola'ya çevirdim. "Ama özellikle oraya geri döneceklerini mi söyledi?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Autumn heyecandan koluma yapıştı. "Peki bu bilgiyi babama ve ihbar hattına da iletme ister misin?"

Eloise bir elini beline koyup sıırttı. "Tatlım, bizzat kendisi buraya gelip ifademi alana kadar yakasından düşmeyeceğim," deyip içeri girdi.

Max'in arabasına dönerken yere bastığımı hissetmiyordum bile.

Lola Alton'daydı.

Hassiktir.

Max direksiyondaki ellerini tekrar tekrar yumruk yapıp açıyordu. Hepimiz arabanın sessizliğinde oturup cam kapının ardındaki Eloise'in Roane'u bir güzel haşlamasını izledik.

Sonunda Autumn kocaman gülümsedi. "Vay canına, çocuklar. Artık onu nereye götürdüğünü biliyoruz."

"Alton," dedi Max.

Lanet olası Alton.

"Tamam, peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Autumn. "Eve mi dönüyoruz? İşimiz bitti mi?"

Max'e baktım. Max de bana baktı. Autumn sabırsızlıkla ayağını arabanın tabanına vurup duruyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu. Eve gitmeliydik. Buraya gelme amacımızı yerine getirmiştik. Hatta bonus bir tanık ve bir yer adı bile bulmuştuk. Şimdi yola çıkarsak dokuzu biraz geçe eve dönmüş olurduk. Ama—

"Bu doğru gelmiyor," dedi Max. "Onu bulmaya bu kadar yaklaşmışken eve dönmek."

Aynen öyle.

"Peki, ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Autumn.

Yüzümü ovuşturdum ve lokanta videosunun kamera görüntülerini tekrar açtım. Fotoğrafları kaydırarak Lola'yla o adama baktım. Keşke adamın yüzü odakta olsaydı. Keşke ikisinin yüzü de odakta olsaydı. Keşke polisleri bu kasabaya yığmak için ihtiyacımız olan tartışılmaz kanıt

bu olsaydı ama bundan önce Meredith Hoyt'un ihbar hattını aramasıyla kanıtım olduğunu sanmıştım. "Melese şu ki... ya bu baban için yeterli olmazsa?" diye sordum.

"Ya sırf buraya gelip bilgiyi bulan ben olduğum için dikkate almazsa? Ya beni bir tanığı zorlamakla falan suçlarsa?"

Autumn huzursuzca kıpırdandı. "O kadar ileri gideceğini sanmıyorum, sence gider mi?"

"Ona Meredith'in kaydını götürdüğümde beni kendi paçamı kurtarmak için numara çevirmekle suçladı. Neden bunun farklı olduğunu düşünsün ki? Baş şüpheli tarafından uydurulmuştur diye kakalayabileceği her ipucunu kakalayacak. Bunu ispatladı."

"Doğru diyorsun, Drew," diye mırıldandı Max.

"Üzgünüm, Autumn. Onun baban olduğunu biliyorum ama eve dönüp doğru olanı yapacağını varsaymak istemiyorum... yapmadığında da göte gelmek istemiyorum. Eve dönersek ailelerimiz uzunca bir süre bizi gözlerinin önünden ayırmazlar. Ya baban ipucunun peşine düşmezse?"

Başını eğmiş kucasına bakıyordu, kızıl saçlarının uzun tutamları yüzüne düşmüştü ve bir an için dehşete kapılarak ağladığım sandım. Fakat başını kaldırdığında gözlerinde öfke vardı. "Hayır, haklısın. Lola bu işi babama bırakmaktan daha fazlasını hak ediyor. Ama onu arabayla doluşarak kendi başımıza arayamayız. Meredith bu konuda haklıydı – bu vakayı kendi başımıza soruşturamayız. Çok tehlikeli."

"Tekrar söylüyorum: Ted'in suratına yumruğu indiririm. Korkmuyorum." Max direksiyonun üstünde havaya yumruk attığında göğsümden kopan iç çekiş en az elli kilo ağırlığımdaydı.

"Bir çocuk kaçıranın izini sürmeye çalışırken hepimizi öldürtecek değilim," dedim. "Hayır dediysem hayır, Max. Bugün kimseyi yumruklamayacaksın."

"Öf, iyi."

"Sanırım orijinal planı değiştirmemiz gerekecek. Lola'nın burada olduğuna dair kanıt bulmak için geldik, böylece Roane'u araştırmaya zorlayabilecektik ama onu tamamen es geçmeye ne dersiniz? Artık Lo-

la'nın Alton'da olduğunu bildiğimize göre oranın polisine gidelim. Roane'u oyuna dâhil etmenin tek yolunun, tüm seçenekleri elinden almak olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kanıtları başka bir karakola verelim. Elimizdekine bakıp aksiyon alabilecek tarafsız birine. O zaman Roane'un onlarla çalışmaktan ve söyleyeceklerini dinlemekten başka çaresi kalmaz yoksa fena hâlde beceriksiz görünür."

"Ya da Alton karakolunu senin suçlu olduğuna ikna eder ve böylece peşine iki karakol birden düşmüş olur," dedi Max.

Ona ters ters baktım. "Çok yardımcı oldun. Sağ ol."

"Yani... Alton Polis Teşkilatı'nı üzerine salarak babamı gururu ve itibarıyla kışkırtmak mı istiyorsun?" diye sordu Autumn.

Tepkisini ölçmek için dönüp ona baktım ama ifadesini okuyamadım. "Böylesi çok ileri gitmek mi olur?"

Sırıttı. "Hayır. Kesinlikle harika. Sadece ilk benim aklıma gelmediği için kızgınım."

Şaşkınlıkla kahkaha attım.

"İşte şimdi oldu," dedi Max. "Hafiyelik devam ediyor. İstikamet: Alton."

Max arabayı çalıştırırken Autumn bir parmağını kaldırdı. "Ufacık bir sorun var," dedi. "Eloise, Alton'ın buradan iki buçuk saat uzaklıkta olduğunu söyledi. Yani oraya dokuzdan önce varamayız ama çoğu küçük kasaba karakolu beş ya da altıdan sonra kapanır. Bar kavgaları filan gibi şeylerle ilgilenecek birkaç devriye vardır ama bizdeki gibi bilgilerle ilgilenecek kadar yetkili kimse yoktur. Sabahı beklemeliyiz. Böylece gece vardiyası ona kaldı diye kızgın olan sıradan bir memur bizi başından savamaz."

Bu... mantıklıydı. Ama öyle olduğunu itiraf etmek istemedim.

Telefonumdan Alton polis karakoluna bakınca gerçekten de bir saat önce kapandığını gördüm. "Siktir. Geceyi geçirmek için bir yerde durmalıyız."

Max omzunu silkti. "Okulu kırdığımız ve izin almadan kasabadan ayrıldığımız için nanayı yedik zaten. Belamızı bulmadan önce sonuna kadar gidelim derim."

“Yine de kalacak gerçek bir yer bulmamız gerek,” dedi Autumn. “Bu boktan arabada hayatta uyumam.”

“Hey!” diye çıkıştı Max.

“Alton’da bir yer bulalım,” dedim. “Böylece yakın oluruz, gecenin geri kalanını da topladığımız bilgileri bir araya getirip onlara kendimizi nasıl dinleteceğimizi düşünerek geçiririz. Sabah ilk iş bilgileri karakola götürürüz.”

“Umarım polislikte Roane’dan daha iyilerdir,” diye sessizce mırıldandı Max. “Ayrıca benim arabam mis gibidir, gıcık.”

Autumn’ın onu duyduğundan emindim çünkü dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Siz eziklerle aynı yerde yatmam. Bu çizgiyi aşar.”

Tabii ya. Okulu asmak, bir karakol sekreterinin kimliğine bürünmek, bir tanığı pusuya düşürmek, bir lokantadan kovulmak, güvenlik kamerası görüntülerini çalmak, yaşlı bir kadına duygu sömürüsü yapmak ve bütün gece dışarıda kalmak... *bunların* hiçbirinde sorun yoktu ama bir erkekle aynı yerde yatmak çizgiyi aşmak oluyordu.

Max park yerinden geri geri çıktı fakat ana yola dönmeye fırsat bulamadan Autumn’ın telefonu tiz bir sesle çalmaya başlayınca hepimiz yerimizden sıçradık. Autumn’ın soluğu kesildi.

“Ne?” diye sordum.

Ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Burnundaki her çili, kaşlarının arasındaki endişe çizgisini görebiliyordum. “Babam arıyor.”

“Ne?” Max’ten biri bir farenin üzerine basmış gibi ses çıkmıştı.

Autumn bana bakıp dişlerini sıktı. Cevapla tuşuna basıp telefonu hoparlöre aldı. “Alo?”

“Hangi. Cehennemdesin?” diye bağırdı Roane.

İrkilmediysem ne olayım.

“Meşgulüm.”

“Autumn! Sakın yalan söylemeye kalkma. Max ve Drew’la birlikte okuldan kaçtığını biliyorum.” Bana mı öyle geliyordu yoksa adımı küflü bir ekmek parçasını ağzından tükürür gibi söylemişti? “Güvenlik görevlisi müdüre üçünüzü giderken gördüğünü söylemiş, şimdi de Waybroo-

ke'tan bir kadın beni arayıp oraya gitmemi ve Lola Scott'ı mağazasında gördüğüne dair ifadesini almamı istiyor. Numaramı ona *kızım* vermiş. Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Autumn ekrana dik dik baktı. "Senin işini yapmakla meşgulüm. Lola'yı gerçekten arasaydın belki ben aramak zorunda kalmazdım."

Ve... telefonu kapadı. "Telefonlarımızı kapamalıyız, böylece izlerini süremez."

Ona bakakaldım.

"Ne?" dedi. "Söyledim ya, sonuna kadar varım. Eninde sonunda atlatır."

"Siktir," diye mırıldandı Max. "Siktir, siktir, siktir."

Bakışlarımız buluştu. *Bence de siktir.*

Her şey bittiğinde Roane'un bir hız cezasını bahane edip bütün gece beni nezarethanede alıkoymaması için yıllarca kışımı kollamam gerekcekti ama bunu artık o kadar dert etmiyordum. Hiçbir şey Lola'yı kaybetmekten ve her gün ölü mü diri mi olduğunu bilmeden uyanmaktan daha kötü olamazdı. O arabada birbirimize haykırdığımız her kelimeyi yeniden yaşamaktan. Hiçbir seferinde o aramasa bile her çalışında telefonuma sarılmaktan.

Bunların yanında Roane elinde tereyağı bıçağı olan bir kedi yavrusu gibi kalıyordu.

Max otoyolda kuzeye döndü. "Roane'un annemi aradığını buradan bile duyabiliyorum. Beni öldürecek."

"O zaman birlikte ölürüz."

Bana minnettar bir bakış atıp telefonunu kapadı ve işe yaramaz bir tuğla gibi bardaklığa koydu. Ben de aynısını yapacakken sözleri kafama dank etti. Babalarım beni öldürmezlerdi ama şu anda nerede olduğumu bilmemek onları öldürüyor olmalıydı. Üç saat önce okuldan eve dönmüş olmalıydım. Babamı yine basamaklarda oturmuş, bu gece açılmayacak bir kapıyı izlerken hayal ettim.

Roane en azından Autumn'm güvende olduğunu biliyordu. Nispeten. Ne de olsa bir adam kaçıranı kovalıyorduk.

Aile grup sohbetini açtım ve babalarma ne diyeceğimi düşünürken nerede olduğuma dair sorularını hızlıca kaydardım. Son mesajlarında onları aramam için yalvarıyorlardı ve bu mesajlardaki acıyı okumak can yakıcıydı. Sesli mesajları dinlemeye cesaret edemedim yoksa bu işi bitirme kararlılığım sekteye uğrayabilirdi.

Endişelenmelerini istemiyordum. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı.

Ben: özür dilerim. endişelendiğinizi biliyorum, başka seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım. yakında eve döneceğim ama bu gece değil. ben güvendedeyim, Max ve Autumn da güvende.

Ben: önemli bir şey bulduk.

Lola'nın o sivri burunlu pislikle lokantada çekilmiş grenli fotoğrafını gönderdim.

Ben: scottsların bunu görmesi gerek. Lola yaşıyor ve dün Waybrooke'taymış.

Ben: iki tanık onu görmüş, biri onunla konuşmuş. Roane araştırmıyor, o yüzden biz de araştıracağız birini arıyoruz. çok yaklaştık, hissedebiliyorum. bay Scott'a Roane'un işini yapmadığını söyleyin. karakola gidip bilgi almasını söyleyin. Lola'yı aradığımızı söyleyin.

Ben: üzgünüm ama bunu yapmak zorundayım. Onu bulmak zorundayım yoksa bu beni öldürecek.

Ben: güvendedeyim, söz veriyorum. ikinizi de çok seviyorum.

Ben: yarın görüşürüz.

Telefonumu kapatırken bunun onlara yaptığım en kötü şey olduğunu kesin olarak biliyordum. Nitekim vicdan azabı yol boyunca peşimi bırakmadı.

YİRMİ ÜÇ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Ben toprak zemine kusarken arduvaz grisi bulutlardan yağmur yağmaya başladı. Sanki fırtına burada olanları temizlemeye çalışıyordu ama yapamazdı.

Hiçbir şey bunu geri alamazdı.

Wayne, Ben Hooper'ı öldürmüştü.

Beni eve gönderip onu öldürmüştü.

Wayne bir katildi.

Tek görebildiğim Ben Hooper'ın gülümseyen yüzüydü. Zavallı ailesinin, Bowman'ın bir saat önce ölümünden *sorumlu* adama verdiği kayıp ilanlarını asışıydı.

Aman Tanrım.

Bu yüzden mi dün eve geldiğinde üzerinde ceket yoktu? Bu zavallı adamı boğazını keserek öldürürken kana mı bulamıştı? Hiçbir şey olmamış gibi ilgili babayı oynamak üzere eve gelmeden önce ormana mı saklamıştı? Sonra ne olmuştu? Gizlice gelip mezarını kazmak için benim uyumamı mı beklemişti?

Ben bana hiç sesini yükseltmedi diye kendimi Wayne'in beni annemden kaçırmış olamayacağına ikna etmeye çalışırken o bahçeye *cesetler* gömüyordu. Tam bir aptaldım.

Çer çöpün arasındaki çukura baktım. Ben Hooper'ın gözleri, başına gelenlere o da benim kadar inanamıyormuş gibi fırtınaya bakıyordu. Wayne bunu yaptıktan sonra içeri gelip hiçbir şey olmamış gibi gülümseyebilseyse başka neler yapabilirdi?

Ve bana ne yapmayı planlıyordu?

İçim öfkeyle doldu. Hem de kor gibi bir öfkeyle. Hayır. Hayatta olmazdı. Beni de ortadan kaldıramayacaktı.

Fırtına hızlandı, yere çarptı ve arkamda bir dal daha çatırdadı. Dönüp baktığımda bu sefer haklıydım. Wayne arkamda duruyordu.

İkimiz de fırtınada sırlıklam olurken önce yerdeki çukura, sonra da bana baktı. Çok bıkkın görünüyordu ve bana *cık cık* etti. "Ah, Mary. Her zaman her şeyi mahvediyorsun."

Kahrolası ifadesiz suratına baktım ve elimdeki taşı şakağına vurmamla başı yana savruldu. Sağ dizinin üzerine düştü, yanağından aşağı oluk oluk kan akarken gözleri odağını yitirdi.

Koşmaya başladım.

Acı dolu kükremesi arkamdaki ağaçların arasında yankılandı. Var gücümle ormanda dörtmala koşuyordum. Dallar yüzümü çiziyordu. Taşlar ayakkabılarımın incecik tabanlarına batıyordu. Dikenler ceketime takıyor, geri çekiyor, çekiştiriyor, çiziyordu.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim *yoktu*. Sersemlemiş miydi, kanaması devam ediyor muydu, ölüyor muydu... yoksa arkamdan mı geliyordu? Bakmaya cesaret edemiyordum ve kulaklarımda atan nabzımdan başka hiçbir şey duyamıyordum. Hayatım buna bağılıymış gibi koşuyordum çünkü muhtemelen buna bağılıydı.

Başta nereye gideceğimi bilemedim, zira az önce tek komşumun cesedini bulmuştum. Ama Ben karısı olduğundan bahsetmişti. Eğer bu lanet dünyada biraz olsun adalet kaldıysa o zaman karısı evde olmalıydı çünkü Wayne *ölmediyse* komşunun evinden daha uzağa gidebileceğimi sanmıyordum.

Yağmur ağaçların arasından inerek kıyafetlerimi ve saçlarımı ıslatıyordu, öyle ki artık neredeyse nehirden çıkmış gibi görünüyordum. Ağaçların arasından çıktım ve bir an için komşunun bahçesine ulaştığımı sandım ama burası diz boyu otlardan ve piknik masası büyüklüğünde kocaman kayalardan oluşan bir açıklıktı. Önüm alabildiğine kızgın gri gökyüzünden ibaretti ve bir gök gürültüsü ağaçları titretti.

Açıklığı hızla geçip yeniden gizlenebileyim diye en yakın ağaç kümesine yöneldim. Derken o ağaçların arkasından duman yükseldiğini gördüm. Baca dumanı.

Evdeydi.

Bacaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı. Ciğerlerim alev alev yanıyordu. Bunu yapabilirdim. Kurtulabilirdim.

Arkamdaki ağaçlardan bir ses gelince omzumun üzerinden baktım. Wayne'in dalların arasından fırlayıp küçük açıklığa girdiğini görmemle yüreğim ağzıma geldi. Çılgınca bir o yana bir bu yana baktıktan sonra beni gördü. Boynu ve gömleğinin üst kısmı kanla kaplanmıştı. Buz gibi bakışlarını üzerime dikince kendimi ağaçların arasına attım.

Bir daha arkama bakmayacaktım.

"Seni bulacağım..." diye seslendi.

Ama bunu şu anda söylememişti. *Bu sefer değil.*

Bir anda olayı hatırladım.

Evin önünde posta kutusunu kontrol ederken arkamdan yaklaştığını hatırladım. Beni kaçırıp bu hayata, bu yere sürüklediğini hatırladım. Karanlıkta sarsılarak dağa tırmanan minibüste uyandığımı hatırladım. Yan yattığımı, ne olduğunu anlamaya çalışırken delicesine korktuğumu hatırladım. YouTube'da gördüğüm bir numarayı kullanarak bileklerimdeki kablo bağını çözdüğümü hatırladım. Minibüs kulübenin önünde durduğunda uyuyor numarası yaptığımı ve o arka kapıyı açmadan ayağa fırladığımı hatırladım. Kapıyı araladığında kendimi üzerine attığımı, o kış üstü yere düşerken gecenin bir yarısı anne diye bağırarak karanlık yola doğru koştuğumu hatırladım.

Ağaçları, parmaklara benzeyen dalları hatırladım.

Çıplak kollarımdaki soğuk gece havasını hatırladım.

Arkamdan gelen sesini hatırladım, sanki orada olduğunu bilmemi istiyordu. Yakın olduğunu. Kaçamayacağımı.

“Hemen buraya geri dön, küçük hanım.”

Bu sefer seslenmiyordu. Sadece avlamıyordu.

Anılar karşımdaki ağaçlarla karıştı, şu anda etrafımda şiddetlenen fırtına ile beş gece önce olanlar arasında gidip geliyordum. Araba kazası yoktu, McMinnville’den gelmek yoktu, ev tadilatı yoktu. Sadece ben bir şekilde kendimi o yolda bulana kadar Wayne’in beni ormanda kovalaması vardı.

Nefes alamıyordum.

Ağaçların arasında bir ev görüldü. Neredeyse varmışım. Mavi boyasını görebiliyor, tuğla bacasından çıkan odun dumanının kokusunu alabiliyordum. Cumbalı penceresinde ışık vardı.

Orası kurtuluşumdu.

O kadar yakındım ki nefesim yetseydi atacağım çığlığı muhtemelen duyabilirdi. Ama nefes nefeseydim. Yanıyordum. Bacaklarımı, ellerimi, yüzümü hissetmiyordum.

Ağaçlardan kurtulmama üç metre kalmıştı. Bahçeyi görebiliyordum, kahverengi ve kuruydu.

İki.

Sineklikli kapı açıldı. Çığlık mı atmıştım? Biri beni duymuş muydu?

Son ağaçların arasından çıkıp o ölü bahçeye daldığım sırada yaşlı bir kadın küçük verandaya çıktı. Çığlık atmak için derin bir nefes aldım ve—

Arkamdan bir el boğazımı sardı. Bir diğeri ağzıma kapanarak can yakıcı bir baskıyla sesimi kesti. Wayne beni tekrar dalların altına sürükleyince ağaçların karanlığına gömüldüm. Ellerini tırmaladım ama nafileydi, boğazımı öyle bir sıkıyordu ki ikiye ayıracakmış gibi hissediyordum. Wayne yanağıma doğru kesik kesik nefes alırken önümde siyah noktalar uçuşmaya başladı. Boğazımdaki elini biraz olsun gevşetmiyordu.

“Ah, Mary,” diye fısıldadı kulağıma, ben bilincimi kaybetmemek için çabalarken kirli sakalı tenime batıyordu. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

Önümdeki siyah noktalar çoğaldı ve sonunda tamamen kendimden geçtim.

YİRMİ DÖRT

DREW

Moteldeki odamızda perdeyi aralayıp belki beş yüzüncü kez yola baktım. Kasabaya geldiğimizden beri Alton sokakları sessizdi. Ana cadde üzerindeki karanlık iş yerleri sessizlik içinde bekliyordu. Boş motel otoparkındaki sokak lambasının titrek ışığı hareket eden tek şeydi, güneş doğup da ışık sönünce o da kesildi.

Burası hayallerin öldüğü bir yere benziyordu.

Lola'nın burada olduğunu hayal bile edemiyordum.

Max arkamda horluyordu, ben de parmaklarımın arasındaki perdeyi bırakarak sabah ışığının içeri dolmasını engelledim. Çift kişilik yataklardan birinde upuzun yatıyordu, başı yatağın kenarından sarkmıştı, ağzı açıktı. Şu ince kollu denizyıldızlarına benziyordu. Boğazından bir başka gürültülü horultu daha kopup motelin duvarlarındaki soyut tabloları sarstı.

Autumn diğer yatakta uyuyordu, eski yorganı yere atmıştı çünkü *majestelerine* göre "Onları asla yıkamıyorlardı." Çarşafın altında girip dertop olmuş, bütün gece de hiç kıpırdamamıştı.

Tekrar pencereye döndüm. Sekize on vardı – karakol sekizde açılıyordu. Pencereden dışarı bakmadan duramasam da kendimi sabırlı olmaya zorladım.

Dün gece gözüme uyku girmediğinden yorgun olmalıydım ama değildim. Bu kasabada bir şey vardı. Lola'nın daha iki gün önce burada olduğunu bilmek garipti. Sanki gölgesi hâlâ buradaydı. Açıklayamıyordum ama burada kendimi ona daha yakın hissediyordum.

Pencerenin önünden ayrılıp şifonyerin üzerinde düzgünce duran belge yığınınna gittim. Gecenin büyük kısmım sunumumu hazırlamakla geçirmiştım. Neyse ki motelin bürosunda yazıcı vardı ve kasaya bakan kız onu kullanmama aldırış etmemiştı.

Her bir lokanta fotoğrafının, Lola'nın Instagram'ından aldığım, o ceketı giydiğı daha iyi bir fotoğrafının, yeni bir kayıp ilanının ve kaybolduğı geceden Waybrooke'ta yeniden ortaya çıkmasına kadar olan biten her şeyi sıraladığım çizelgenin birer kopyasını çıkarmıştım.

Kusursuz bir polis tutanağı olmayabilirdi ama güzeller güzeli, cesur, zor, sinir bozucu, kusursuz bir kızın hikâyesini ve ona ne olmuş olabileceğıyle ilgili detayları anlatıyordu.

Bunu Alton Polisi'ne sunmak için en doğru sırayı bulmak üzere kâğıtları milyonuncu kez karıştırırken gözüm lokanta fotoğraflarına takıldı. Ceket, bu fotoğraflardaki en tanımlanabilir şeydi – sanırım beni de en çok bu endişelendiriyordu. Yüzleri grenli, belirsizdi. Umarım ceket yeterli olurdu. Lola'ya benzeyen kaç kız eşi benzeri olmayan bir ceketle dolaşıyor olabilirdi ki?

Hayır. Bu yeterliydi. Yeterli olmak zorundaydı.

Max yüzüstü dönünce hırıltılı horultusu kesildi. Yeterince sabretmiştım. *Sweatshirt*ümü giyip yatağını tekmeledim.

Apar topar doğruldu. “Ne oluyor be?”

“Kalkma vakti,” deyip Autumn'ın yatağına geçtim. Taşaklarımın sağlam kalmasını istiyorsam yatağını tekmelemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden hafifçe omzunu dürttüm, o da gözlerini ovuşturarak uyandı. “Hadi, karakola gitmemiz lazım.”

İnledi ama çarşafı üzerinden atıp ayağa kalktı.

Onları toparlanmaları için bırakıp anahtar kartı cebime attım ve çıkış yapmak üzere ön büroya gittim. Yanından geçerken Liberty'nin ön camı kırığıdan parlıyordu.

Büroya girdiğimde dün geceki kız kasadaydı. Saçları siyaha boyanmıştı, bolca göz kalemi sürmüştü ve kan çanağına dönmüş gözleri en az benim kadar uykusuz olduğunu gösteriyordu. Beni görünce çenesini eline yaslayıp göz kırptı.

“Merhaba. Yine yazıcı mı lazım oldu?” diye sordu.

Başımı sallayıp anahtar kartı parlak siyah tezgâha koydum. “Hayır.”

Gülümseyip kartı aldı. “Bu hiç-bir-şey-umurumda-değil havanı sevdim.”

Onu duymazdan gelip küçük lobiye göz gezdirdim. Burası bizim küçük odamızdan daha büyük değildi. Minik bir masaya “kahvaltı” kurulmuştu ama aslında sadece kahve, birkaç muz ve iki küçük boy kahvaltılık gevrek kutusundan ibaretti. Masanın üzerinde bir duyuru panosu asılıydı, karşısında da odamızdakiyle aynı iki sandalye vardı.

“Tamam,” dedi kız bana bir makbuz uzatarak. “Çıkışınız yapıldı.”

Beni tepeden tırnağa süzüyordu. Kaşlarımı çattığımı görmesin diye arkama döndüm. Sevimli olmadığından değildi –göz kalemi ona çok yakışmıştı– ama o Lola değildi.

Durup karton bardağa biraz kahve doldurdum. Soğutmak için tahta çubuklardan biriyle karıştırıyordum ki panoda ne olduğunu görünce donakaldım. Baştan sona kayıp ilanlarıyla kaplıydı. Hepsi de aynı kişiye aitti.

Yüreğim tekledi.

Ben Hooper adında yaşlı bir adamın gülümseyen yüzü siyah-beyaz hâlde bana bakıyordu. İlanda en son iki gün önce yürüyüş yaparken görüldüğü yazıyordu. En altta Alton Polis Teşkilatı'nın numarası yazılıydı ama en çok yeri adamın yüzü kaplıyordu. İçime işleyen gülümsemesinin altında kahvemden bir yudum aldım. Tadı çamur gibiydi ama yine de yuttum.

“Bunların dün gece burada olduğunu hatırlamıyorum,” dedim kasadaki kıza.

Gözlerini devirdi. “Değillerdi. Karısı kasabadaki her yere ilan asıyor. Sabahın köründe gelip bütün panoyu doldurdu. Adamın çekip gitmesi-ne şaşmamalı. Kadın biraz kaçık gibiydi.”

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. *Bir şey yapıyormuş* gibi hissetmek için etrafta koşturup ilan asmanın. Ama bu kızın bundan böyle küstahça bahsetmesi midemi bulandırmıştı. Sanki önemli değil-miş gibi. Sanki çılgına dönmüş karısının onu araması tuhafmış gibi.

Ya da belki kendi yükümü başkasının hayatına yüklemeye çalışıyordum.

Ağızıma dolan kahve aromalı safrayı yuttum ve kayıp adamın yüzüne arkamı döndüm. Autumn’la Max için iki muz aldım. “Teşekkürler,” deyip kapıya yöneldim.

“Rica ederim ama–”

Arkamdan kapanan kapı cümlesini yarıda kesti.

Max ve Autumn’la Liberty’de buluştum, ben Max’e muzları atarken o da bana arabanın anahtarlarını attı. Yolcu koltuğuna bu kez küçük “kanıt” yığınımı göğsüne bastıran Autumn oturdu. Max itiraz etmedi. Arka koltuğa oturup muzunu yemeye koyuldu. Diğerini Autumn’a uzattı ama Autumn yüzünü ekşitince onu da yedi.

Karakol yolu kısa sürmüş, ağır bir sessizlik içinde geçmişti. Gerginlik zaten rahatsız olan midemi daha da bulandırıyor. İşlerin nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün geceki strateji oturumumuzda Autumn, ceketle lokanta arasında bağlantı kurmanın polisi Meredith ve Eloise’le konuşmaya ikna etmeye yeterli olacağım ileri sürmüştü. Haklı olmasını umdum çünkü yedek planımız yoktu.

Karakol iki blok ileride göründü. Önünde küçük bir otoparkı olan tek katlı, küçük bir binaydı. Otoparkta sadece iki polis aracı, iki de sedan vardı. Altın rengi rozeti olan Alton Polis Teşkilatı tabelası kapının yanında duruyordu, onu görünce birden Washington City’ye döndüm, içerideki herkes bana kötü kötü bakarken Roane’un karakolunun kapısı arkamdan çarpıyordu.

Soğuk soğuk terlemeye başladım.

Siktir. Bir başka eyalette daha şüpheli durumuna düşmek istemiyordum.

Kırmızı ışıktaki durdum.

İşler kötüye giderse devam edeceğimi, beni dinleyecek başka birini bulacağımı düşünmek istiyordum ama ya kimse olanlara benim açım-dan bakmayı kabul etmezse? Ya Lola'yı eve getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoksa ve ben her şeyi daha da kötüleştiriyorsam? Ya Roane elinde kelepçeyle bekliyorsa ve topladığımız ipuçlarını takip edecek başka şansım olmazsa? Ya—

“Pişt, kanka. Yeşil yandı,” dedi Max arka koltuktan.

Düştüğüm girdaptan çıkıp ayağımı frenden çektim. Liberty'yi her saniye biraz daha kara deliğe benzeyen binaya doğru yavaşça sürdüm. Kapıdan olabildiğince uzağa park ettiğimde Autumn yanıımızdaki boş yerlere tek kaşını kaldırarak baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Drew,” dedi kâğıtları kaldırarak. “Bu artık sadece senin sözün değil. Yanında biz varız, bizim de elimizde onu gören iki tanık var. Polisin bunu görmezden gelmesi için bir neden yok, sana odaklanmak içinse hiç yok.”

“Tabii Roane gelip onları senin bir sosyopat olduğuna ikna etmediyse,” dedi Max arka koltuktan.

Autumn dönüp ona ters ters baktı. “Kes. Sesini.”

Max önce sindi, sonra arabadan indi.

“Sen onun saçmalıklarına kulak asma,” dedi Autumn. “Bu iş bizde. Diyeceklerini unutma: Kayıp bir kız hakkında bilgi vermek için buradayız. Onlara fotoğrafları vereceğiz, Meredith'i, Eloise'i anlatacağız. Sonrasını onlar halledecek.”

Derin bir nefes alıp arkasından arabadan indim ama ayaklarımı sürüyerek yürüyordum. Onun için özgüvenli olması kolaydı – kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Ona inanmazlarsa evine döner, babasından ceza alırdı. Bana inanmazlarsa hapsi boylayabilirdim.

Otoparkı geçtiğimizde kapıda duraksadım.

Max omzuma vurdu. "Hadi şu işi halledelim."

İçeride hummalı bir telaş vardı. Otopark boş olmasına rağmen burası ana baba günü gibiydi. Her yer üniformalı memurlarla doluydu; birbirlerine klasörler uzatıyor, telefonlara cevap veriyor ve arkadaki büyük duyuru panosuna bir şeyler asıyorlardı. Kemerlerinde rozetleri olan takım elbiseli birkaç kişi aralarında gidip geliyordu. Herkes aynı anda konuşuyordu. Duyuru panosunun ortasında Ben Hooper'ın kayıp ilanını gördüm.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Autumn.

"Yaşlı bir adam kaybolmuş," dedim. "Anahtar kartını iade ederken motelde kayıp ilanını görmüştüm. Bir arama ekibi kuruyor olmalılar."

"Gördün mü bak?" dedi Max. "Bazı polislerin nasıl araştırma yapacağını bildiğinin kanıtı."

Eh, birazdan görecektik. Yine de karakoldaki belirgin aciliyet kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Belki de bu işin sonu felaketle bitmezdi.

Üniformalı memurlardan biri kapının yanında durduğumuzu fark edince danışmaya gelip masaya yaslandı. Kısa kıvılcık saç ve aynı şekilde kıvılcık bıyığı olan uzun boylu bir adamdı. "Yardımcı olabilir miyim, çocuklar?"

Tamamen donakaldım. Bana bakıyordu, belki ortada olduğumdan ve Max'le Autumn'dan yarım adım daha önde durduğumdandı ama sanki bir şüpheliye bakar gibi bakıyordu. Sanki sırf buraya girerek yanlış bir şey yapmışım gibi. Sanki kim olduğumu biliyormuş gibi. Suçlu olduğumdan eminmiş gibi. Roane'la mı konuşmuştu? Telefonlarımız hâlâ kapalıydı, o zaman buraya geleceğimizi nereden bilecek-

"Merhaba," dedi Autumn, ben yerimden kıpırdamayınca masaya yaklaşarak. "Kayıp bir kişi hakkında biriyle konuşmamız gerekiyor."

"Kayıp kişi mi?" dedi memur. "Ben Hooper'dan mı bahsediyorsun?"

Autumn başını sallayıp Lola'nın kayıp ilanını masanın üzerine koydu. "Hayır, arkadaşımız Lola'dan bahsediyordum. Burada, Alton'da olduğuna dair bazı kanıtlarımız var ve bu konuda biriyle konuşmak istiyoruz."

Kızıl omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. “Pekâlâ, şu anda herkes meşgul. Normalde burası bu kadar yoğun olmaz ama burada da biri kayboldu. Siz oturun, ben en kısa zamanda yanınıza birini göndereceğim.”

Kapının sağındaki bankı işaret etti. Üçümüzün oturmasına yetecek büyüklükte, duvar boyunca uzanan ahşap bir oturaktı. Memur duyuru panosunun etrafında toplanan grubun yanına döndü, biz de beklemeye koyulduk.

Max banka oturduğu anda dizini sallamaya başladı. “Bu iyi, değil mi? Gitmemizi istemediler, yani işler hâlâ yolunda?”

Teorik olarak.

Autumn bana baktı. “İyi misin?”

“Evet.”

“Sizce ne kadar beklememiz gerekecek?” diye sordu Max.

Bir saatten fazla bekledik. Duvardaki saate kaç kez baktığının sayısını unuttuysam da saat dokuzu geçene ve kırım bu rahatsız bankta iyice uyuşana kadar yelkovanın dönüp durmasını izlemiştim.

Max duvara yaslanmıştı. Uyuyordu. Yemin ederim, her an her yerde sızıp kalabilirdi.

En azından horlamıyordu.

Autumn banktan çoktan kalkmış, kapının önünde dakikada bin adım atıyordu. Her geçen saniye daha da gergin bir hâl alıyordu ki bu komikti çünkü beklemek bende tam tersi bir etki yaratmıştı. Sinirlerim yavaş yavaş yatışıyordu.

Sonunda duyuru panosunun etrafındaki grup dağıldı ve herkes kapıya doğru gelmeye başladı. Autumn karşı duvarın önüne geçerken yaklaşık bir düzine memur hep birlikte binadan çıktı ve ancak o zaman rozetlerinde farklı şehirler yazdığını fark ettim.

Ben Hooper’ı aramak için başka kasabalardan polis çağırmışlardı.

Roane, biri onu zorlamadıkça kendi bölgesi dışından kimseyi çağır-mazdı. Her şeyi “kendi içinde” tutmayı tercih ederdi. Ki bana kalırsa bu, “kendi kontrolünde” olarak tercüme edilebilirdi.

Memur Kızıl karakolda kalan tek tük kişiden biriydi.

Moteldekilerin aynısı bir yığın ilanı tezgâhın üzerine koydu. “Siz hâlâ burada mısınız?”

Yüzümü buruşturdum. “Olmamamız mı gerekiyordu? Bize beklememizi sen söyledin.”

“Doğru. Okulunuz yok mu?”

Ben hayır derken Autumn evet dedi.

Memur Kızıl bir ona, bir bana baktı. “Pekâlâ, nerelisiniz? Buralı çocuklara benzemiyorsunuz.”

“Washington City,” dedi Autumn.

Memur Kızıl alçak sesle ıslık çaldı. “Çocuklar, evinizden epey uzaklaşmışsınız, sizce de öyle değil mi?”

Bize *çocuk* deyip durması bana saygısızlık gibi geliyordu. Sanki sırf *çocuk* olduğumuz için söyleyecek önemli bir şeyimiz olamazmış gibi. Ona göre çocuklar, hafta içi sabahın 9.15’inde, evlerinden seksen kilometre uzakta bir polis karakolunda olmamalıydı.

Autumn masaya yaklaşıp Lola’nın ilanını ona ikinci kez uzattı. “Bu kızı gördünüz mü?”

Yanına geçtim. Ona destek oluyordum. İkimiz de Max’i uyandırmaya zahmet etmedik.

Memur Kızıl bize şöyle bir baktıysa da ilanı aldı. Huyumuza gidiyordu herhâlde. İlanı göz attı ve alttaki bilgileri okuduktan sonra bakışlarını fotoğrafa kaldırdı. “Çok yaygın bir yüzü var. Washington City’de mi kayboldu?”

Autumn başıyla onayladı.

“Siz de onun arkadaşları mısınız?”

Tekrar başımızla onayladık ve Autumn üçümüzü tanıttı.

Memur okul saatinde ona bir ilan göstermek için buraya kadar gelmiş olmamızdan pek mutlu görünmüyordu. Ama Autumn durumu halletti. Her zamanki gibi.

“Kayboluşu hakkında elimizde bilgiler var ve birinin ifadelerimizi almasını istiyoruz. Resmî olarak. Babam şerif, bu yüzden bu işlerin nasıl

yürüdüğünü biliyorum. İfadelerimizi siz almayacaksanız alacak birine yönlendirin çünkü *biri* ifadelerimizi almadan şuradan şuraya gitmeyeceğiz.”

Kızıl iç çekti. “Arkaya gelin.”

Başından beri bunu hayal etmiş olsam da vücudum hareket etmeden önce tam iki saniye mal gibi orada dikildim. Sonra Autumn’ın peşinden koşturarak ana odanın ortasındaki iki masadan birine gittim. Memur Kızıl bilgisayarın başına oturdu, biz de masaya bakan iki metal sandalyeye yerleştik.

Memur klavyede birkaç tuşa bastı, not defteriyle kalemini aldı ve dikkatini bize verdi. “Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlatın.”

Bu sefer en başından beri yapmam gerekeni yaptım. Gerçeği anlattım. Tüm gerçeği, hatta çirkin kısımlarını bile.

Tekne kızağından başlayıp her bir detayı olduğu gibi anlattım. Kavgaya, ayrılık, onu orada bırakmam. Kayıp olduğunu fark etmem. O zamandan beri geçen haftalar, onu arayışımız, Roane’un berbat soruşturması, ihbar hattı kayıtlarını çalmam. Ceketin kökeni ve kayıta onun bahsini duymanın anlamı. Waybrooke’da Meredith’le buluşmamız. Eloise’ten öğrendiklerimiz.

Her yeni bilginin ardından bizi kovmasını bekledim. Özellikle de “karakola girdik ve kanıt çaldık” kısmında ama kaşlarım çatmak ve eliyle devam etmemizi işaret etmek dışında hiçbir tepki vermedi ki bence bu çok tuhaftı. O bir polisti. Az önce ona başka bir polisten kanıt çaldığımızı söylemiştik. İfadenin ortasında durup nutuk çekmesi gerekmez miydi?

Oysa onun tek yaptığı yazmaktı.

Her. Şeyi. Yazdı.

Hatta biz konuştukça o koltuğunda biraz daha öne eğiliyordu. Sanki mümkünmüş gibi daha dikkatli dinliyordu. Sorular soruyordu. Bilgisayarında Lola’nın dava dosyasını açıp bizim grenli lokanta fotoğraflarımızı tutanaktaki görüntünün yanına tuttuğunda rengi attı. Minibüs hakkında daha fazla şey bilmek istedi. Ceket hakkında. Lola hakkında.

Bir ara kafamı kaldırdığımda Max’i, Autumn’ın sandalyesinin arka-

sında dururken gördüm. Ne zamandır oradaydı? Yüzündeki sırıtışa bakılacak olursa işlerin iyi gittiğini anlayacak kadar uzun zamandır orada olduğunu söyleyebilirdim.

Memur Kızıl Eloise'i bizzat kendisi aradı. Eloise açmadı ama kulağa resmî gibi gelen bir sesli mesaj bırakıp onu geri aramasını istedi ki Eloise'in mesajı alır almaz onunla irtibata geçeceğinden emindim. Sonra daha az eğlenceli bir arama yaptı.

Roane'u aradı.

Aramayı başka bir odada yapacak kadar akıllıydı. Birkaç dakika sonra kızgın ama kararlı bir tavırla geri döndü ki bence bu iyiye işaretti. Autumn'ı babasıyla konuşmaya gönderip yazmaya devam etti. Sonra hem Ben'i hem de Lola'yı aramak üzere arama ekibini bölebileceklerinden bahsetti.

İşte o zaman ayaklarım yerden kesildi.

Hayatım boyunca hiç bu kadar umutlu olmamıştım. Endişe içinde geçirdiğim son yirmi dört saatte, nasıl yardım alacağımızı ve bu hikâyeyi nasıl anlatacağımızı düşünürken gerçekten bir fark yaratabileceğimize inanmaya hiç cesaret edememiştim. Ama şimdi oluyordu.

Autumn bir dakika sonra geri döndüğünde yüzü kızarmıştı ama gülümsüyordu.

"Telefonu yüzüne kapadım," dedi. "Yola çıkmış bile. Buraya gelip bağırmaya başlamadan önce yaklaşık kırk beş dakikamız var. Kendinizi hazırlayın."

Saate baktım. 10.05.

Roane'un yolda olması ellerimi terletmeliydi ama Memur Kızıl'ın – şey, Memur McCurry'nin, adamın adı buydu– bize soracak daha çok sorusu vardı. Buraya bunun için gelmiştik, o yüzden Roane'un cehenneme kadar yolu vardı. Onun başıma açacağı işlerle daha sonra ilgilenecektim.

Memurun tüm sorularım cevaplamamız uzun zaman aldı ve her şeyi tutanağa yazdığından emin olmak için zaman çizelgesini iki kez daha gözden geçirdik ama sonunda aldığı *sayfalarca* nota baktı ve sandalyesine yaslanıp yüzünü ovuşturdu. "Vay canına. Çok fazla şey var."

Hızlı hızlı başımızla onayladık.

Ellerini indirdi ve her birimizin gözlerine baktı. “Ne buraya gelmek için yaptıklarınız normalmiş gibi davranacağım ne de bu bilgileri nasıl topladığınızı görmezden geleceğim. Eve döndüğünüzde bunların sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağınızdan eminim ve bu konuda pek bir şey yapamam ama yaptığınız şeyi *neden* yaptığınızı anlayabiliyorum. Fakat bundan sonrasını bize bırakmanızı istiyorum, tamam mı? Artık çılmak, hafiyelik yapmak ya da kaçmak yok.”

Max pişmiş kelle gibi sıırttı. Sırf adam hafiyelik dediği için sıırttığını biliyordum.

Autumn omzunu silkti. “Başka kimse bir şey yapmadığı için burada-
yız. Siz devralacaksanız devam etmek için bir nedenimiz kalmaz.”

Ben bir şey demedim çünkü Lola eve dönene kadar durmayacaktım. Memur McCurry ne düşündüğümü biliyormuş gibi doğruca bana baktı fakat beni bir anlamaya ikna etmeye çalışmadan karakolun kapısı tekrar açıldı.

İçeri başka bir memur girdi, bu seferki Kızıl’dan çok daha gençti. Hatta hemen hemen bizimle yaşıt gibi görünüyordu. Belki de iri mavi gözleri yüzündendi.

Kahverengi saçları biraz dağınıktı, üniforması da öyle. Sanki ofiste uyumuş gibi görünüyordu. “Hey, McCurry. İlanlarım bitti. Hazırda başka deste var mı?”

Memur McCurry ayağa fırladı ve diğer memura el ederek yanına çağırıldı. “Bowman, bir saniye gelir misin?”

Genç polis gelip masanın önünde durdu. “Ne oldu?”

“Bunlar Drew, Autumn ve Max, kayıp arkadaşlarını arıyorlar. Alton’da olduğunu düşünüyorlar, ben de onların ifadelerini alıyorum. Aklima senin şu garip gece vardiyası geldi. Birkaç gün önce yolda bir genç kız bulmamış mıydın?”

Autumn’ın bana çevirdiği gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, benimkilerin de aynı şekilde olduğunu hayal edebiliyordum. Genç kız mı bulmuşlardı? Kız burada mıydı? Nerede olduğunu hâlihazırda biliyorlar mıydı?

Genç adam Lola'nın fotoğrafına alıp baktı, sonra kaşlarını çattı. "Evet ama o kayıp değildi ki. Araba kazası geçirmişti. Babası gelip onu eve götürdü. Aslında daha yeni yanlarından geliyorum."

Fotoğrafa bakmaya devam ederken başını yana yatırdı. "Gerçi neden benzettiğini anlayabiliyorum. Aynı yaşta. Aynı ceket. Ama bu geçen gün bulduğum kız değil."

Hayır... Sözlerini aklım almıyordu.

Autumn hemen karşı çıktı. "Ama aynı ceketse," dedi, "o olabilir. Bu ceketin benzeri yok. Onu ben yaptım."

"Emin misin, Bowman?" diye sordu Memur McCurry, ona lokantanın fotoğraflarını ve notlarının geri kalanını uzatarak.

Bowman tekrar baktı. Bütün fotoğrafları gözden geçirdi, ilanı dikkatle inceledi ve sonra başını salladı. "Bakın, yaşadıklarınız için üzgünüm, çocuklar," dedi sanki bizden sadece birkaç yaş büyük değilmiş gibi, "ama sanırım lokantada yanlış kişinin eşkalini almışsınız, bu da sizi maalesef buraya getirdi. Bu kızın kimliğini kendim doğruladım, tüm evraklarını gördüm ve McMinville gazetesindeki doğum ilanına kadar her şeyi iki kez kontrol ettim. Keşke size daha iyi bir haber verebilseydim ama üzgünüm. Bu o değil."

Autumn'dan yarı nefes alır yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı. Max elini onun omzuna koydu, Autumn da koymasına izin verdi.

Ama ben? Ben kendimi kaybediyorum. "Ama... Ama aynı görünümlerini söyledin. Birbirine tıpatıp benzeyen, aynı ceket giyen iki kızın aynı kasabaya gelip de aynı kız olmama ihtimali nedir?"

Panikten sesimin inceldiğini duysam da kendime engel olamıyordum.

Bowman elindeki kâğıtları bıraktı, üzgün görünüyordu. "Ona biraz benzediğini söyledim. İki farklı kişiden bahsediyoruz. Üzgünüm. Yanlış kişinin peşindesiniz."

YİRMİ BEŞ

MARY

BEŞİNCİ GÜN

Hareket ettiğimi hissediyordum ama gözlerimi kırıştırdığımda hiçbir şey göremedim.

Tekrar kırıştırdığımda birinin sırtını ve ağır iş botlarının altındaki zemini gördüm.

Üçüncü kez kırıştırdığımda yine her şey görünmez oldu.

Hâlâ hareket ediyordum ama anlamıyordum.

Ne oluyordu? Bir yere mi götürülüyordum?

Altımdaki zemin tekrar belirdi. Kuru otlara basarak çalıların arasından geçen botlara odaklandığımda beynim ayrıntıları bir araya getirmeye başladı. Birinin omzundaydım. Bir spor çantası gibi sarkıyordum. Parmaklarımı uzatıp bir şeye tutunmaya çalıştım – buradan kaçmam gerekiyordu. Garaj yolunun bir kısmını görebiliyordum. Başımı kaldırdığımda bir dirsek yüzüme çarptı. Acıdığını biliyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Yine her şey karanlığa gömüldü.

Artık gözlerimi kırıştıramıyordum. Göz kapaklarım hareket etmiyordu ama yüzümün yan tarafında soğuk bir şey hissettim. Sanırım biraz

zaman geçmişti. Şimdi her şey soğuktu. Burnumda bir ıslaklık vardı, yanağımdan aşağı damlıyordu.

Sonra hatırladım.

Ani bir sel ya da patlayan bir baraj gibiydi. Üzerime vurmasıyla bütün parçaları yerine oturtmuştu.

Evimi hatırladım. Ailemi hatırladım. Minibüsten kaçtıktan sonra ağaçların arasında koşup dağdan aşağı indiğimi hatırladım, anneme dönmeye çalışıyordum. Arkadaşlarıma.

Benden çalmaya çalıştığı hayatıma.

Bana yettiğini hatırladım. Saçlarımdan yakalayıp yüzümü bir ağaca vurduğunu. Burnumdan oluk oluk kan akarken beynimde yankılanan acıyı. Öfkeyle hayalarını tekmelediğimde beni bırakmıştı. Ağaçların arasında körlemesine koşarken dalların yüzümü sıyırdığını hatırladım, sonra yer altında meyillendi ve düştüm.

Aşağı.

Aşağı.

Dik bir yamaçtan aşağı, yoluma çıkan her şeye çarparak – ağaçlara, kayalara, dallara.

O kanala nasıl düştüğümü ya da bu anıların birbirinden ne kadar uzak olduğunu bilmiyordum. Belki de hayalarını orman zemininden topladıktan sonra beni bulamamıştı. Ya da düştüğüm uçurumdan atlamak istememişti. Ormandan sürünerek çıkmış, yardım istemek amacıyla yola ulaşmaya çalışmış olmalıydım. Wayne'den uzaklaşmaya çalışmış olmalıydım.

Katiyen babam olmayan o adamdan.

O, beni ailemden koparan yabancıydı.

Wayne Boone beni kaçırmıştı.

Karanlıkta bir gıcırtı yankılanınca tek gözümü açıp tepemde bir ampul sallandığını gördüm. Ağırlığımı güçlkle taşıyan bir şeyin üzerinde yatıyordum ve soğuk bir şey ayak bileğimi sararak derime batıyordu.

Panik sürünerek bedenime tırmanıp taştan yapılmış bir battaniye gibi üzerimi örttü.

Burada kalamazdım.

Kaçmak zorundaydım.

Wayne'den uzaklaşmalıyım. Onun gibi biri ardında tanık bırakmazdı. Ama vücudumu nasıl hareket ettireceğimi bilmiyordum. Bütün uzuvlarım külçe gibiydi. Yerlerinden kalkmıyorlardı. Dahası yüzümden süzülen soğuk ıslaklığın kan olduğuna emindim.

Hareket edemiyordum ve tek duyduğum oydu.

Beni hatırlamıyor musun?

Mary?

Birazdan görüşürüz.

Mary.

Eve bir varalım, bir daha uzun süre çıkmayacağız.

Mary.

İyi geceler, Mary kızım.

Mary. Mary. Mary. Mary.

Hep

her

şeyi

mahvediyorsun.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, göz kapaklarımın pembemsi aydınlığından içeri süzülen karanlığa engel olamıyordum. Yapamıyordum. Mücadele edecek gücüm kalmamıştı.

Ailemi düşündüm, kim bilir beni tekrar görmeyi ne kadar çok istiyorlardı. Adımı seslendiklerini, beni aradıklarını duydum ve son bir parça daha yerine oturdu.

Adımı hatırladım.

YİRMİ ALTI

DREW

Üzgünüm. Yanlış kişinin peşindesiniz.

Sözcükler zihnimde oradan oraya çarpıp duruyordu. Anlamıyordum. Nasıl olurdu da Lola'ya tıpatıp benzeyen bir kız –aynı yaş, aynı saç, aynı göz rengi, aynı benzersiz ceket– o *olmazdı*? Etrafta dolaşan bir ikizi mi vardı?

Bu tesadüflerden sadece üçünün bir arada gerçekleşme ihtimali neydi?

Memur McCurry de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki iki saniye geçmeden ayağa kalktı. “Burada bekleyin,” dedi. “Onunla konuşacağım.” Memur Bowman'm peşinden arka taraftaki fotokopi odasına girdi.

İçerideki büyük pencereden onları izledim. Fotokopi makinesinin yanında durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını duymak için üçümüz birden öne eğildik ama yalnızca Memur McCurry'nin elini kolunu salladığını, diğer adamın da ona bıkkınlıkla baktığını gördük.

Memur McCurry'nin dudaklarının her hareketinde Memur Bowman başını iki yana sallıyordu.

“Görünüşe bakılırsa Kızıl kaybediyor,” diye mırıldandı Max.

Ayağa kalkıp karakolun içine göz attım ama henüz diğer memurlardan dönen olmamıştı. Onlara yaklaşmak zorundayım yoksa neler olduğunu asla öğrenemeyecektim. Bu yüzden pencereden uzağa, arka duvara doğru gittim ve sırtımı duvara vererek fotokopi odasının kapısına varana kadar sessizce ilerledim.

“Bu bana doğru gelmiyor,” dedi Memur McCurry. “Beş gece önce tam olarak böyle görünen bir kız bulma ihtimalin ne? Ya bulduğun kız Lola Scott’sa?”

Vücudum kaskatı kesildi.

Kâğıtlar hışırdadı ve Memur Bowman fotokopi makinesinin düğmelerine bastığında çıkan sesi bastıran bir iç çekti. “Bulduğum kızın adı Mary Boone. McMinnville’de oturan on yedi yaşında bir kız ve babası onun için en az yarım düzine kadar kimlik belgesi gösterdi. Adam buradaki balıkçı kulübelerinden birinin sahibi ve zaman zaman orada kalıyor. Kendim doğruladım.”

“Ne kadar eminsin?” diye sordu Memur McCurry. “Bu çocukların söylediklerini dikkate almayacak kadar mı?”

Vay be, söylemek istediğiniz her şeyi söyleyen otorite sahibi birinin olması ne güzelmiş.

Bowman iç çekerek, “Tabii ki hayır,” dedi. “Ama gözetimine bıraktığım kişi konusunda herhangi bir şüphem olsaydı bir genç kızın buradan gitmesine asla izin vermezdim. O kazada zihni allak bullak olmuştu. Onu görmeliydin. Adını bile hatırlayamıyordu. Bu kadar savunmasız birini, buraya gelip ailesi olduğunu iddia eden herhangi birinin himayesine bırakacağımı mı sanıyorsun? Sence o kadar dikkatsiz olabilir miyim?”

Memur McCurry bir süre sessiz kaldı. “Tabii ki hayır. Demek istediğim bu değildi... Sadece... Şu çocukların anlattığı hikâye epey sağlam ve destekli. Çok fazla benzerlik ve görgü tanığı var. Sen aynı fikirde değilsin diye bunu görmezden gelemem.”

“Senden öyle bir şey yapmanı istemiyorum. Kendi gözlerinle kontrol edebilirsin. Hatta seni oraya götürüyüm. Gün bitmeden Ben Hooper’ın karısına uğrayıp ona son durum hakkında bilgi vereceğime söz vermiş-

tim, Boonelar da hemen yan evde oturuyorlar. İstersen benimle gel, Mary'yle babasına uğrarız.”

“Evet... tamam. Mantıklı.”

“Keşke sana verecek daha iyi bir haberim olsaydı. Onlara da. Ama Lola Scott'la Mary Boone aynı kişi *değil*.”

Sesindeki katiyet bütün kanıtlarımızı daha dayanaksız, daha önemsiz kılıyordu. *Lola Scott'la Mary Boone aynı kişi değil*. Bunu gerçekmiş gibi söylüyordu. Sanki başka bir olasılık olamazmış ve Memur McCurry'yi de aynı sonuca vardırmaya çalışmak çok yorucuymuş gibi.

“Bu arada,” diye devam etti Memur Bowman, yine kâğıtları karıştırarak, “bu çocukların evlerine gitmeleri gerek. Keşke elimizden daha fazlası gelse ama ayak bağı olarak arkadaşlarına yardım edemezler. Telefon numaralarını alıp her şeyi araştırdıktan sonra onları haberdar edersin ama burada olmalarına gerek yok.”

Lanet olsun. İki elimle birden başımı kavradım ama zihnimde tekrar edip duran şeyi durduramıyordum.

Lola Scott'la Mary Boone aynı kişi değil.

McMinnville'de oturan on yedi yaşında bir kız.

Zihni allak bullak olmuştu.

Lola'ya tıpatıp benzeyen, onun eşyalarını taşıyan, kim olduğunu hatırlayamayan bir kız vardı ama hâlâ o olmadığını iddia ediyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yaptığımız onca şeyden sonra her şey burada mı bitecekti?

Biri omzuma dokununca irkildim. Autumn yanımda duruyordu ve iki yanağından da yaşlar süzülüyordu. Onları silse de yerlerine yenileri akmaya devam ediyordu.

“Gerçekten o değil mi?” diye fısıldadı.

Ansızın burada daha fazla kalmak istemedim. Yüzündeki umutsuzluk benimkinin aynısıydı. Buna katlanamıyordum. Duvardan uzaklaşıp kapının yolunu tuttum. Dışarı çıkınca soğuk tuğlaya yaslandım.

Bu kadar çok fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı.

Memur Bowman ne kadar emin olduğunu düşünürse düşünsün, Lo-

la'nın ceketini ona tıpatıp benzeyen bir yabancıнын giymesini açıklayacak bir senaryo bulamıyordum. Hatta bu yabancı ona o kadar çok benziyordu ki onunla büyümüş üç kişi, lokantadaki tanık ve hayır kurumu mağazasındaki yaşlı kadın bile onu Lola sanmıştı.

Fakat memur ısrarcıydı. Dağdaki kız Lola değildi. Lanet olası Mary Boone'du.

Ama ya yanılıyorsa?

Bunu öğrenmenin yolu yoktu. Gönlümü hoş etmek için bana Mary Boone'un fotoğrafını göstermeyeceklerdi. O bir çocuktı, değil mi? Biz de öyleydik. Dağa kamp kurup yirmi dört saat babasının ürkütücü minibusünü gözetlemediğim sürece başka seçeneğim yoktu.

Eve gitmeliydim. Burada Lola için yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

İçimden en yakın polis arabasına kusmak geldi. Bunun yerine, bize yardım etmesi gereken karakolun önünde sinir krizi geçirdim.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama uzun bir süre geçmişti. Soğğun *sweatshirt*ümün kumaşından sızıp iliklerime işlemesine ve göz yaşlarının gözlerimi yakmasına yetecek kadar uzun.

Kapı açıldı ve Autumn dışarı çıktı. Gözleri kızarmış, şişmişti. Yanıma gelip omzunu duvara yasladı. İyi olup olmadığımı sormadı ki bunun için minnettardım. Derken cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Ben Hooper'ın ilanlarından birine benziyordu. Ters çevirdiğimde arkasında keçeli kalemle yazılmış kıvrımlı el yazısını gördüm.

93 Ridge Yolu. Alton, Oregon.

"Bu ne?"

Omzunu silkti. "Seni tanıyorum. Kesin bir şey bulmadan bu işin peşini bırakmayacağını da biliyorum. Mary denen kızı kendi gözlerinle görmelisin. Bu, Ben Hooper'ın adresi."

Neredeyse kâğıdı düşürüyordum. "Ne dedin?"

"Komşu olduklarını söyledi, değil mi? Mary ve Ben'in? Git kendin gör."

"Ama sen nasıl?.."

Başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Kızıl olan diğer polisle konuşmaya giderken ekranım kapamadı. Masaüstünde hâlâ Ben Hooper’ın dosyası açıktı. O geri gelmeden adresi yazdım.”

Bu, Ben Hooper’ın gerçek adresiydi. *Boonelar hemen yan evde oturuyorlar.* Mary Boone –belki de Lola– elimdeki adresten bir ev ötedeydi.

“Git, Drew. Hepimiz için git. O olup olmadığına bak.”

“Sen gelmiyor musun?” diye sordum. Liberty’ye doğru yürümeye başlamıştım bile.

Başım iki yana salladı. “Babam on dakika içinde burada olur. Gitmek sana kaldı. Max fark edilmeden sıvışman için arkadaki kahve demliğini devirdi.”

Tabii ki yapmıştı.

Autumn’a sarıldım. Güldü. “Babam Tokyo drift yaparak otoparka girmeden önce git hadi.”

“Teşekkür ederim, Autumn. Teşekkür ederim.”

“Onu bul.”

Liberty’ye atlayıp otoparktan hızla çıktım ve kırmızı ışıktaki durduğumda telefonumun navigasyon uygulamasına adresi girdim. Bütün vücudum âdeta uğulduyordu.

Bir planım vardı. Ve –navigasyondaki varış saatine baktım– on bir dakika sonra o kızla yüz yüze gelip cevabımı alacaktım.

O ya Lola’nın tıpatıp aynısıydı ya da Lola’ydı.

Ama oydu. O olmak zorundaydı. Başka türlü mantıklı gelmiyordu.

Kasabanın sonunda sağa saparak ağaçların arasında uzanan bir yola döndüm. Tam ben yoldan ayrılırken karşı istikametten gelen bir polis aracı yanımdan uçarcasına geçti. Çakarları açıktı. Yan tarafında Washington City logosu vardı.

“Ucuz yırttım,” diye mırıldandım.

Roane yola çıkmadan önce herhangi bir telefon görüşmesi yaptıysa babalarım ve halam da muhtemelen hemen peşinde olmalıydılar. Oradan tam zamanında ayrılmıştım.

Dağın tepesine çıkan virajlı yol, birkaç dakikada bir başka dar yollara

ve özel garaj yollarına ayrılıyordu. Sonunda toprak yol düzleşip iki tarafı da her dem yeşillerle çevrilince navigasyon hata vermeye başladı. Ama ben çoktan Ridge Yolu'na varmıştım ve 85 ile 88 numaralarının yanından geçiyordum.

Ağaçlar sağ tarafta seyredildiğinde bir sonraki evin numarasını seçebilmek için yavaşladım. İlerideki eski, paslı posta kutusunun üzerinde 91 yazıyordu. Arkasındaki ahşap kulübe sessizdi.

O anda hangi komşuyu aradığımı bilmediğimi fark ettim. Hangi taraftaydı? Yavaşlayarak kulübeye baktıktan sonra tekrar gaza yüklendim. Ev kapalı görünüyordu. Orada birilerinin yaşadığını sanmıyordum.

Yolun yaklaşık beş yüz metre aşağısında Hooperların evini gördüm. Çiftlik tarzı küçük bir evdi, verandanın yanındaki tabelaya sapsarı boyayla soyadları yazılmıştı.

Düz yol bitince kendimi en yakın komşuyu aramak üzere ormanın içinde dolanırken buldum. Yaklaşık bir iki kilometre ötede, yolun diğer tarafındaydılar. İki yaşlı kadın bahçede durmuş, tırmıkla yaprakları topluyordu. Gökkuşuğu desenli posta kutularında 128 Ridge Yolu yazıyordu. Kutudaki isim Brown'dı, Boone değil.

Kahretsin. Ahşap kulübe olmalıydı. Çok uzağa gelmiştim.

Garaj yollarının sonundan geri dönerken nabzım kulaklarımda atıyordu. Sonra kulübeye odaklanarak tekrar virajları dönmeye başladım.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Boş garaj yoluna park edip basamaklarda oturarak birinin eve gelmesini mi bekleyecektim? Evde birinin olduğunu umut ederek kapıyı mı yumruklayacaktım? Ya açarsa ve yanlış kişiyse? Ya Memur Bowman haklıysa?

Belki de kapıyı hiç çalmamalıydim. Burada olmak yeterliydi. Sokağın karşısına park edip arabamda sorun varmış gibi davranabilirdim. Kaputu kaldırırdım? Onu görene kadar motordan anlıyormuşum gibi kablo-ları ve akü bağlantılarını kurcalardım?

Kulübe ağaçların arasında belirince garaj yolunun beş metre kadar gerisine park edip motoru durdurdum. Avuçlarım terlemeye başladı.

Tanrım, ya Lola değilse?

Ya oysa?

Midem bulanıyordu.

Sahte araba arızası numarasını denemeye karar vermiştim ki onu gördüm. Yokuşun aşağısında, evin solunda, bodrum kapısının yanına bir minibüs park etmişti. Evle ağaçların arasında kalıyordu. *Boyası soyulmuş gri bir minibüstü.*

Gözüme hareket eden bir dal ilişince donakaldım.

Ağaçların arasından bir adam çıktı ve benden yaklaşık on beş metre ötede, sırtı bana dönük hâlde bahçeyi boydan boya geçti. Bodrum kapısına doğru gidiyordu.

Omzunda bir şey taşıyordu.

Sırtında yüzükoyun sallanan cansız bedeni görünce vücudum bir anda buz kesti. Bir kızdı bu. Kısa kahverengi saçları vardı. Pastel çiçekli kolları olan bir kot ceket giyyordu.

Lola'ydı.

YİRMİ YEDİ

M A R Y

BEŞİNCİ GÜN

Sanırım ölmüştüm.
Yine.

Aynı delinmez karanlık etrafımı sararken gelmesini bekledim. Başka bir acı dalgasının ya da... başka bir şeyin gelmesini bekledim. Hatta daha kalıcı bir şeyin. Ama hâlâ araftaydım. Karanlık üstüme kapanarak beni zapt etmeye çalışıyordu.

Sonra yüzümdeki zonklama dikkatimi çekti. Elimi burnuma götürdüğümde ıslak olduğunu fark ettim. Hatta aynı anda birkaç şeyin farkına vardım. Birincisi, arafta kan ya da zonklayan burun olmazdı. İkincisi, ben ölmemiştim. Baygın bile değildim. Zifiri karanlık bir yerde yatıyordum. Üçüncüsü, sanırım bu sefer burnum tamamen kırılmıştı.

Ve dördüncüsü, donuyordum.

Kendimi toparlayıp nerede olduğumu anlamak için kollarımı uzattığımda elim yanağımın yanında duran bir şeye çarptı. Parmaklarımı üzerine koyduğumda bir beton duvarın soğuğunu hissettim. Ciğerlerim yanacak kadar hızla nefes alıp verirken başım dönmeye başladı. Sanırım yine bayılacaktım. Ama bayılamazdım. Kaçmam gerek-

Wayne.

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti inerken dönmeye çalıştım. Yerde değildim. Aşağı uzandığımda brandaya benzer bir şeye dokundum. Parmaklarımı üzerinde gezdirerek boru gibi bir şeye ulaştım. Metal bir çerçeve. Şu kamp karyolalarından birindeydim. Çadırda yerden yüksekte yatmak için kullanılanlardan.

Hangi cehennemdeydim?

Biraz daha doğrulup oturdum ve gözlerim karanlığa alışırken ışık hüzmeleri dikkatimi çekti. İnce güneş ışınları bir dikdörtgen oluştuyordu.

Bu bir kapıydı. Sağındaki duvara gömülüydü. Yağmur evin bu tarafına vuruyordu. Odanın diğer tarafına döndüğümde karanlığın içinde yükselen bir dizi basamağın ana hatlarını gördüm. Artık nerede olduğumu gayet iyi biliyordum.

Kulübede değildim.

Kulübenin altındayım. Beni bodruma indirmişti.

Nefesim giderek ağırlaşıyordu. Başladığı işi bitirmek üzere geri dönmenden önce buradan çıkmalıydim. Elimi burnuma götürdüğümde yüzüme müthiş bir acı yayıldı. Beni bayılıta kadar sıkığından boğazım acıyordu.

Bana tekrar elini sürmesine izin veremezdim.

Bacaklarımı karyoladan sarkıtıp evin konumunu ve hangi yöne gidersem en kısa sürede ormana ulaşacağımı –yani benim hangi yöne gitmemi umduğunu– düşünürken ayak bileğime bir şey battı. Hareket ettiğimde metal şingirdadı. Öne eğildiğimde kapıdan gelen ışık hüzmeleri sayesinde yerde kıvrılmış kalın, metal bir zincir gördüm. Bir ucu gölgelerin içinde kaybolurken diğer ucu biri ayak bileğime takılı kelepçeye bağlıydı.

İçim korkuyla doldu. Kusacaktım. Çaresizce zinciri çekiştirdim ama odanın diğer ucundaki bir şeye bağlıydı. Ne kadar çekersem çekeyim gelmiyordu. Burada kapana kısılmıştım.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başladı. Zinciri bırakıp hal-

kaları karyolanın üzerinden ittim. Çılgılık atmak istiyordum. Çıplak ellerle bu duvarları yıkmak istiyordum. Bu karyolayı onun başına geçirmek istiyordum.

Üzerimde bir ışık yanınca yerimden sıçrayıp sırtımı beton duvara çarptım. Gevşek bir kablodan sarkan tek ampul başımın üzerinde sallanarak bodrumun geri kalanını aydınlattı. Çatlak beton duvarlar. Toprak zemin. Tam önümde üst üste yığılmış birkaç koli dışında boş olan uzun bir çalışma tezgâhı vardı. Ayak bileğime bağlı metal zincir engebeli zeminde kıvrılarak ilerleyip merdivenin yanındaki demir direğe dolanıyordu. Kalbim sıkıştı. Bunu kırmamın imkânı yoktu.

Basamaklar gıcırdayınca o yöne baktım. Wayne en alt basamakta oturuyordu. Yüzünün yakınındaki elektrik düğmesi gözüme çarptı. Merdivenden birinin indiğini duymamıştım. Demek ki başından beri oradaydı.

Beni izliyordu.

İç geçirip başını ellerinin arasına aldı. Sanki bunun olduğuna o da inanamıyormuş gibiydi.

“Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Epey ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Sonunda seni yola getirmiştin ve sözümü *dinliyordun*. Her şey normale dönüyordu, tıpkı çocukluğunda olduğu gibi. Sonra her zamanki gibi yine her şeyi berbat ettin. Derdin ne senin?”

Hiçbir şey söylemedim çünkü zihnim karmakarışık. Çocukluğum mu? Bu olanlardan önceki *her şeyi* hatırlıyordum ama *onu* hatırlamıyordum. Beni kaçırmadan önce bu adamla hiç tanışmamıştım.

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum,” diye devam etti. “Sen hatalarını tekrarlamaya bu kadar hevesliyken sana nasıl güvenebilirim?”

Bir yanıt bekliyormuş gibi bana ters ters bakınca aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Ne demek istiyorsun?”

“Sürtük arkadaşlarını, onların iğrenç partilerini ve uygunsuz davranışlarını diyorum. Dinlediğin o berbat müziklerden, orospu kıyafetlerinden, gizlice dışarı çıkmadan bahsediyorum. İçkiden. Erkeklerden.

Günah işlemendeni. Neden bunları geride bırakamıyorsun? Neden? Neden seni kurtarmak için sıkı tedbirler almak zorundayım?”

Müzik, içki ve gizlice kaçmak mı?

Ne saçmalıyordu bu?

“Beni duymazdan gelme, Mary!”

İrkildim. “Ben Mary değilim.”

Öyle demek istememiştim. Sözcükler ağızımdan kendiliğinden çıkmıştı.

Hata yapmıştım.

Wayne ayağa fırlayıp bağırmaya başladı. “Evet, öylesin! Bu boktan oyundan bıktım artık. Seni her bulduğumda aynı şeyi yaşıyoruz! Yine çok ileri gitmeden dur. Kim olduğunu çok iyi biliyorsun! Sen. Mary. Boone’sun.

Seni her bulduğumda...

Tanrım. *Bu* da ne demek oluyordu?

“Söyle!” diye bağırdı. “Mary olduğunu söyle!”

Ağızım o kadar kurumuştu ki belli belirsiz mırıldanarak, “Ben Mary’yim,” dedim.

Tekrar alt basamağa oturup başını ellerinin arasına aldı. Boğazından vücudunu sarsan bir hıçkırık koptu.

İşte o zaman gerçek bir yumruk misali üzerime indi.

Sahiden Mary Boone olduğumu sanıyordu. Mary Boone olmama *ihtiyacı* vardı.

Evden dışarı çıkmayan, babasını seven, uygunsuz şeyler izlemeyen, okumayan ya da dinlemeyen sessiz sakın bir kız olduğum konusundaki ısrarı, beni ona benzetmeye çalışmasından kaynaklanıyordu.

Bu da bütün bu olanları katbekat daha korkunç kılıyordu. Kızı olduğuma inanacak kadar dengesiz bir adamdan nasıl kurtulabilirdim? Beni kaçıran *oyken*. O sadece tehlikeli değildi, aynı zamanda delinin tekiydi.

Peki... gerçek Mary Boone’a ne olmuştu?

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Mary,” diye mırıldandı. “Neden bu aptalca oyunu oynamakta ısrar ediyorsun? Temelli gitmene izin vere-

yim diye kızım değilmişsin gibi davranıp duruyorsun. O kadar çok zorluyorsun ki seni incitmekten başka çarem kalmıyor. Anlamıyor musun? Seni kendini mahvetmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum.”

Yine bir şey demedim. Ben de öfke doluydum. Beni incitmekten başka çaresi kalmıyormuş... Sanki olanlar benim suçumdu.

“Ah, küstün demek, ne kadar olgunca,” diye mırıldandı.

Yüzümden gözyaşlarını ve kanı sildim. “Numara yapmıyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Evindesin zaten!” diye kükredi. “Neden bana bunu yapıp duruyorsun?”

O kadar ürktüm ki başımın arkasını duvara çarptım. “Ben bir şey yapmadım!”

Tekrar ayağa fırladı. Odayı üç uzun adımda geçip elinin tersiyle bana öyle sert bir tokat attı ki karyoladan yere düştüm. Saçlarımı yüzümden çekip elimi yanan yanağıma koydum.

“Bana sesini yükseltme, seni küçük sürtük. Saygısızlığa tahammülüm yok.” Geri çekilip sırtını tezgâha yasladı. “Bunu aştığımızı sanıyordum. Ama belli ki sen doğru yolda kalmaktan acizsin. Belki de bütün çabalarım boşunaydı. Belki de seni kurtarmanın bir yolu yoktur.”

Korkudan çıt çıkaramıyordum. Onu neyin kızdıracağını kestirmek imkânsızdı. Ama sessiz kalmak da—

“Beni duymazdan gelme!” diye bağırdı.

İrkildim ve gözyaşlarım yanaklarıma döküldü. “Özür dile—” Sesim çatallandı. “Çok özür dilerim.”

Tezgâhı sıkıca kavradıktan sonra tekrar yanıma geldi. Kolumu tuttu, tenime öyle nazik dokunuyordu ki parmaklarım hissetmiyordum bile. Beni yerden kaldırıp karyolaya oturttu.

Bana baktığında yüzü buz kesmiş, duygudan tamamen arınmıştı. Korkudan aklım çıkacak sandım. “Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Belki de suç bendedir. Bu kadar hoşgörülü olmamalıydım. Seni defalarca bulup içindeki kötülüğü döve döve çıkarmaya çalışmak yerine sorunu ilk seferinde çözmeliydim. Ama yapacağım son şey de olsa seni lekesiz ve temiz tutacağım, Mary. Yemin ederim. Bu sefer birlikte yapacağız.”

Ayağa kalktı ve ayaklarını yere vurarak merdiveni çıktı. Ayakkabılarının altı gözden kaybolana ve kapı kapanıp bodrum sessizliğe gömülene kadar nefesimi tuttum.

Sözleri ölümcüldü. İçimde gittikçe büyüyen panik vücudumu uyuşturuyordu ama panikleyerek kaybedecek zamanım yoktu. Telaşla ayağa fırlayıp zincire tutundum ve yerinden oynamayacağını gayet iyi bildiğim destek direğinden kurtarmaya çalıştım. Metal halkalar ellerimi kesip kanatana kadar asıldım, sonra nefesim tükenip kollarım ağrıyana kadar biraz daha çektim.

Kelepçeyi kırabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp tezgâha uzandım ama parmaklarım kolilere birkaç santim kala durdu. Kahretsin, erişemiyordum. Karyolaya geri döndüm. Belki karyolanın bacakları ayrılabilirdi ya da bir tanesini kırabilirdim. Serbest kalmamı sağlansa bile en azından geri geldiğinde elimde kendimi savunabileceğim bir şey olurdu.

Karyolayı duvardan çekerken yere bir şey çarptı. Toprağın üzerinde bir vida vardı, üst kısmı çizilmekten neredeyse dümdüz olmuştu ve nedeni hemen anlaşılıyordu. Bir ceset kadar kıpırtısız kaldım.

Betona elle kazınmış isimler vardı.

ALISON
KRISSEY
COURTNEY
ARELY
BEKAH
CARLY
SHEENA
ASHLEY

Her biri farklı el yazısıyla yazılmıştı. Bazı isimler diğerlerinden daha koyuydu, zamanla solmuş, duvarın nemi yüzünden rengi bozulmuştu. Ama bazıları o kadar yeniydi ki sanki bugün kazınmış gibi görünüyordu.

Vidaya baktım. Elim o kadar titriyor ki vidayı avucumun içine almadan önce iki kez düşürecek oldum. Nefesim ciğerlerimi doldurmuyordu.

Ben ilk değildim.

Başka kızları da kaçırmıştı.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hepsi... ölmüş müydü? Arka bahçede başka cesetler de mi vardı? Kaç tane sahte Mary bu karyolaya zincirlenmişti? Birileri burada olduklarını bilsin diye duvara isimlerini mi kazımışlardı? O onları-

Kahretsin, sanırım panik atak geçirecektim.

Gözlerim en yeni isme takıldı. Harflerinde hâlâ beton tozu var.

Arkamda arka bahçe kapısı açılınca yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse karyoladan düşüyordum. Hışım la döndüm, bu küçük vıdayla Wayne'in gözlerini oymaya hazır dım ama gelen Wayne değildi.

Kapıda benim yaşlarımda bir çocuk vardı.

Göğsü inip kalkıyordu. Gözleri çıldır mış gibi bakıyordu.

Üzerinde Beastie Boys *sweatshirt*ü vardı.

YİRMİ SEKİZ

D R E W

Ona baktım. O da bana baktı. İkimiz de gözümüzü kırpmıyorduk. Bu böyle beş saniye devam etti.

Zihnim bu küçücük, rutubetli bodrumda gördüklerimi algılayamıyordu. Ya da orada durmuş, bana tehlikeli biriymişim gibi bakan kızı. Yeşil gözlerinin etrafı morluklarla kaplıydı. Kısa kahverengi saçları vardı. Çiçekli ceket. Çilleri. Kanlı bir burnu. Yarılmış yanağı.

O değildi... O değildi...

İçimde ne varsa ufalanıp dağıldı. Sanki çığ kadar büyük bir duyguyu zapt etmeye çalışıyordum da artık dayanamayacak noktaya gelmiştim. Kedere gömülerek dizlerimin üzerine çöktüm.

“Sen Lola değilsin,” diye fısıldadım.

Karşımdaki yabancı gözlerini duvara dikti. Bakışlarını takip ettiğimde betona kazınmış bir grup isim gördüm. En yeni olanı göğsüme bir yumruk gibi indi.

Lola

Kız başını iki yana salladı, gözlerindeki korku yerini hüzne bıraktı.

“Hayır... değilim.”

YİRMİ DOKUZ

MADISON

BEŞİNCİ GÜN

Çocuk bana kalbi binlerce parçaya bölünüyormuş gibi bakıyordu. Gözleri yaşlarla dolduğunda elinin tersiyle gözlerini sildi. Ben daha kim olduğunu sormadan ayağa kalktı.

“Seni buradan çıkarmalıyız,” dedi. “Çabuk. O geri gelmeden gitmeliyiz.”

Yabancı çocuk tezgâhın üzerindeki kolileri karıştırmaya başladı. Ona şaşkınlıkla bakakaldım, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Lola’yı aramaya gelmiş olmalıydı ama onun yerine beni bulmuştu.

Ona bir kız geç kalmıştı.

Koliden uzun saplı bir çalı makası çıkardı. “Bu büyük zinciri kesmez ama kelepçedeki küçük zinciri kesebilir,” dedi. Sesi boğuktu.

Ona teşekkür etmek istedim. Lola olmadığım için üzgün olduğumu söylemek istedim. Bir yabancıyı kurtarmak için kendi hayatını riske atmasına ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim ama söyleyecek kelime bulamadığımdan başımla onaylamakla yetindim.

“İyi olacaksın,” dedi. Makasın bir tarafını yere dayadı ve kelepçenin zincirini bıçakların arasına soktu. “Seni buradan çıkaracağım. Adamın

seni buraya taşıdığını görünce hemen 911'i aradım ama burada telefon çekmiyor, o yüzden komşuya koşup polis çağırmasını söyledim, kadında şu eski tip ev telefonlarından vardı. Yani yardım geliyor.”

“Bayan Hooper mı?” diye fısıldadım.

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Onu tanıyor musun?”

“Hayır. Ama üst kattaki adam onun kocasını öldürdü.”

Yüzü bembeyaz oldu ve hareketlerini hızlandırarak makasa var gücüyle bastırdı. Bıçaklar metale baskı yapsa da metal kırılmadı. Ama çocuk vazgeçmedi, her bastırışında metal biraz daha eziliyordu.

“Burada başka kızlar da var mı?” diye sordu ama sesinden cevabı zaten bildiği belliydi.

“Hayır. Sadece ben varım.”

Başıyla onaylayıp tekrar bastırdı.

“Belki Lola kaçmıştır,” diye umut vermeye çalıştım. “Şey olabilir–”

“Üzerindeki ceketin etiketinde L.E.S. yazıyor mu?” diye sordu.

Etek ucunu tutup çevirdim. Bir etiket vardı.

Pembe altın iplikle L.E.S. harfleri dikilmişti.

“Bu ceket onun” dedi. “Lola Elizabeth Scott. Kaçmış olsaydı şimdiye eve dönmüş olurdu, o eve dönmüş olsaydı ben de burada olmazdım. Yani ne burada ne de evde olduğuna göre... buradan hiç çıkmamış demektir.”

Kumaş tenimi tırmalıyormuş gibi hissettim. Wayne bana ölü bir kızın ceketini mi vermişti?

Duvardaki isimlerin başka kurbanlara ait olabileceğini tahmin ediyordum ama Lola'nın varlığı diğerlerini daha gerçek kılıyordu. Daha trajik. Daha korkunç. Burada ne olduğunun bir kanıtıydı. Aynı sonuca varan çocuğun yüzünde beliren ifade, ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

“Ona benziyorsun,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Lola'ya benziyorsun. Saçların aynı. Gözlerin aynı. Boyun aynı. Çillerin bile aynı. Sadece yüzün farklı.” Sesi son kısımda çatallandı.

Ellerimi yüzüme götürdüm.

Hepimiz aynı mı görünüyorduk? Wayne sürekli birbirine benzeyen kızları mı kaçıırıyordu?

Mary Boone'a da mı benziyordum?

"Seni o ceketle içeri taşıdığım gördüğümde..." dedi makasa bir kez daha bastırırken. Başını kaldırıp bana baktı.

"Onu bulduğunu sandın."

Yanağından süzülen bir damla yaşı *sweatshirt*ünün omzuna sildi. Makasa daha sert bastırdı. Kelepçe ayak bileğimin derisini soysa da bir şey demedim.

Başımızın üstünden bot sesleri gelince olduğumuz yerde kaldık.

"Git," dedim makası ondan almaya çalışarak. "Git buradan. Gerisini ben hallederim."

Bana delirmişim gibi baktı.

"Anlamıyorsun. Seni burada yakalarsa ölürsün. Bir yabancıyı kurtarayım derken ölmene gerek yok. Polislere her şeyi anlat. Birilerinin neler olduğunu bilmesi gerek," diye yalvardım. O da odun yığınlarının arkasına gömülmeden önce buradan gitmesini istiyordum. "Onlara adımın Madison Perkins olduğunu söyle. Anneme de ki-" Boğazım düğümle-nince cümlemini tamamlayamadım.

Çocuk tekrar makasa yüklendi. Metal neredeyse yarıya kadar kesilmişti.

"Ben Drew."

"Ne?"

"Adım Drew. Sen de Madison'sın. Artık yabancı değiliz. Sen buradan çıktığında ben de çıkacağım. Bunu bir daha asla başkasına yapamayacak. Anladın mı?" Öfkeli mavi gözleriyle bana bakınca itirazım boğazımda kaldı.

"Tamam."

Metal gıcırdadığında makası yere bıraktı. Beton duvardan güç alarak kelepçe zincirini çekti. Sertçe. Devrilmemek için ağırlığımı diğer bacağıma vermek zorunda kaldım ama metal kırılacakmış gibi görüne de gitgide büküldü.

Bunu gerçekten başaracaktı.

Beni buradan çıkaracaktı.

Üzerimize bir gölge düştü. Wayne'in silüeti bahçeye açılan kapıda belirdi. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama Wayne çoktan içeri girmişti. Drew saldırısını karşılamak için dönse de çok geç kalmıştı.

Wayne haykırarak üzerine atıldı ve yumruk yumruğa yere yığıldılar.

Yuvarlanıyor, dönüyor, birbirlerine vuruyorlardı. Merdivenin dibindeki toprak alanda durdular. Wayne yumruğunu kaldırıp Drew'un şakağına indirdi. Drew'un kafası yana savrulsa da yerde dönerek Wayne'i üzerinden attı. Arbede sırasında Drew üstünlüğü ele geçirdi. Wayne'in üzerine oturup kafatasındaki yaraya sağlam bir yumruk indirdi. Wayne feryat etti.

Drew bir de elmacık kemiğine vurunca Wayne yere kan tükürdü. Drew *sert* vuruyordu. Ama karşınızda bir katil varken en iyi yumruk bile fırsatları eşitleyemezdi.

Yardım etmek zorundaydım.

Drew'un yaptığı gibi ayaklarımı beton duvara dayayıp kelepçeleri çekştirerek başladığı işi bitirmeye çalıştım. Göz ucuyla Wayne'in bir dirsek attığını, sonraki darbeyi koluyla engellediğini ve Drew'un suratının ortasına bir yumruk indirdiğini gördüm. İki taş birbirine çarpmış gibi bir çatırtı duyduğumda Drew geri çekilip elini burnuna götürdü, burundan kan fışkırıyordu. Wayne sağa doğru dönerek Drew'u üzerinden attı, Drew tezgâhın yanına sırtüstü düştü.

Wayne, Drew'un göğsüne çöküp ellerini boğazına doladığında öyle bir çığlık attım ki neredeyse boğazım parçalanacaktı. Bu çocuğun ölmesini izleyemezdim. Beni kurtarmak için bir seri katilin inine girdikten sonra bunu yapamazdım.

Ayağa fırladım ve metal karyolayı kaldırdığım gibi Wayne'in sırtına geçirdim.

Homurdandı. "Kes şu saçmalığı!"

Bir daha vurdum. Sonra bir daha. Bir elini Drew'un boğazından çekip karyolanın iskeletini yakaladı ve zincir daha fazla yaklaşmamı en-

gellediğinde elimden çekip aldı. Merdivene doğru, ulaşamayacağım bir yere fırlattı.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Drew, Wayne'in elini tırmalıyordu. Wayne yerini değiştirerek dizini Drew'un göğsüne koydu ve kaburgalarına bastırırdı.

Onu daha hızlı öldürmeye çalışıyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Drew'un bakışları panikle bana kaydı. Telaş içinde ona yardım edebileceğim bir şey aradım ama Wayne karyolanın yerini ve zincirin uzunluğunu çok dikkatli ayarlamıştı. Odanın bu köşesinde hiçbir şey yoktu.

Makas dışında.

Onu yerde, yarısı karyolanın altına gizlenmiş hâlde buldum ve aldım. Drew hırıltılı bir ses çıkardı. O başını bir o yana bir bu yana sallarken makası Wayne'in ensesine vurdum. Acı içinde bağırdı. Drew'un da işi henüz bitmemişti. Yumruğunu Wayne'in göğüs kafesinin altına geçirdi.

Wayne'den hırıltılı bir inilti çıktı. Darbeler dengesini bozmuştu ve Drew nefes almaya başladı. Ayaklarını Wayne'in göğsüne dayayıp onu itti.

Wayne *şiddetle* savruldu. Sırtını tezgâhın köşesine çarpmasıyla kollilerden biri kenardan düştü ve ikisi de kapıyla arama yığıldı. Kolinin içindekiler onun üzerine, benim de bacaklarıma saçıldı. Ayak bileğimi tuttuğunda geri çekildim.

"Mary," diye inledi.

Çığlık atıp elime geçen ilk ağır şeyi ona fırlattım. Kare şeklinde siyah bir şey tam şakağına isabet etti, sonra tezgâha doğru yuvarlandı.

Wayne Boone'un hareketleri kesildi.

Drew yan tarafa yuvarlanarak oturdu, nefes nefeseydi. Elini uzattığında tuttum. Birbirimizi ayağa kaldırıp zincir gerilene kadar Wayne'den uzaklaştık. Makası kapıp zinciri bıçaklarının arasına koydum, bükttüm ve olanca gücümle kelepçeyi çekmeye başladım... ta ki... *kopana* kadar.

Küçük zincir kırıldı ve ayak bileğim serbest kaldı.

Wayne hâlâ kıpırdamıyordu. İlerisine baktığımda ona ne fırlattığımı gördüm.

“Araba aküsü mü o?” diye fısıldadı Drew. Wayne’in boğazında bıraktığı hasar yüzünden sesi kısık ve çatallıydı.

“Evet.” Onu merdivene doğru ittim. “Gidelim. Üst kata.”

Dışarı açılan kapıyı işaret etti.

“Sağ ol ya, ben akıl edememiştim. Onun üzerinden geçecek değilim, sen geç istersen?”

“Doğru diyorsun.”

Kolunu tuttum ve karyolanın üzerinden atlayıp merdiveni çıkmaya başladık. Yolu yarılarmışken Drew’un kolunun elimden kaydığını hissettim.

Wayne –yüzü kıpkırmızı, kanlı ve öfkeli hâlde– Drew’u *sweatshirt*ünden tutup geri çekti. Düşüşünü ağır çekimde izledim. Omuzları karyolaya çarptı. Karyola ağırlığı altında çöktü ve başım toprak zemine vurdu.

Gözleri odağını kaybetti.

Wayne botunun topuğuyla üstüne bastı.

“Hayır!”

Drew hareket etmiyordu.

Wayne bana döndüğünde vahşi bir hayvan gibiydi. Akü yüzünün yan tarafındaki yaranın boyutunu iki katına çıkarmıştı, çenesinden aşağı, boynuna doğru oluk oluk kan akıyordu. Göğsü şişip iniyordu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Muhtemelen beni öldüresiye döveceği yumruklar.

Onunla göz göze geldim ve sonra kaçtım.

“Seni küçük orospu,” diye bağırarak peşimden koştu.

Üç adım atmıştım ki ayak bileğim altımdan çekildi. Düştüm ve çenem bir basamağın köşesine çarptı. Ağzıma kan dolduğunu hissederken metal tadı aldım. Oda etrafımda dönmesine rağmen doğrulmaya çalıştım.

Wayne beni ters çevirdi. Ellerini boğazıma doladı. Ama ben oyun oynamıyordum.

Ağzımdaki kanı toplayıp yüzüne tükürdüm.

Geri çekilince ben de Drew’un yaptığı mı yapıp dizimi kaldırdım ve ayağımı göğsüne dayadım. İtebildiğim kadar sertçe ittiğimde dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı ama tutunacak bir şey bulamadı.

Yere düşmesini beklemedim. Ağırılığı üzerimden kalkar kalmaz yana yuvarlanıp doğruldum. Mutfığa koşarken iliklerimde hissettiğim bir çattırıyla yere düştüğünü duydum.

Burnuma çürük yumurta kokusu doldu.

Ocağın dört gözü de sonuna kadar açıktı ama yanmıyorlardı. Ocak evi gazla dolduruyordu.

Ve şömine yanıyordu.

Yapacağım son şey de olsa seni lekesiz ve temiz tutacağım.

Bu sefer birlikte yapacağız.

Hassiktir. Hepimiz içindeyken evi havaya uçuracaktı. *Siktir, siktir, siktir.* Adanın etrafından dolanıp bütün gözleri kapadım ama havada yoğun bir gaz kokusu vardı ve öksürmeden duramıyordum. Dışarı çıkmam lazımdı. *Drew'u* dışarı çıkarmalıyım.

Nefesimi tutarak dış kapıya koştum. Sürgüyü çekmeye çalıştım. Sonunda başardım ama kapı açılmadı. Panik bir el gibi boğazıma dolanıp sıkarken nefes alamaz oldum. Kapıya vurmaya başladım ama sonra kapı topuzunun kilidini açmayı unuttuğumu fark ettim.

Mandalı çevirince kapı açıldı. Ciğerlerimi temiz havayla dolduruyordum ki bir el arkadan saçlarımı kavradı.

“Hayır!”

Wayne saçımı sıkıca tutarak beni içeri sürükledi. Kafa derim acıyla yanarken bir avuç saçımın koptuğunu hissettim. Beni kendi odasıyla benim odamın arasındaki duvara yaslayıp tepeme dikildi.

Görölmeye değer bir manzaraydı doğrusu. Yüzü gözü dağılmış, kan içinde kalmıştı. Onu iyi haklamıştım.

“Benimle mücadele etmeyi bırak, Mary,” diye bağırdı tükürükler saçarak. “Senin ihtiyacın olan şey bu!”

“Siktir git!” Taşaklarını hedef alarak dizimi kaldırdım ama yan dönmesiyle ıskaladım.

Ceketimin yakasından tutup beni kanepeye fırlattı. Sehpanın üzerine düşmemle sehpa altımda kırıldı.

Her yanımda acıyordu.

Yan döndüm, yanağım parke zeminin üstündeydi, toz topakları ve sülfür kokusu içinde nefes almaya çalıştım

“Seni nankör kahpe,” dedi kanepenin arkasından. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana böyle mi davranıyorsun? Bunu senin için yapıyorum! İkimiz için.”

Kolumu yerde sürüyerek altına aldım. “Beni öldürmeye çalıştığın için sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?” dedim boğuk bir sesle. “Saçmalama.”

“Ben seni *kurtarmaya* çalışıyorum!” diye bağırdı.

Dizlerimi altına aldım. Bir ayağını kaburgalarımı kıracak bir tekme atmak için geri çekti. İleri atılıp sırtımı şöminenin yanındaki duvara yasladım. Iskalayıp tökezledi, sonra tekrar denedi.

Şöminenin üzerindeki raftan küçük demir küreği kapıp doğrudan bacağına sapladım. Acı içinde kükreyerek geriye savruldu. Pantolonunun önü kana bulanırken geri adım atınca *küreği de beraberinde götürdü*, hâlâ bacağına gömülü vaziyetteydi. Tekmesinin şiddeti küreği kemiğine saplamış olmalıydı.

Küreği çıkarmak için eğilse de çoktan şömine demirini kapmışım. Pencere pervazından destek alarak ayağa kalktım. Bacaklarımdan aşağı bir acı dalgası yayılsa da önemsemedim. Şu an önemseyemezdim.

Demiri sopa gibi kullanıp tıpkı son altı yıldır eğitimini aldığım şekilde omzuma doğru kaldırdım. Var gücümle koluna indirdim. Darbenin etkisiyle küreği bıraktığında tekrar vurdum.

Bu sefer suratına isabet etti. Demir kemiğe çarptıkça ellerimde titreyordu. Wayne’i odanın diğer ucuna kadar kovaladım. Sendeleyerek kanepenin kolçağına çarptı, sonra da etrafından dolandı. Üzerine gitmeye devam ettim, onu bodrum kapısına doğru sürüklüyordum.

Kollarımda derman kalmamıştı ama duramazdım çünkü üstünlüğü ele geçirirse işim biterdi. Sonra değil. Eninde sonunda değil. Hemen şimdi ölürdüm.

Ya o beni öldürecekti ya da ben onu öldürecektim.

Kanepenin etrafından dolanıp demir çubuğu tekrar salladım. Elini

uzatıp çubuğun ucunu yakaladı. Gözleri vahşi bakıyordu, odağını kaybetmişti. Sanki net görmeye çalışıyormuş da göremiyormuş gibi hızlıca üç dört kez gözlerini kırptırdı.

“Mary...” diye kekelerken çenesinden aşağı kan aktı.

Şu son akılmaz günlerin öfkesi, nefreti ve korkusu aynı anda içimde kabardı.

“Benim adım Mary değil, seni pislik!” diye bağırıp onu merdivenden aşağı ittim.

Havada süzülüp yere düşüşünü izledim. Tam az önce Drew’un olduğu yere yığıldı.

Ama Drew artık orada değildi.

Wayne’in ayağa kalkmadığından emin olmak için merdivenin tepesinde bekledim. Kulağından kan sızmaya başlayarak doğal olmayan bir açıyla duran boynuna aktı. Hareket etmiyordu. Göğsü şişip inmiyordu.

Gülümsedim.

Sineklikli kapı birden açılınca panikle arkama döndüm ama gelen Drew’du, nefes nefese kalmıştı. “Öldü mü?”

Başımla onayladım.

Gülümsedi ama yüzüme bakınca gülümsemesi kayboldu. Ben hâlâ Lola değildim.

Kalbim hem onun için hem de kurtulamayan diğer kızlar için parçalandı.

Uzaktan siren sesleri gelince bana elini uzattı. “Hadi. Acele et.”

Topallayarak yanına gidip elini tuttum. Dışarı çıktık, bana yaslandığında onu sımsıkı tuttum, o da bana destek oldu. Birlikte basamaklardan inip bu kâbus gibi kulübeden uzaklaştık. Garaj yolunun sonunda yere yığıldığımızda dönüp eve baktım. Bodrumdaki bütün isimler zihnime kazınmıştı.

Alison.

Krissy.

Courtney.

Arely.

Bekah.

Carly.

Sheena.

Ashley.

Lola.

Polis arabaları hızla yaklaşırken Drew’a baktım. Bodrum kapısına bakıyordu. Vücudum tir tir titriyordu. Bütün vücudum. O da titriyordu. Biri adımı seslendi ama bana Mary diyorlardı. O olmadığını bildiğim hâlde irkildim. Wayne değildi.

Wayne Boone ölmüştü.

Memur Bowman aracının kapısını kapama zahmetine girmeden yanıma koştu. Peşinde beş polis memuru daha vardı.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” diye sordu yanıma çökerek.

“Değiliz. Ama yaşıyoruz.”

12 OCAK WILLAMETTE TIMES

Artık resmîleşti. CrimeFlx, son on yılın en çok beklenen belgesel serilerinden birini yapmaya hazırlanıyor: Oregon'un en kötü şöhretli yeni seri katili Wayne Boone'un hikâyesi.

Yeni bir gerçek suç yayın platformu olan CrimeFlx, Boone'un çok sayıda kurbanının aile fertleri ve izini sürüp sonunda onun dehşet saltanatına son veren kolluk kuvvetleriyle özel röportajlardan oluşan beş bölümlük bir mini dizi yapmak üzere anlaşma sağladı.

McMinnvilleli "evde eğitim görmüş, el becerisi yüksek bir adam" olan Boone, geçen sonbaharda Oregon, Alton'daki balıkçı kulübesinde merdivenden düşüp boynunu kırdıktan sonra polisler tarafından ölü bulunmuştu. Ölümüyle ilgili soruşturma yürütülürken kulübenin içinde ve çevresinde yaşlı bir komşunun ve dokuz genç kızın cesetlerine rastlanmıştı. İlk başta neredeyse tüm kurbanların kısa kahverengi saçları, yeşil gözleri ve çilleri olduğundan Boone'un kurbanlarını seçerken belirli bir tipte ilerlediği düşünülmüştü ancak geçmişine daha yakından bakıldığında çok daha karanlık bir bağlantı ortaya çıkmıştı. Boone'un McMinnville'deki evinde yapılan kapsamlı araştırmada, arka bahçede beton bir levhanın altına gömülü başka kalıntılar da bulunmuştu: kısa kahverengi saçlı, yeşil gözlü ve çilli bir genç olan kızı Mary Boone'un kalıntıları.

Aileyi yakından tanıyanlar, Wayne Boone'un sözünün üstüne söz söylenmediği zorlu bir aile tablosu çizmişlerdi. Bu kişilerden biri dedektiflere, Boone'un eşinin, Mary dokuz yaşındayken trafik kazasında öldüğünü ve eşinin ölümünden sonra Boone'un kızına karşı giderek daha korumacı ve kontrolcü bir hâl almaya başladığını anlatmıştı. Lise birinci sınıfta okulun cinsel eğitim müfreda-

tıyla ilgili yaşanan bir olayın ardından Boone, okul müdürüne sözlü saldırıda bulunup kızını okuldan almıştı.

Artık Boone'un yeni kuralları vardı. Mary sadece "masum" televizyon programlarını izleyebilirdi. "Müstehcen olmayan" kitaplar okuyabilirdi. "Kötü yola sapmamış" kişilerle arkadaşlık kurabilirdi. İçki yasaktı. Araba kullanmak yasaktı. Geç saatlere kadar dışarıda kalmak yasaktı. Çok geçmeden evden çıkmasını tamamen yasaklamıştı. Bu kurallar ailesini ve arkadaşlarını giderek daha fazla endişelendiriyordu. Wayne ve kızı ortadan kaybolduklarında arkalarında sadece sorular bıraktılar – ta ki Alton'daki ölümü soruşturmayı yeniden açana kadar.

McMinnville adli tabibi, Mary Boone'un ölüm nedenini boyun kırılması olarak açıkladı. On beş yaşındaydı. Yetkililer, Wayne Boone'un Mary'yi bir Cadılar Bayramı partisine katılmak üzere evden gizlice çıktıktan sonra öfke nöbeti geçirerek öldürdüğünü düşünüyor – bu, Mary'nin canlı görüldüğü son zamandı. Yaptığı şeyi kabullenemeyen Boone, onu "bulmak" ve tekrar eve getirmek için bir misyon üstlendi. Kızının ölümünün üzerinden bir ay geçmeden kaçırılma olayları başladı.

Boone arayışını sosyal medya üzerinden sürdürüyordu. Bilgisayarındaki kayıtlar, Marysini aramak için her hafta yüzlerce saatini herkese açık profilleri inceleyerek geçirdiğini gösteriyor. Kurbanlarını bazen haftalarca takip ediyordu, ta ki onları McMinnville'deki evinden daha uzak bir yer olan kulübesine götürme fırsatını bulana kadar; o kulübeye götürdüğündeysen kurbanının kaybettiği kızı olamamasına öfkeleniyordu. İşler çok ileri gittiğinde her şey başa sarıyordu. Boone hedeflerinin yaşını bile Mary yaşasaydı kaç yaşında olacağına göre ayarlıyordu ve dokuz numaralı Mary'yi seçerken yaptığı kritik hata olmasaydı kaçırma eylemlerine fark edilmeden devam edecekti.

Boone kurbanlarını bulmak için eyalet sınırlarını aşip onları beş farklı bölgeden toplamış, bu da fark edilmemesine yardımcı olmuştu. Lola Scott ona biraz fazla yakın yaşıyordu. Scott en son 29 Eylül'de gece yarısından hemen önce memleketi Washington

City'deki bir bakkaldan çıkarken görülmüştü. Washington City, Boone'un Alton'daki kulübesinden arabayla sadece bir saat uzaklıktaydı.

Başta Lola'nın cinayet zanlısı olduğundan şüphelenilen erkek arkadaşı, her ipucunu takip ederek haftalarca yılmadan araştırma yapmış, en sonunda kendini Boone'un kapısında bulmuştu. Lola'yı kurtarmak için çok geç kalsa da Boone'un bir sonraki Marysi olacak Washington'ın Bellevue kasabasından Madison Perkins'in kurtulmasına önayak olmuştu. İki genç birlikte Boone'un hiçbir kurbanının yapamadığını yaparak Sevgili Katil Baba Wayne Boone'dan kaçmış ve onun dehşet saltanatına son vermişlerdi.

Onların üzücü hayatta kalma hikâyesini anlatan bu beş bölümlük belgesel dizisinin, yazın yayımlandığında izlenme rekorları kırması bekleniyor. İzleyiciler, şimdilerde epey meşhur olan kulübenin daha önce hiç yayımlanmamış görüntülerini ve Washington City'nin eski şerifi Mark Roane'un röportajlarını izleyecekler. Çoğu kişi davanın aydınlatılmasında Şerif'in önemli bir rol oynadığını düşünüyor. Lola Scott'ı bulmak için yılmadan çalışan Roane, "Başından beri ciddi bir durum olduğunu biliyordum. Onun gibi bir kız öylece ortadan kaybolamazdı. Bunun Ted Bundy benzeri bir vaka olduğunu hemen anlamıştım," diyor.

Mary Boone'un Sayısız Yüzü bu yaz CrimeFlx'te yayımlanacak. Yayın paketleri 11.99 dolardan başlıyor.

SON SÖZ

DREW

DÖRT AY SONRA

Lola'nın doğum günü şerefine güneş açmıştı.

Neredeyse bir aydır durmaksızın yağmur yağıyordu, bu yüzden bu şubat öğleden sonrasında güneşi görmek evrenin uzattığı bir zeytin dalı gibi gelmişti. Belki de Tabiat Ana bugünün sağanak yağmur olmadan da yeterince zor olduğunu biliyordu.

Trooper tekne kızağındaki otoparkta rölantide çalışıyordu – ama her zamanki yerimizde değildim. Oraya park etmek artık içimden gelmiyordu. Onun yerine, Lola'nın mabedinin eski yerine park ettim. Uzun zamandır bomboştum.

Artık buraya hiç gelmiyordum. Burası lanetliydi. Belki geleneksel anlamda değildi ama burası kâbusumuzun başladığı yerd. İnsanı can evinden vuran bir korku filminin açılış jeneriği gibi. Lola burada ölmemiş olabilirdi ama burası onun için sonun başlangıcıydı. Otopark ve ötesindeki nehir beni tekinsiz bir korkuya boğuyordu.

Dolayısıyla saatlerdir burada oturuyor, karanlığın beni de almasını bekliyordum.

Yolcu tarafında kalan nehir öfkeyle dalgalanıyordu. Beyaz köpükler karanlık akıntıyla savruluyordu. Gösterge panelinin üzerindeki kapkeke *bakmamak* için gözlerimi hırçın suya dikmiştim.

Kollarımdaki kaslar ağrıyana kadar direksiyonu iki elimle kavradım.

Aylardır bugünün gelmesinden korkuyordum. Kâbus gibi geçeceğini biliyordum ama yine de pastane açılır açılmaz kendimi giyinmiş hâlde kasabaya giderken bulmuştum. Çünkü Lola'nın doğum günlerinde yaptığım şey buydu. Pastaneye giderdim. Ona labneli kremasının üzerine altın rengi süslemeler serpilmiş kırmızı kadife kapkek alırdım. Keke pembe mum dikerdik ve Lola tuhaf bir dilek tutardı.

Dünya barışı.

Bütün hastalıkların yok olması.

Kimsenin kalbinin kırılmaması.

Mükemmel bir ömür.

Sonra gülerdik ve o önce kremasından başlayarak kekini yerdi. Sonra –nerede olursak olalım– Autumn da gelirdi ve o da Lola'ya bir kapkek verirdi. Lola ikimizin de ona kapkek almasına şaşırılmış gibi yapardı, oysa biz hep öyle yapardık.

Yine aynı şeyi yapmadan... edememiştim. Doğum gününde uyanıp kapkek almadan edememiştim. Aksi onu yok saymak olurdu ki bu da onu unutmaya tehlikeli bir adım yaklaşmak demekti.

Öyle bir şeyi asla yapmazdım.

Bu yüzden aptal arabamda oturmuş, aptal nehre bakıyor ve bir avuç tatlı tarafından alt edilmiyormuşum gibi davranıyordum. Bir daha asla dilek tutamayacağını bilsem de kapkekin tek mumla arabanın gösterge panelinde durduğunu görmek beni paramparça etmiyormuş gibi.

Parmaklarım uyuşmaya başladı.

Bir daha *asla* doğum gününde dilek dileyemeyecekti.

Asla on sekiz yaşma giremeyecekti.

Asla hediye açamayacaktı.

Asla kendine ait bir arabası olmayacaktı, yatak odasının ışığını kapayamayacaktı, yolculuğa çıkamayacaktı, üniversiteye gidemeyecekti,

seyahat edemeyecekti, *yaşayamayacaktı*. Hiç gerçek anlamda yaşayamayacaktı.

Ve hepsi benim suçumdu.

Gözlerim yansa da yaş akmadı. Direksiyonu bırakıp parmaklarımı göz kapaklarıma bastırdım. Arabanın içi gittikçe küçülüyordu sanki.

Bugün onun günü olmalıydı.

O rutubetli, kasvetli bodrumun görüntüsü zihnime üşüştü.

“Sen Lola değilsin.”

“Hayır... değilim.”

Ciğerlerim daraldı ve aniden nefes alamaz oldum. Motoru kapayıp anahtarı kontakta bırakarak kendimi şubat soğuğuna attım. Kapımı çarparak kapayıp park yerinden tekne kızağına doğru yürüdüm, bir gram huzura ya da bir şeyleri kırıp dökmeye ihtiyacım vardı. Suyun betona vurduğu yerde durup ellerimi dizlerime koyarak serin havayı ciğerlerime doldurmaya çalıştım.

Açıkça görülüyordu ki hâlim iyi değildi.

Dört ay geçmesine rağmen hâlâ toparlanamamıştım.

Kendimi zombi gibi hissediyordum. Aniden ortaya çıkan başka bir anı beni yere sermeden önce en fazla birkaç gün uyuşuk kalabiliyordum. Anılar bugün çok acımasızdı, bu yüzden herkesle birlikte mezarlığa gitmek yerine *buraya* gelmişim.

Kimse görmeden yıkılmayı tercih ederdim.

Babalarım aylardır biriyle konuşmam için yalvarsa da bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Bunca acının sebebi benken daha iyi hissetmemeliydim.

Onu Wayne öldürmüş olsa da bir sonraki Mary'sini aradığı gece onu savunmasız bırakan bendim. Ailesinin restorandaki güvenlik kamerası görüntülerini görüp alelacele Alton'a gelmesinin fakat tıpkı benim gibi karşılarında Madison'ı bulmalarının sebebi bendim. Hepsi benim yüzümdendi. Bunu onlara ben yaşatmıştım.

Daha iyi hissetmeyi hak etmiyordum.

Ceketimin cebindeki telefonum çaldı ama kim olduğuna bile bak-

madan sessize aldım. Bir kar meleği gibi betona yattım. Babalarım bugün aramazdı. Max'le Autumn'm bir şeye ihtiyacı varsa muhtemelen buraya gelirlerdi. Başka kimsenin sesini duymak istemiyordum.

Özellikle de muhabirlerin.

Belgesel dizisi hakkında haberler çıktığından beri benden bir yorum almak için günde elli defa arıyorlardı. Onlara söyleyecek bir şeyim yoktu, tıpkı belgeselin yapımcılarına söyleyecek bir şeyim olmadığı gibi. Görünüşe göre Washington City'nin de yoktu.

Belgeselle ilgili haberler yayıldığında kasaba ayağa kalkmıştı. Başka koşullar altında bu beni güldürürdü çünkü bütün öfkeleri Washington City'nin *eski şerifi* Roane'a yönelikti. Tanıtım videolarında Roane'un, soruşturma yeteneğiyle övündüğü ve daha ilk günden bunun bir seri katilin işi olduğunu bildiğini söylediği görülüyordu.

Haber minibüsleri öfkeli halk tarafından kasabadan uzaklaştırılmıştı. Ve insanlar beni her gördüklerinde durdurup öfkelerini dile getiriyorlardı.

"Roane bencil bir pislik!"

"Bence kasabanın en nefret edilen adamı o."

"Hiç utanması da mı yok?"

"İstifa ettiğine inanabiliyor musun? Vaka yüzünden de değil ha! Belgesele danışmanlık yapmak için istifa etmiş. Tam bir pislik."

En sevdiğim şuydu: "Bu adamın küstahlığı yok mu... Hep seni suçlayarak soruşturmayı en başından eline yüzüne bulaştırmamış gibi davranıyor. Bunu tekrar yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Drew."

Sanki daha birkaç ay öncesine kadar nefret objeleri ben değilmişim gibi. Sanki babalarım buna bir son vermek için devreye bir avukat sokmasaydı beni de kasabadan sürmeyeceklermiş gibi.

Lola'yı öldüren şeytandan bir yabancıyı kurtarmak için seri katilin inine giren kahramana terfi etmişim. Hiç bu kadar geniş bir kitlenin bu kadar hızlı çark ettiğini görmemişim. Şimdi gözlerinde çok değerliydim. Şimdi kaybım için üzülüyorlardı. Şimdi beni medyadan koruyor, arkamı kolluyorlardı. Şimdi sanki bu ünvanı taşımanın nasıl bir şey olduğunu

bilmiyormuşum gibi kasabada en nefret edilen yeni kişiye karşı dirgenimi kaldırmamı istiyorlardı.

Destekleri neredeyse nefretlerinden daha betardı. Sırf suçluluk duygusundan ötürü böyle davranıyorlardı ama ben onların vicdan muhasebeleriyle ilgilenmiyordum. Benim vicdanım yeterince sızlıyordu.

Telefonum yine çaldı. İkinci kez sessize aldım.

Derin bir nefes alıp suyu dinledim. Mezun olmak için sabırsızlanıyordum. Birkaç ay içinde Washington City’den gidecek, bir daha da buradan tarafa bile bakmayacaktım. Belgesel yayımlandığında burada olamazdım. Soluğu hapiste almam için bir gerçek suç meraklısının benden selfie istemesi yeterdi.

Umarım Madison da buradan giderdi. Adım değiştirirdi. Her zaman “Wayne Boone’dan kaçan kız” olmak zorunda kalmayacağı yeni bir şehir bulurdu.

Yüzü eski bir alışkanlık gibi zihnimde belirdi. Onu yaralı ve korkmuş hâlde gördüm, üzerinde Lola’nın ceketi vardı, ayağı bir direğe zincirliydi ve bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyordu. O Lola değildi. Lola ölmüştü. Wayne beni de öldürmesin diye onu ölüme terk etmem için bana yalvarıyordu.

Kimse ondan bir şey daha çalmamalıydı. Asla. Yeterince şey kaybetmişti.

Hepimiz kaybetmiştik. Ama özellikle o çok şey kaybetmişti.

Gözlerimi kapadım ve yetkililer Wayne’in üzerine çarşaf örtülmüş cesedini sedyeye bodrumdan çıkarırlarken yanımda duruşunu düşündüm. Sanki adamın ayaklanıp onu ikinci raunt için bodruma sürüklemesini bekliyormuş gibi iki eliyle birden kolumu sımsıkı kavramıştı. Çünkü adamın içindeki kötülüğün boyutunu biliyordu. Sonsuza dek sürecek türden bir kötülüktü bu. İnsana her zaman onun kazanacağını düşündüren bir kötülük.

Ama sonunda kazanamamıştı.

Onca çaresiz kızı öldüren adam, ulusal düzeyde dereceye girmiş on yedi yaşındaki bir softbol yıldızı tarafından kendi evinde alt edilmişti.

Bunu düşününce gülümsedim. O pisliğin yakıldığını ve birinin küllerini çöpe attığını duymuştum. Doğru olmasını umdum.

Telefonum üçüncü kez çalınca oflaya puflaya cebimden çıkardım. Autumn'ın yüzü ekrandan bana bakıyordu. Doğrulup cevapla tuşuna bastım. "Ne?"

"Bu tavır da ne böyle?"

Hayır. Autumn değildi. "Max?"

Güldü. "Şarjım bitti, ben de Autumn'm telefonunu aldım."

Tanrım, çiftlerden nefret ediyordum. "Ne istiyorsun?"

"Hâlâ tekne kızağında mısın?"

Duraksadım. "Tekne kızağında olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ah... bilmiyorum? Bir sebebi yok. Unut gitsin."

"Max."

Arka planda Autumn'm, "Sakın söyleme," dediğini duydum.

"Neyi söylemeyecekmisin?" diye sordum.

Aynı anda, "Kahretsin" dediler, sonra hat kesildi. Birkaç saniye ekrana baktım. Neler olduğunu bilmiyordum ama bugün bununla uğraşmak istemediğimi biliyordum.

Ayağa kalktım. Onlar gelmeden buradan gitmeliydim. Kendimi huzur içinde cezalandırabileceğim sessiz bir yere. Ama istemiyordum. Burası ne kadar lanetli ve korkunç olursa olsun yine de *bizim* yerimizdi. Onu doğum gününde burada yalnız bırakamazdım.

Rampadan arabaya doğru yürümeye başlamıştım ki tepede biri belirdi. Elimi gözlerime siper ederek bakınca gördüğüm yüz beni şaşkınlığa uğrattı, mideme sopa yemiş gibi oldum.

Madison.

Kollarında geniş, beyaz şeritler olan siyah kapüşonlusu ve yırtık, dar kotuyla beton blokun ortasında duruyordu. Çok... farklı görünüyordu. Saçları uzamıştı ve altlarını açık maviye boyamıştı. Ama hâlâ Lola'ya çok benziyordu. Özellikle de gözleri.

Beynim hata verirken ona gözlerimi kırıştıtararak baktım.

"Selam, Drew," dedi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki sesi onunkine benzemiyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkunup boğuk bir sesle selam verdim.

“Max’le Autumn seni burada bulabileceğimi söylediler.”

Rampayı çıktım ama gözlerine bakamıyordum. Aylardır konuşmamıştık. Hastaneden taburcu olduktan birkaç hafta sonra Instagram hesabımı bulup bana birkaç mesaj atarak nasıl olduğumu filan sormuştu. Teşekkür etmişti. Bir süre sonra cevap vermeyi bırakmıştım.

Çünkü ben pisliğin tekiydim.

Kurtların önüne attığım kıza benziyor diye hayatımı kurtaran kızı görmezden gelmiştim.

Onu görmeyi beklediğim son yer burasıydı.

“Şey... burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Çaktırmadan yüzüne baktım ama neyse ki bana bakmıyordu. Ürkütücü derecede tanıdık yeşil gözlerini nehre dikmişti, böylece ben de dönüp nehre baktım. “Sadece selam vermeye geldim. Görüşmeyeli epey oldu.”

“Farklı görünüyorsun.”

Yanakları kızardı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Bir şeyleri değiştirmem gerekiyordu. Aynaya her baktığımda tek gördüğüm Mary’ydi. Yüzü bütün haberlerde. O pislik herifin iğrenç nitelikler listesinden uzaklaşmak istedim.”

“Çene hizasında saçlar, yeşil gözler, çiller,” diye sıraladım sessizce.

“Aynen. Yeni biri gibi görünmem gerekiyordu. O görüntüden uzaklaşmam gerekiyordu.”

“Saçın güzel olmuş.”

Gülümsedi. “Teşekkürler. Sen bok gibi görünüyorsun.”

Sözleri beni güldürdü. “Belirttiğin için teşekkür ederim. Gerçekten, burada ne işin var? Onca yolu saçından konuşmak için geldiğini sanmıyorum.”

Tekrar suya döndü. “Seni kontrol etmek istedim. Haber yazılarından birinde Lola’nın doğum günü geçiyordu. Annemden beni buraya getirmesini istedim. Ben... sana başka nasıl ulaşacağımı bilemedim.”

Yüzümü buruşturdum. “Çok özür dilerim. Seni görmezden gelmek istememiştim, sadece...”

“Ağır geliyordu.”

“Evet.”

“Kendinle ilgilendiğin için özür dileme. Hem söyleyecek önemli bir şeyim olsaydı Autumn’la iletirdim.”

Son aylarda Autumn’dan gelen soruşturma bilgileri şimdi yeni bir anlam kazanmıştı. Dedikoduları Washington City Polis Teşkilatı’ndan aldığını sanıyordum ama Noel’den beri babasıyla konuşmadığını düşününce bu pek mantıklı değildi. Babası belgesele danışmanlık yapmak için evden taşınmıştı. Mezun olana kadar yanında büyükannesi kalacaktı.

Demek ki o bilgilerin kaynağı Madison’dı.

Yüzümdeki şaşkınlığı kendim bile hissedebildiğimden konuyu değiştirdim. “Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi? Beni kontrol etmenin yanı? Kaçırılan sensin. Hafızasını kaybeden ve birini... Ben sadece gelip-”

“Hayatımı kurtardın.”

“Ben kimseyi kurtarmadım. Makas buldum ve merdivenden düştüm.”

Madison bana dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Saçmalama, Drew. Saçmaladığını sen de biliyorsun. Sen Lola’yı aramaya gelmeseydin ben şu an burada olmazdım. Senin ve Lola’nın sayesinde hayattayım.”

Asıl o saçmalıyordu. Wayne evinde bir kurban varken yenisini hiç aramamıştı. “Kızım” bulup eve götürüyor, onunla istediğini elde edemediğinde kızı öldürüp yenisini aramaya koyuluyordu. Lola, Madison’ın kurtuluşunda herhangi bir rol oynamış olamazdı çünkü Wayne denilen o adam Madison’ın sosyal medyasını bulmadan çok önce ölmüştü. “Gereksiz duyarlılığın kimseye yararı olmaz.”

Madison bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp derin bir nefes aldı. “Gereksiz duyarlılık değil. Gerçek bu. Sen Lola’yı her yerde arayacak kadar çok sevdiğin için ben hayatta kalmayı başardım. Lola olmasay-

dı kimse o bodruma gelmeyecekti. Sen olmasaydın ben orada ölürdüm. Beni bunun aksine asla ikna edemezsin.”

Ondan uzağa döndüm. İki yanımdaki ellerim istemsizce yumruk oldu. “Kızgınsın.”

Başımınla onayladım. “Ama sana değil.”

“Lola’ya mı?”

“Hayır. Diğer her şeye. İyi olmana seviniyorum ama Lola’yı sevmemin seni kurtardığını duymak istemiyorum çünkü onu kurtaramadı. Arabaya atlayıp yaptıklarını yapmamın sebebi oydu ama hepsi boşa çıktı çünkü ben daha bu kasabadan ayrılmadan ölmüştü. Onu daha erken aramaya başlasaydım belki hem onu kurtarabilir *hem de* senin bunları yaşamana engel olabilirdim.”

Haftalar sonra ilk defa gözlerimdeki yanma gerçek gözyaşlarına dönüştü. *Sweatshirt*ümün kollarıyla gözlerimi silip derin bir nefes aldım. “Hiçbir şey yapamıyorum, Madison. Okula gidemiyorum. Uyuyamıyorum. Doğru düzgün yemek yiyemiyorum. Baktığım her yerde onun anısı var, bana onu başarısızlığa uğrattığımı hatırlatıyorlar.”

Keder göğüs kafesimi parçalıyordu ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Yerdeki bir taşa tekme atıp rampadan aşağı yuvarlanarak suya düşmesini izledim.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni üzmemek ya da bugünü olduğundan daha zor hâle getirmek istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorsan saygı duyarım, hatta Autumn’a seni biraz yalnız bırakmasını da söyleyebilirim. Ne kadar işe yarar bilmiyorum ama yine de söylerim.”

Gözlerimi devirdim.

“İstersen annemin arabasına geri dönerim ve bir daha benden hiç haber almazsın – ama sen amacına kesinlikle ulaştın. Onu eve getirdin. Onu bulmaya gittin ve cevaplarla döndün. Ailesine bir sonuç verdin. Bunlar azımsanacak şeyler değil. Yas tutmak istiyorsan istediğin gibi tut ama Alton’a gitmen bir hiç uğruna değildi. Beni kurtardın, bana ve Lola’ya benzeyen sayısız kızı kurtardın, dokuz aileyi bir ömür boyu cevapsız kalmaktan kurtardın.”

“Bunu duymak istemiyorum. Duyamam. Ben *onu* kurtarmak istedim.”

Madison ellerimi tutup beni kendine bakmaya zorladı. “Polislerin Wayne’in minibüsünde iki tane bilgisayar bulduğunu biliyor musun? İkisini de incelemişler ve anneme Wayne’in beni Lola’nın kaybolduğu gün aramaya başladığını söylemişler. Ertesi gün, Drew. Yani Lola daha kimse kaybolduğunu anlamadan ölmüş.”

Sanki suratıma tokat atmıştı. Ellerimi ellerinden çektim.

“Kimse onu kurtaramazdı. Kimse. Ayrıca bu senin değil, Wayne’in suçu ve şimdi o da öldü. Dünya artık daha aydınlık, daha iyi bir yer. Sen Lola’yı başarısızlığa uğratmadın.”

Başımı salladım çünkü tek görebildiğim onun sinirle Trooper’ın kapısını çarpıp karanlıkta gözden kaybolmasıydı. Doğruca Wayne’in kucağına düşmüştü. “En başta kaçırılmasının suçlusu benim,” diye fısıldadım.

“Saçmalama! Wayne bizi kaçırmadan önce günlerce, haftalarca takip etmiş. Adamın olayı bu çünkü pisliğin teki ve korkunç şeyler yapıyor. Bizim apartmanın posta kutularının önünden beni kaçırmadan önce en az iki hafta takip ettiğine dair farklı kamera kayıtları var. Lola’yı o gece kaçırmayıydı sonraki gece kaçıracaktı. Ya da sonraki hafta.”

Lola’yı o gece kaçırmayıydı sonraki gece kaçıracaktı.

Birdenbire ağlamamı durduramaz oldum. Madison bana sarılıp uzunca bir süre sımsıkı tuttu. Ben de ona izin verdim.

Lola’nın ne olursa olsun ölüme mahkûm olduğu düşüncesi korkunç, berbat ve hiç beklemediğim biçimde hafifleticiydi. Aklım fikrim, ondan ayrılmamış olsaydım hayatlarımızın nasıl olacağındaydı. O gece onu evine bırakıp sağ salım içeri girdiğinden emin olsaydım. Sanki sırf benim yaptıklarından ötürü hayatı ormanda bir mezarda son bulmuş gibi. Ama ertesi gün Wayne’in onu okuldan ya da yaprakları temizlediği ön bahçeden kaçırdığını hiç düşünmemiştim. Madison suçu benden çekip alarak yeniden Wayne’e yüklemişti.

“Madison?”

Madison beni bıraktı, ben de Trooper’ın yanına park etmiş gümüş

sedana baktım. Bayan Perkins endişeyle şoför kapısının yanında duruyordu – ama onu suçlamıyordum. Madison’ın bu lanetli yerin yüz metre yakınına gelmesine izin vermesi bile hayret vericiydi.

Madison annesine başparmağını kaldırdı. “Hâlâ aşırı korumacı.”

Bayan Perkins öyle mutlu gülümsedi ki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Kurtarıldığımız gün hastanede, nihayet kızına kavuştuğunda feryat ettiğini duymuştum. Saatler sonra muayene odama gelmiş, babalarımı önünden itip bana sımsıkı sarılmış ve hıçkırarak ağlayarak defalarca teşekkür etmişti.

Yine kendimi kaybetmeden önce başımı çevirdim. Boğazımı temizleyip Madison’ın bakışlarıyla buluştum. Ona bakmak giderek kolaylaşıyordu. “Güzel. Bana bir iyilik yap ve bir daha asla postaları sen alma.”

Kahkaha attı. “Asla. Bir daha asla.”

Gülüşü de farklıydı.

Sen Lola değilsin.

Hayır... değilim.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum. Fikir aklımda oluşurken kelimeler ağzımdan kaçmıştı bile.

Başıyla onayladı. “Elbette. Ne istersen.”

Parmağını kaldırarak beklemesini işaret edip Trooper’a gittim. Kapkekle çakmağı alıp tekne kızağına geri döndüm. “Bu saatlerdir arabamın gösterge panelinde duruyor ama bir türlü yakamadım. Onun için bir şey yapmak istedim. Bunu anlamlı kılmak. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Madison’ın yüzü aydınlandı. “Bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Annesinin yanına gitti. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama annesi arka koltukta bir şey aradı. Madison’a bir şey uzattı ve ne olduğunu gördüğümde kalbim tekledi.

Madison koşarak geri döndü ve beni suyun yanına indirdi. Lola’nın ceketini betonun üzerine serdi – dalgaların ulaşamayacağı bir yere sermişti. Bir tarafına o oturdu, diğer tarafına da ben oturdum ve kapkeki kumaşın ortasına dikkatlice koydum. Uzanıp mumu yaktım. Nehirden gelen esinti alevi söndürmeye çalıştı ama ellerimle etrafını sardım.

“Doğum günün kutlu olsun, Lola,” diye fısıldadı Madison.

Gözlerim yine yanmaya başladı. Alevi izlerken eğer burada olup bir dilek daha dileyebilseydi ne dileyeceğini çok iyi biliyordum. Sevdiği herkesi kapsayacak büyük bir şey olurdu. Bu yüzden onun için bir dilek tuttum.

Sevdiği herkesin iyi olmasını diledim.

Esinti küçük alevi söndürünce o üflemiş gibi yaptım.

Henüz iyi değildim ama bugünü atlatacaktım. Gelecek günleri de atlatacaktım. Bir şekilde.

Lola’nın kayboluşu beni karanlık, korkunç bir uçurumun kenarında bırakmıştı. Ölümü beni oradan aşağı itmişti. Ama bundan sonraki kısımda ne yapacağımı bilmiyordum. Her nasılsa Lola’dan sonra bir hayat yaşamak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Ben hâlâ buradaydım. Ve Lola bunu en iyi şekilde değerlendirmemi isterdi.

Madison’ın annesi onu tekrar çağırınca Madison iç geçirdi. “Kusura bakma. Geri dönmek zorundayız. Sabah softbol kampı için seçmeler var ve kapanmadan önce spor mağazasına uğramamız gerek, yoksa daha uzun kalırdım—”

Elimi sallayarak sözünü kestim. “Fazlasıyla yardımcı oldun zaten. Tahmin bile edemezsin.”

Gülümsemi ve ben de ona otoparka kadar eşlik ettim. Kulübenin önünde yaptığı gibi kolumu sıktı. Ona, “Dikkatli ol, tamam mı? İyi olmana gerçekten ihtiyacım var,” derken her kelimesinde son derece ciddiye diydim.

Madison’ın gülümsemesi duygusallaştı. “Benim de senin iyi olmana ihtiyacım var.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Başıyla onayladı ve annesiyle birlikte arabaya bindi. Bayan Perkins arabayı otoparktan çıkarırken onlara el salladım.

Autumn’la Max’in onun arabasından birkaç yer ötesine park ettiğini görünce hiç şaşırmadım. Suçlu görünüyorlardı ama el ederek onları

yanıma çağırdım. Üçümüz suyun kenarında yan yana oturduk, Lola'nın ceketi Autumn'ın bacaklarının üzerindeydi ve güneş ağaçların ardında batana kadar birbirimize Lola'yla ilgili hikâyeler anlattık. Özlemimizin asla dinmeyeceği kızı andık. Arabalarımıza döndüğümüzde hava karar-mıştı. Max'le Autumn el ele Liberty'ye giderken gülüşüyorlardı. Kızağın tepesinde durup birlikte uzaklaşmalarını izlerken Lola'nın ne diyeceğini hayal ettim. Çok şirin göründüklerini söylerdi. Çok mutlu olduklarını. Hayatlarımızın ne kadar harika olacağını.

Son bir kez suya baktım. Lola'nın kapkeki ay ışığının altında rampa-da duruyordu. Omuzlarımdaki ağırlık biraz olsun azaldı. Sonunda nefes alabileceğim kadar.

“Doğum günün kutlu olsun, Lola,” diye fısıldadım.

TEŞEKKÜRLER

Bu satırları yazarken ilk kitabımın çıkmasına sekiz aydan biraz daha fazla vardı ama hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Çok uzun zamandır, neredeyse on yıldır yazıyorum ve bu hayalin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sorguladığım pek çok gün oldu ama şimdi sadece hayalim gerçekleşmekle kalmadı, aynı zamanda onu ellerinizde tutuyorsunuz. Bu yüzden ilk teşekkürü size etmek istiyorum. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Ürpertici küçük kitabıma bir şans verdiğiniz ve bu rüyanın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Benim için anlamını tahmin bile edemezsiniz.

Temsilcim Mandy Hubbard'a çok teşekkür ederim. Teşekkür bölümümün bu kısmının böyle olacağı belliydi. Çok uzun zamandır benimle birlikte bu işin içindeydin ve benim vazgeçmek istediğim anlarda bile vazgeçmedin. Her panik, her e-posta, her mesaj, her telefon görüşmesi yaptığım her şeyde gerçek bir ortağım varmış gibi hissetmemi sağladı ve sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım. Sana süper kahraman olduğunu söylediğimde tüm kalbimle inanarak söylüyorum. Her şey ama her şey için teşekkür ederim.

Editörüm Annette Pollert-Morgan'a, bu hikâyedeki potansiyeli gördüğün için çok teşekkür ederim. İlk günden itibaren bu tüyler ürpertici kitabın kana bulanmış ruhunu doğrudan gördün. Benim için önemli olan her şeyi anladın ve onları en iyi versiyonlarına dönüştürmeme yardımcı oldun. Bir yazar olarak beni bu kadar iyi anlayan biriyle çalışmak rüya gibiydi. Sen olmadan bunu yapamazdım ve bundan sonrası için çok heyecanlıyım!

Dominique Raccach ve Todd Stocke'a da çok teşekkür ederim. Sizin coşkunuz olmasaydı bu kitap asla dünyaya gelemezdi. Erin Fitzsimmons, Kelly Lawler, Liz Dresner ve Laura Boren, kitabımın kusursuz biçimde parlamasını sağladınız. Karen Masnica, Rebecca Atkinson, Michelle Lecumberry, Beth Oleniczak, Jenny Lopez, Thea Voutiritsas, Jessica Thelander, April Willis ve Sourcebooks ekibinin tamamına; arkada plandaki çalışmalarını ağızım açık izliyorum. Bütün emekleriniz için teşekkür ederim.

Courtney Gould, sen endişe denizinde bir cankurtaran salırsın. Kitap anlaşması ve duyuru arasındaki o boşlukta seninle tanışmak tam anlamıyla bir nimetti. Seni benimle arkadaş olmaya zorladığım için çok mutluyum. Sen çok değerli bir insan, gönüllü bir suç ortağı, yazmadığım zamanlarda bir zorba ve genel olarak inanılmaz bir arkadaşsın. İyi ki seni tanımışım. Umarım birçok kitabımız raflarda birlikte yer alır ve Megan Tarikatı'ndaki yılların keyifli geçer.

Rachel Lynn Solomon, desteğin ve tavsiyelerin çok çok uzun zamandır beni ayakta tutuyor. Haha. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Geçmişteki o ipek çarşafı hayran kurgusu için (hâlâ elimde duruyor). Yıllar önce beni sorgulamaya ikna ettiğin için. Sen bir ışıksın ve başkalarına yardım etme, yollarını aydınlatma isteğin kesinlikle harika bir şey. Seni ve yaptığın, yapmaya devam ettiğin her şeyi çok takdir ediyorum, canım dostum.

Sheena Boekweg, sana teşekkür etmeme ya da bu dünyada seni ne kadar sevdiğimi, her şey için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya yetecek kelimeler var mı bilmiyorum. Yıllardır çok istikrarlı ve sabit oldun, etrafındakiler ne zaman tökezlese elini uzatarak onları ayağa

kaldırdın. (Kaldı ki ben bir hayli sakar olduğumdan sürekli tökezliyorum.) Sen tanıdığım en nazik, en iyi insanlardan birisin ve arkadaşım olduğun için çok şanslıyım.

Jessie Weaver, benim gibi gerilim sever aşkım!!! İnanılmaz birisin. Destegin ve *Bu Benim Adım Değil* üzerine yazdığın inanılmaz tanıtım yazısı için çok teşekkür ederim. Yayıncılık bazen tuhaf olabiliyor ama her şey hakkında DM'den yazılabileceğiniz komik insanlar olduğunda bu işin üstesinden gelmek biraz daha kolaylaşıyor.

Bu Benim Adım Değil Eleştiri Ortaklarım; Kate, Teksas'ın taşrasında kaybolduğumuzda ve baltalı katiller hakkında histerik bir şekilde güldüğümüzde seninle hayatımızın sonuna kadar dost olacağımızı anlamıştım. Bu gezegendeki herkesten çok sen kelimelerimi okudun ve her birine inandın. Eleştirilerin hep çok kıymetli olduğunu söylemişimdir ama asıl hazine daha fazlasına dönüşmeleridir. Aile gibi bir şeye. Senin gibi bir şeye. Isabel, sadece kısa mesajlarla ara ara ortaya atılan bir fikirden ibaretken bile bu kitaba önemli ve değerli bir şeymiş gibi yaklaştığın için teşekkür ederim. İlk geri bildirimlerin bu kitap fikrinin gerçeğe dönüşmesini sağladı ve sen olmasaydın bunu yapamazdım. Dawn, seninle yazdığımız sayfaları değiş tokuş etmek ve bu sorumluluğu yüklenmek beş yıl sonra ilk kez bir kitabın sonuna getirmemi sağladı. Sen olmasaydın bunu başarabilir miydim bilmiyorum. Çok teşekkür ederim. Ash, seni ve bu kitap hakkında bana gönderdiğin büyük harfli mesajlarını takdir etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Teşviklerin, beyin fırtınaların ve olay örgüsü üzerine dertleşerek geçirdiğimiz saatler kitaba yeni bir soluk kattı. Sonsuza dek D&H. (Anlayan anladı.) Hartlee, bu kitap için duyduğun daimî coşku, gerçekten istemediğim zamanlarda bile sözcükleri içimden çıkarmama yardımcı oldu. Teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım.

2024 yılında ilk romanlarını yayımlayan bütün yazar arkadaşlarıma, size içtenlikle minnettarım. Desteginiz olmadan kaybolurdum. Dedikodu grubumuz zaman zaman tam tersini hissettiğimde bile benim için hep bir "YALNIZ DEĞİLİM" kaynağı oldu. Tüm teselli ve tebrikleriniz için teşekkür ederim; hepiniz harikasınız ve size minnettarım!

Alison, Bekah, Carly, Arely, Jena, Ashley, Holly, Ryan, Krissy, Karen, Matt, Kelly, Katie B, Katie D, Brittney, Jade, Kate C, Rachael, Kylee, Terri, annem ve son on yılda yayıncılıktaki bekleme sürelerinden yakınırken, yeni kitap fikirlerim hakkında durmadan konuşurken ya da cina-yet hakkında hayallere dalarak gevezelik ederken beni dinleyen herkese sonsuz sevgilerimi iletiyorum. Teşekkürler. Teşekkürler. Bugünlere sizin sayenizde geldim.

Bekah, gerçekten beğendiğim fotoğraflarımı çekebilen tek kişi sensin. Sen olmasaydın yazar fotoğrafım muhtemelen çiçek ya da tuğla du-var gibi bir şey olurdu. Sen inanılmaz bir yetenek ve inanılmaz bir ar-kadaşsın. Hayatımda işgal ettiğin her santim için çok teşekkür ederim. Sana bayılıyorum.

Çocuklarım L ve P'ye. Hayatınız boyunca yazdım ve bunun için savaşmamı izleyerek büyüdüğünüzü bilmek benim için çok değerli. Umarım her zaman istediğiniz şeyler için savaşırsınız ve bana verdiğiniz kadar çok destek görürsünüz. Siz tanıdığım en iyi kalpli ufaklıklarsınız. Sizin neşeniz benim neşem. Sizi seviyorum. Siz benim ilk ve en sevdiğim hayalimsiniz.

Babama, küçükken her gün farklı bir hayat yolu seçtiğimde bile bana her zaman her şeyi yapabileceğimi söyledin. Su bilimcisi olacağımı söyleyip iki gün boyunca musluk suyuyla dolu kavanozlara baktığımda bir kere bile itiraz etmemiştin. Ya da bir hafta sonra şarkı sözü yazarı olmak için bundan vazgeçtiğimde. Ya da ondan bir hafta sonra J.Lo'nun sihirli güçlerinden etkilenerek düğün organizatörü olmaya karar verdiğimde. Hayatımla ilgili büyük bir şey yapacağımı hep biliyordun ve bu da farklı olmanın kabul görmeyeceğini düşündüğüm bir kasabada farklı olmak konusunda daha rahat olmamı sağladı. Seni her gün özleyorum. Özle-meye de devam edeceğim.

Son olarak Brady'ye. Vicdan azabı çekmeden sevdiğim şeye zaman ayırmam için beni teşvik ederek, öfkeli olduğumda beni dinleyerek, heyecanlandığımda kutlayarak, hayallerimi benimle birlikte düşleyerek her koşulda yanımda oluyorsun. Yapmayı sevdiğim bu şey için yoğun

hayatımızda yer açmama olanak sağlıyorsun, ayrıca teslim tarihim geldiğinde hem evi temiz tutuyor hem de aklımı başımda tutmamı sağlıyorsun. Sen olmasaydın bunu yapamazdım. Benim başarılarım senin de başarılarınmış gibi seviniyorsun ki bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Seni bütün kalbimle seviyorum. Benimle iki kez evlendiğin için teşekkür ederim. Öptüm.

